Când lumea se stinge, viitorul rămâne o necunoscută ce aprinde imaginația și vinovatul se amestecă printre supraviețuitori...

PHILIP K. DICK

DR. BLOODMONEY

NAUTILUS

Philip K. Dick
Dr. Bloodmoney

Philip K. Dick s-a născut la 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinţii săi au divorţat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat iniţiala K.) şi s-a stabilit în Berkeley, unde a urmat liceul şi a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. Prin 1950 s-a apucat să scrie texte science fiction şi în 1952 i-a apărut în revista Planet Stories prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor şi mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 şi 1970, a scris în medie două romane pe an şi peste o sută de povestiri editate în reviste ca Galaxy, Amazing, Fantasy and Science Fiction şi Worids of If. Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situaţie financiară lipsită de griji.

Mare parte a ficţiunilor sale se desfăşoară în California, iar Dick a împrumutat idei din cabala, budism, gnosticism şi taoism, dar s-a folosit în acelaşi timp şi de elementele clasice ale genului – roboţi, nave spaţiale, extratereştri, precum şi de fenomene extrasenzoriale. A fost privit întotdeauna cu respect de fanii SF şi de colegii de breaslă, deşi n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein şi Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul Omul din castelul înalt (Editura Nemira, 2006), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru Flow My Tears, The Policeman Said, Premiul British SF în 1979 pentru Substanţa M (Editura Nemira, 2007) şi Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru VALIS.

În memoria sa, în 1983 a fost înfiinţat premiul care-i poartă numele, pentru cea mai valoroasă lucrare SF inedită publicată pentru prima dată în SUA în paperback (iniţiatorul premiului, Thomas M. Disch, a dorit să-l onoreze pe Dick care şi-a publicat în acest format majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society şi se acordă anual, în luna martie, la Convenţia Norwescon.

1

Dimineața devreme, în lumina aurie a primelor ore, Stuart Meconchie mătura trotuarul din fața magazinului Modern TV Sales Service, în huruitul mașinilor de pe Shattuck Avenue și cloncănitul tocurilor secretarelor grăbite spre birourile lor, toată agitația și parfumurile unei săptămâni noi, o vreme nouă, în care un vânzător bun putea ajunge departe. Se gândi să-și ia o bucată de ruladă și o ceașcă de cafea pentru al doilea mic dejun, cândva pe la zece. Se gândi la clienții ce-i spuseseră că o să vină să cumpere, poate azi, și cum o să-i umple casa de marcat până o să dea pe dinafară, precum o cupă din Biblie. În timp ce dădea cu mătura, fredona o melodie de pe ultimul album al lui Buddy Greco și se gândea la cum o fi să fii faimos, să fii un cântăreț celebru în toată lumea și oamenii să plătească să te asculte în locuri ca Harrah din Reno sau în cluburile luxoase din Las Vegas, pe care nu le văzuse, dar auzise atâtea despre ele.

Avea 26 de ani și în unele seri de vineri se ducea cu mașina din Berkeley, pe autostrada cu zece benzi, spre Sacramento și prin Sierras la Reno, unde puteai să joci ceva, să agăți fete; lucra pentru Jim Fergesson, proprietarul magazinului Modern TV, pe salariu și comisioane și, fiind un vânzător bun, câștiga mult. Oricum, în 1981, când se întâmpla povestea asta, afacerile mergeau bine. Încă un an bun, chiar de la începutul lui, într-o Americă din ce în ce mai mare și mai puternică, o țară unde toți reușeau să pună doi bani deoparte.

— Neața, Stuart! îl salută, dând din cap, bijutierul de peste drum.

Domnul Crody, un bărbat între două vârste, se îndrepta spre prăvălia sa mică.

Toate magazinele și birourile erau la ora deschiderii. Trecuse de nouă și până și doctorul Stockstill, psihiatrul specialist în boli psihosomatice, apărea cu cheile în mână să-și pornească afacerea foarte bănoasă la un birou din clădirea din sticlă, construită de compania de asigurări dintr-un surplus de bani. Doctorul Stockstill își lăsase mașina străină în parcare, își permitea să dea cinci dolari pe zi. Și acum venea și secretara lui înaltă, cu picioare lungi, cu un cap mai înaltă decât el. Și Stuart, sprijinit în mătură, văzu și primul nebun furișându-se vinovat

spre biroul psihiatrului.

E o lume de nebuni, se gândi Stuart. Psihiatrii câștigă enorm. Dacă ar trebui să merg la unul, aș intra și aș ieși pe ușa din spate. Să nu mă vadă nimeni și să rânjească. Poate că unii o fac, poate că Stockstill are o ușă în spate. Pentru cei mai bolnavi sau, își corectă el gândul, pentru cei care nu vor să se dea în spectacol. Cei care au o problemă sunt îngrijorați de acțiunea polițienească din Cuba și nu-s deloc nebuni, doar îngrijorați.

Și el era îngrijorat, încă mai avea șanse să fie recrutat pentru Războiul din Cuba, care se afundase în munți, în ciuda micilor bombe antipersonal ce-i găseau pe unsuroși oriunde s-ar fi ascuns. Dar nu-l învinovățea pe președinte, nu era vina lui că se hotărâseră chinezii să-și respecte pactul. Doar că nimeni nu revenea de acolo fără o infecție virală în oase. Un veteran de 30 de ani se întorsese arătând ca o mumie lăsată afară la soare câteva secole și i-ar fi greu, își zicea Stuart Meconchie, să o ia de la început și să vândă televizoare stereo după așa ceva și să-și reia cariera.

— Neața, Stu! îl făcu să tresară o voce de fată.

Era micuța cu ochi negri de la magazinul de dulciuri al lui Edy.

— Așa devreme și deja visezi cu ochii deschiși? îl întrebă ea și îi zâmbi când trecu pe lângă el.

— Ei, pe dracu'! îi răspunse și dădu mai viguros din mătură.

Peste drum, pacientul sfios al doctorului Stockstill, un brunet cu ochi negri, dar palid, înfășurat strâns într-un pardesiu întunecat ca noaptea, se opri să-și aprindă o țigară și să se uite împrejur. Stuart îi văzu chipul scobit, ochii holbați și gura, mai ales gura. Era strânsă și totuși carnea îi atârna, de parcă presiunea, tensiunea din ea, îi mâncase de mult dinții și maxilarele. Tensiunea rămăsese acolo, pe fața aceea nefericită, și Stuart se uită în altă parte.

Așa e, oare? se întrebă. Așa e să fii nebun? Mâncat în halul ăsta, parcă devorat de… nu știa de ce. De timp sau poate de apă, lent, dar continuu. Mai văzuse astfel de stricăciuni la pacienții psihiatrului, dar parcă nicicând așa de rele, nicicând așa profunde.

Telefonul sună din magazin și Stuart se grăbi să răspundă. Când se mai uită o dată peste drum, omul negru dispăruse și ziua își recăpătă voioșia, promisiunile și parfumul ei de frumusețe. Stuart tremură și își apucă strâns mătura.

Îl știu pe omul ăla, își spuse. I-am văzut poza undeva sau a venit aici, la magazin. E un client, unul vechi, poate chiar un prieten al lui Fergesson, sau e o vedetă.
Gânditor, continuă să măture.

— O cafea? Un ceai sau o cola? îl întrebă doctorul Stockstill pe noul său pacient. Citi de pe cartonașul pus de domnișoara Purcell pe birou:
— Domnul Tree, spuse. Vreo legătură cu faimoasa familie de literați britanici? Iris Tree, Max Beerbohm…
Cu un accent puternic, domnul Tree îi răspunse:
— Nu e numele meu adevărat, dacă vă vine să credeți.
Părea iritat și nerăbdător.
— L-am ales când vorbeam dincolo cu fata dumneavoastră.
Doctorul Stockstill se uită întrebător la pacient.
— Sunt celebru în toată lumea, spuse domnul Tree. Mă mir că nu mă recunoașteți. Probabil sunteți un pustnic sau ceva și mai rău.
Își trecu o mână tremurândă peste părul lung și negru.
— Sunt mii, milioane de oameni în lume care mă urăsc și ar vrea să mă distrugă. Așa că bineînțeles că trebuie să fiu prevăzător și să-ți dau un nume fals.
Își drese glasul și trase repede din țigară. O fuma în stil european, palmat, aproape că-i ardea pielea.
O, Doamne! se gândi doctorul Stockstill. Îl recunosc pe omul ăsta. E Bruno Bluthgeld, fizicianul. Și are dreptate, multă lume, și de-aici, și din Est, ar vrea să pună mâna pe el pentru greșeala sa de calcul din 1972. Pentru că explozia la mare înălțime n-ar fi trebuit să facă niciun rău, cum *demonstraseră* calculele lui Bluthgeld.
— Ați vrea să știu cine sunteți? întrebă doctorul Stockstill. Sau vreți să vă accept ca domnul Tree. Cum doriți, ambele variante sunt satisfăcătoare pentru mine.
— Vreau doar să trecem peste asta, spuse Tree plescăind.
— OK.
Doctorul Stockstill se făcu comod și mâzgăli ceva cu pixul pe coala prinsă în mapă.
— Vă ascult.
— Are vreo semnificație incapacitatea de a urca într-un autobuz? Unul obișnuit, plin cu oameni străini? îl întrebă domnul

Tree și îl privi stăruitor.

— Ar putea avea.

— Simt că se uită la mine.

— Au vreun motiv anume?

— Din cauza desfigurării mele.

Fără vreo mișcare bruscă, doctorul Stockstill își ridică privirea și își studie pacientul. Văzu un bărbat de vârstă mijlocie, masiv, brunet, cu o barbă neagră, de o zi, pe chipul neobișnuit de alb. Văzu cearcăne de oboseală și tensiune și disperare în ochi. Fizicianul avea piele nesănătoasă și i-ar fi prins bine o tunsoare nouă, iar toată fața îi era marcată de grija dinăuntrul său, numai că nu se vedea nimic ce s-ar putea numi *desfigurare*. În afară de tensiunea foarte vizibilă, era un chip obișnuit, nu s-ar fi remarcat într-un grup de oameni.

— Vedeți petele? întrebă domnul Tree cu o voce pierită.

Arătă spre obrajii lui, spre maxilar.

— Semnele oribile care mă izolează.

— Nu, spuse Stockstill direct.

— Sunt acolo, spuse domnul Tree. Sunt pe dinăuntru, sub piele, bineînțeles. Dar oamenii le văd oricum și se holbează. Nu pot să urc într-un autobuz sau să merg la un restaurant sau la teatru. Nu pot să merg la Opera din San Francisco sau la balet, sau la Filarmonică, sau măcar într-un club de noapte să ascult un cântăreț folk. Dacă reușesc să intru, trebuie să plec imediat din cauza privirilor. Și a comentariilor.

— Spuneți-mi ce comentează.

Domnul Tree tăcu.

— Cum spuneați și dumneavoastră, sunteți celebru în toată lumea și nu e normal ca oamenii să murmure când un personaj faimos vine în mijlocul lor? Nu se întâmplă asta deja de câțiva ani? Și există și acea controversă în jurul muncii dumneavoastră, după cum ați subliniat... și ostilitatea. Și poate că auziți și remarci defăimătoare. Dar oricine e expus publicului...

— Nu e vorba de asta, îl întrerupse domnul Tree. La asta mă aștept. Scriu articole și apar la TV și mă aștept la asta, știu ce spuneți. Aici e vorba de viața mea privată. De gândurile mele cele mai intime.

Se uită fix la Stockstill:

— Îmi citesc gândurile și îmi vorbesc de viața mea privată în

detaliu. Au acces la creierul meu.

Paranoia sensitiva, se gândi Stockstill, deși desigur trebuia să facă niște teste… în special Rorschach. Putea fi schizofrenie avansată, latentă. Poate se afla în ultimele faze ale unui proces de îmbolnăvire care durase toată viața. Sau…

— Unii pot să-mi vadă petele de pe față și să-mi citească gândurile mai bine decât alții, spuse domnul Tree. Am observat un întreg spectru al abilității – unii abia ce-și dau seama, alții par să aibă imediat o privire de ansamblu asupra diferențelor și stigmatelor mele. De exemplu, când veneam pe trotuar aici, peste drum era un negru care mătura… s-a oprit din muncă și s-a concentrat asupra mea, deși era prea departe să facă vreo remarcă răutăcioasă. Oricum, a văzut. Am observat că e ceva tipic claselor de jos. Mai mult decât în cazul celor educați.

— Mă-ntreb de ce o fi așa, spuse Stockstill, luându-și notițe.

— Ar trebui să știți, dacă sunteți cât de cât competent. Femeia care v-a recomandat spunea că sunteți excepțional, comentă domnul Tree și îl fixă cu privirea ca și cum încă n-ar fi văzut niciun semn de competență.

— Cred că ar trebui să obțin și un context mai larg de la dumneavoastră, spuse Stockstill. Înțeleg că Bonny Keller m-a recomandat. Ce mai face Bonny? N-am mai văzut-o din aprilie anul trecut… Soțul ei a renunțat la job, cum zicea? Preda la o școală de la țară.

— N-am venit aici să vorbesc despre George și Bonny Keller, spuse domnul Tree. Sunt presat rău, doctore. Din clipă în clipă ar putea să decidă să mă distrugă de tot. Hărțuirea asta ține deja de atâta vreme, încât…

Vocea i se frânse.

— Bonny crede că-s bolnav, iar eu o respect enorm.

Abia se mai auzea ce spune.

— Așa că i-am spus că vin aici măcar o dată.

— Familia Keller mai locuiește în West Marin?

Domnul Tree dădu din cap aprobator.

— Am o casă de vacanță acolo, spuse Stockstill. Sunt un fan al navigației. Îmi place să ies în Golful Tomales de câte ori am ocazia. Ați încercat vreodată?

— Nu.

— Spuneți-mi când v-ați născut și unde.

— În Budapesta, în 1934.

Doctorul Stockstill, punând cu abilitate întrebările, începu să obțină în detaliu istoria pacientului, eveniment după eveniment. Era esențial pentru ce trebuia să facă: mai întâi diagnosticul și apoi, dacă era posibil, vindecarea. Analiză și apoi terapie. Un om cu o celebritate de talie mondială care își închipuia că toată lumea se holbează la el – cum putea discerne în cazul ăsta realitatea de fantezie? Care era punctul de referință?

Ce ușor ar fi, își spuse doctorul Stockstill, să găsesc elemente patologice aici. Atât de ușor și atât de tentant. Un om atât de disprețuit... Și sunt de acord cu ei, își mai spuse, acei *ei* despre care Bluthgeld, sau mai degrabă Tree, vorbește. Până la urmă, sunt și eu parte din societate, parte din civilizația amenințată de calculele greșite, extravagante, grandioase ale acestui om. Copiii mei ar fi putut fi, ar putea fi, într-o zi, afectați doar pentru că individul ăsta a avut aroganța să creadă că nu greșește niciodată.

Dar nu era numai atât. Stockstill văzuse la TV interviurile cu el, îl ascultase vorbind, citise discursurile lui anticomuniste fantastice și ajunsese la concluzia provizorie că Bluthgeld avea o ură profundă pentru oameni, destul de adâncă și de stăruitoare cât să-l facă să vrea, la un nivel inconștient, să pună în pericol viețile a milioane de semeni.

Nu era de mirare că directorul FBI, Richard Nixon, fusese atât de pornit împotriva „militanților anticomuniști amatori din cercurile științifice“. Nixon se îngrijorase cu mult înainte de eroarea tragică din 1972. Simptomele paranoiei, nu doar cu ideile delirante de referință, dar și megalomania săreau în ochi; Nixon, un fin observator al caracterului uman, le văzuse și nu fusese singurul.

Și avuseseră dreptate.

— Am venit în America, spuse domnul Tree, să scap de agenții comuniști care încercau să mă omoare. Erau pe urmele mele... și bineînțeles că și naziștii. Toți mă urmăreau.

— Înțeleg, spuse Stockstill și notă ceva.

— Încă mă urmăresc, dar o să dea greș, șopti domnul Tree și își aprinse încă o țigară. Pentru că îl am pe Dumnezeu de partea mea. Îmi vede suferința și mi-a vorbit des, mi-a dat înțelepciunea de care aveam nevoie să scap de urmăritori. În prezent, lucrez la un proiect nou, lângă Livermore. Rezultatele vor fi fatale în privința dușmanului nostru.

Dușmanul *nostru*, se gândi Stockstill. Cine e dușmanul nostru… nu ești tu, domnule Tree? Nu ești tu, cu delirul tău paranoid? Și cum ai ajuns într-o poziție așa de importantă? Cine e responsabil că ți-a dat putere asupra vieților altora și ți-a lăsat această putere după eșecul din 1972? Tu și ei sunteți, cu siguranță, dușmanii noștri.

Se confirmă tot ce credeam mai rău despre voi, sunteți dezaxați și prezența ta aici o dovedește. Dar oare așa să fie? se frământa Stockstill. Nu, de fapt, n-o dovedește și poate ar trebui să mă descalific, poate nu e etic să lucrez cu tine. Având în vedere ce simt, nu pot să iau o poziție detașată, dezinteresată. Nu pot să am doar o opinie științifică și astfel analiza mea și diagnosticul meu ar fi defectuoase.

— De ce vă uitați așa la mine? spuse domnul Tree.

— Poftim?! murmură Stockstill.

— Sunteți dezgustat de desfigurarea mea?

— Nu, nu, spuse Stockstill, nu e vorba de asta.

— De gândurile mele, atunci? Mi le citiți și caracterul lor dezgustător vă face să vă doriți ca eu să nu fi venit aici la consultație.

Ridicându-se în picioare, domnul Tree se repezi spre ușa biroului.

— O zi bună!

— Așteptați, strigă Stockstill și veni după el. Hai să terminăm măcar portretul biografic. Abia am început.

Domnul Tree, privindu-l cu atenție, spuse după câteva clipe:

— Am încredere în Bonny Keller, îi cunosc opiniile politice… nu face parte din conspirația comunistă internațională care încearcă să mă omoare.

Se așeză la loc, mai puțin temător. Dar postura lui indica prudență și Stockstill observă că Tree nu-și îngăduia nicio clipă de relaxare. N-avea să se deschidă așa, una două, cu candoare. Avea să continue să fie suspicios, și poate pe bună dreptate, se gândi psihiatrul.

În timp ce-și parca mașina, Jim Fergesson, proprietarul magazinului Modern TV, își văzu angajatul, pe Stuart Meconchie, sprijinit de mătură în fața prăvăliei, visând cu ochii deschiși sau ce o fi făcut el acolo. Urmărindu-i privirea, văzu că vânzătorul nu se bucura de imaginea vreunei fete sau a vreunei mașini mai

speciale – lui Stu îi plăceau fetele și mașinile și asta era ceva normal – dar se uita înspre intrarea pacienților de la biroul doctorului de vizavi. Și aici dispărea normalitatea. Ce treabă avea Meconchie cu ce se întâmpla acolo?

— Hei, încetează! strigă Fergesson în timp ce se ducea grăbit spre ușa magazinului. Poate că într-o zi o să fii bolnav și cum ți-ar plăcea să se uite un nătărău la tine când ai nevoie de ajutorul doctorului?

— Bună ziua! răspunse Stuart, întorcându-și capul. Am văzut pe cineva important intrând acolo, dar nu-mi amintesc cine e.

— Numai un nevrotic se uită după alți nevrotici, spuse Fergesson și intră în magazin, se duse la casa de marcat, o deschise și puse înăuntru banii pentru rest.

Oricum, se gândi Fergesson, stai să vezi pe cine am angajat ca depanator de televizoare, o să ai la ce să te uiți cu adevărat.

— Ascultă, Meconchie, spuse Fergesson, îl știi pe puștiul ăla fără picioare și fără brațe care mai trece pe aici în cărut? Focomelul[1] cu aripioare, a cărui mamă a luat pastilele alea la începutul anilor ’60? Ăla care se tot învârte pe aici, că vrea să fie depanator TV?

Stuart, sprijinit de mătură, spuse:

— L-ai angajat!

— Da, ieri, când erai plecat la vânzări.

După câteva clipe, Meconchie spuse:

— Nu-i bine pentru afaceri!

— De ce? N-o să-l vadă nimeni, o să fie jos, în departamentul de reparații. Oricum, oamenilor ca el trebuie să le dai joburi, nu e vina lor că n-au brațe și picioare lungi, e vina nemților.

După o pauză, Stuart Meconchie spuse:

— Mai întâi mă angajezi pe mine, un negru, și acum o focă. N-am ce zice, Fergesson, chiar încerci să faci un bine.

Fergesson spuse nervos:

— Nu doar încerc, chiar fac. Nu visez cu ochii deschiși ca tine. Sunt un om care, dacă-și pune ceva în cap, acționează.

Se duse să deschidă seiful.

— Îl cheamă Hoppy. O să vină în dimineața asta. Să-l vezi cum mișcă lucrurile cu mâinile lui electronice, e o minune a

[1] Persoană care suferă de focomelie, anomalie congenitală care constă în atașarea direct de trunchi a palmelor și labelor picioarelor (n. red.).

tehnicii moderne.

— L-am văzut.

— Și te-a îndurerat.

Gesticulând, Stuart spuse:

— E… ceva nefiresc.

Fergesson se uită urât la el.

— Fii atent, să nu cumva să-i spui puștiului ceva insultător. Dacă vă prind, pe tine și pe ceilalți vânzători…

— OK! murmură Stuart.

— Ești plictisit, spuse Fergesson, și plictiseala e rea, înseamnă că nu ceri totul de la tine. Te lenevești și o faci pe banii mei. Dacă ai munci din greu, n-ai avea timp să atârni de mătura aia și să râzi de bieții bolnavi care se duc la doctor. Îți interzic să mai stai pe trotuar, dacă te prind, te dau afară.

— O, Doamne, și cum mai vin și mai plec atunci, cum mai ies după mâncare? Cum mai intru în magazin, prin perete?

— Poți să pleci și să vii, dar nu poți să tândălești.

Privind în urma lui posomorât, Stuart Meconchie protestă:

— O, Doamne!

Dar Fergesson nu-i dădu nicio atenție angajatului său și începu să pregătească vitrinele pentru o nouă zi.

2

Focomelul Hoppy Harrington venea pe roțile lui la Modern TV, de obicei pe la 11 în fiecare dimineață. Aluneca în magazin și se oprea lângă tejghea și dacă Jim Fergesson era prin preajmă, îi cerea voie să coboare la subsol, să-i urmărească pe cei doi depanatori la treabă. Totuși, dacă nu era Fergesson, Hoppy se lăsa păgubaș și după o vreme pleca, știa că vânzătorii n-o să-l lase la subsol. Îl tachinau, îl luau și-l răsuceau cu tot cu căruț. Nu se supăra. Sau așa i se părea lui Stuart Meconchie.

Dar de fapt, își dădu seama Stuart, nu-l înțelegea pe Hoppy, cu fața lui ascuțită și ochii strălucitori și felul lui rapid, nervos, de a vorbi, care dădea de multe ori în bâlbâială. Nu-l înțelegea *psihologic.* De ce voia Hoppy să repare televizoare? Ce era așa de interesant? Dacă te uitai la cum țopăia foca pe acolo, ai fi zis că e cea mai exaltantă vocație posibilă. Când nu era decât o muncă grea, murdară și nu prea bine plătită. Dar Hoppy își dorise cu pasiune să devină depanator și acum reușise, pentru

că Fergesson voia să ajute toate minoritățile din lume. Fergesson era membru al Uniunii Libertăților Civice, al AMPOC[2] și al Ligii de Sprijin al Persoanelor cu Dizabilități, ultima nefiind altceva, după Stuart, decât un grup de lobby internațional, decis să le ofere o viață mai ușoară tuturor victimelor medicinei moderne și ale științei, cum erau atâția după Catastrofa Bluthgeld din 1972.

Și eu ce sunt? se întrebă Stuart în timp ce răsfoia, în biroul de la etaj, registrul său de vânzări. Vreau să zic, o focă lucrează aici… asta, practic, mă face și pe mine un mutant, un produs al radiațiilor, pielea neagră e o formă mai veche de iradiere. La astfel de gânduri mai-mai că intra în depresie.

Odată ca niciodată, își zise, toți oamenii de pe planetă erau albi și acum vreo 10000 de ani în urmă, un cretin a detonat o bombă la mare altitudine, iar unii au fost atinși și mutația a devenit permanentă. A intrat în gene. Și uite așa am ajuns și eu cum sunt.

Un alt vânzător, Jack Lightheiser, intră, se așeză la biroul din fața lui și își aprinse un trabuc Corona.

— Am auzit că Jim l-a angajat pe puștiul ăla din căruț, spuse Lightheiser. Știi de ce a făcut-o, nu? Pentru reclamă. Ziarele o să scrie despre el. Lui Jim îi place de moare să-și vadă numele în ziar. E o mișcare deșteaptă, dacă te gândești mai bine. Primul magazin din East Bay care angajează o focă.

Stuart mârâi.

— Jim se idealizează, continuă Lightheiser, imaginea lui de sine e că nu-i doar un simplu negustor, e un roman modern, cu o minte civică. Până la urmă, e un om educat, are o diplomă de master la Stanford.

— Asta nu mai înseamnă nimic în zilele noastre, spuse Stuart.

Și el își luase masterul la Universitatea din California, în 1975, și uite unde-l adusese.

— A însemnat ceva când și-a luat-o. A absolvit în 1947, a beneficiat de programul ăla pentru veterani cu dizabilități.

Sub ei, la intrarea magazinului, apăru un căruț, în centrul căruia, în fața unui panou de control, stătea o siluetă subțire. Stuart mormăi ceva și Lightheiser se uită la el.

— E un parazit, spuse Stuart.

---

[2] Asociația Națională a Promovării Oamenilor de Culoare (n. red.).

— N-o să mai fie când o să înceapă să lucreze, adăugă Lightheiser. Puștiul e tot numai un creier, aproape deloc trup. Are o minte brici și e și ambițios. Are numai 17 ani și vrea să muncească, să lase școala și să muncească. Asta e de admirat.

Îl priviră amândoi pe Hoppy manevrându-și cărușul. Hoppy rula spre scările care coborau la departamentul de reparații.

— Tipii de la reparații știu ceva? întrebă Stuart.

— Normal, le-a spus Jim azi-noapte. Au luat-o ca niște filosofi. Știi cum sunt depanatorii, s-au plâns de asta, dar nu înseamnă nimic, ei se plâng oricum de ceva tot timpul.

Auzind vocile vânzătorilor, Hoppy își ridică brusc privirea. Fața lui prelungă, întunecată, îi confruntă. Ochii îi luciră și spuse bâlbâindu-se:

— Salut! Domnul Fergesson e aici?

— Ne! răspunse Stuart.

— Domnul Fergesson m-a angajat.

— Mda! spuse Stuart.

Nici el, nici Lightheiser nu se mișcară. Rămaseră la birou, uitându-se la focă.

— Pot să merg jos? întrebă Hoppy.

Lightheiser dădu din umeri.

— Mă duc să iau o cafea, spuse Stuart, ridicându-se. Mă întorc în zece minute. Supraveghează tu, bine?

— Sigur, spuse Lightheiser și dădu din cap, cu trabucul în gură.

Stuart găsi foca tot acolo când ajunse la parter. Nu-și începuse coborârea dificilă la subsol.

— Spiritul lui 1972, spuse Stuart, trecând pe lângă căruț.

Foca se înroși și spuse, bâlbâindu-se:

— M-am născut în 1964, n-are nimic de-a face cu explozia.

În timp ce Stuart ieșea pe ușă spre trotuar, focomelul strigă anxios după el:

— E de la pastila aia, thalidomide. Toată lumea știe asta.

Stuart nu-i răspunse, merse mai departe spre cafenea.

Era dificil pentru focomel să-și manevreze cărușul pe scări în jos la subsol, unde stăteau reparatorii la bancul de lucru, dar după un timp reuși să o facă, prinzând balustrada cu protezele pe care Guvernul SUA i le furnizase cu atâta grijă. Protezele nu-l ajutau prea mult, fuseseră instalate cu ani în urmă și nu doar că

se uzaseră, dar, după cum știa și el din buletinele informative specializate, erau depășite. În teorie, guvernul ar fi trebuit să înlocuiască echipamentul cu modele mai recente, cum prevedea Legea Remington, și îi scrisese senatorului de California, Alf M. Partland, despre asta. Până acum însă nu primise niciun răspuns. Avea răbdare. Le scrisese membrilor Congresului de multe ori și pe multe subiecte, iar răspunsurile întârziaseră sau fuseseră trimise formal și uneori deloc.

În cazul ăsta, totuși, Hoppy Harrington avea legea de partea lui și era doar o chestiune de timp până să oblige autoritățile să-i dea ceea ce merita. Era sumbru în privința asta, răbdător și sumbru. *Trebuia* să i se acorde acel ajutor, fie că voiau sau nu. Taică-său, un crescător de oi din Sonoma Valley, îl învățase că întotdeauna trebuie să ceară ce i se cuvine.

Zgomotele se întețiră, depanatorii lucrau de zor, Hoppy se opri, deschise ușa și apăru în fața celor doi bărbați, înaintea bancului lung și acoperit de instrumente și aparate de măsură, piese și carcase de televizor în toate stadiile de deconstrucție. Niciunul dintre lucrători nu-l observă.

— Ascultă la ce-ți zic eu, spuse unul dintre ei, făcându-l pe Hoppy să tresară. Muncile fizice sunt privite prost. De ce nu-ți cauți ceva de făcut cu mintea, de ce nu te întorci la școală să-ți iei o diplomă?

Depanatorul îl privi întrebător.

Nu, se gândi Hoppy, vreau să lucrez cu... mâinile mele.

— Ai putea să te faci om de știință, spuse celălalt depanator fără să se oprească din lucru. Măsura cu voltmetrul unui circuit.

— Ca Bluthgeld, spuse Hoppy.

Depanatorul râse cu simpatie.

— Domnul Fergesson spunea că o să-mi dați ceva de făcut. Ceva ușor pentru început, OK?

Așteptă, temându-se că n-o să-i răspundă, dar unul dintre ei arătă spre un pick-up.

— Care-i problema cu el? întrebă Hoppy, examinând eticheta. Știu că pot să-l rezolv.

— Un arc rupt, spuse unul dintre depanatori. Nu se mai închide după ultimul disc pus.

— Înțeleg, spuse Hoppy.

Apucă pick-up-ul cu protezele și rulă până la capătul bancului, unde era un spațiu liber.

— O să lucrez aici.

Depanatorii nu protestară, așa că luă un patent. E ușor, își zise, am exersat asta acasă. Se concentră asupra aparatului, dar îi urmărea și pe ceilalți doi cu coada ochiului. Am făcut-o de atâtea ori, îmi iese de fiecare dată și din ce în ce mai bine, cu mai multă precizie. Mai predictibil de fiecare dată. Un arc e un obiect mic, își zise, atât de ușor încât poți să-l pierzi doar respirând deasupra lui. Îți văd ruptura. Molecule de metal care nu se mai ating cum se atingeau înainte. Se concentră asupra acelui punct, ținând patentul astfel încât reparatorul de alături să nu vadă ce face. Se prefăcu că trage de el, ca și cum ar fi încercat să-l scoată.

Când termină, își dădu seama că era cineva în spatele lui și se uita. Se întoarse și îl văzu pe Jim Fergesson, șeful lui, tăcut, cu o expresie ciudată pe față, cu mâinile înfipte în buzunare.

— Gata, spuse Hoppy emoționat.

— Ia să vedem, zise Fergesson.

Luă aparatul și-l ridică în lumina neonului.

M-a văzut oare? se întrebă Hoppy. A înțeles, și dacă a înțeles, ce crede? îl deranjează, îi pasă? E… îngrozit?

Fu o clipă de liniște cât inspectă Fergesson aparatul.

— De unde ai luat un arc nou? întrebă deodată.

— L-am găsit pe jos, spuse Hoppy imediat.

Era OK. Fergesson, dacă văzuse, nu înțelesese. Focomelul se relaxă și se bucură, simți cum o plăcere superioară luase locul anxietății. Le rânji celor doi depanatori, așteptând să primească și altceva de făcut.

Fergesson spuse:

— Te neliniștește când se uită lumea la tine?

— Nu, spuse Hoppy. Pot să se uite cât vor, știu că sunt diferit, se uită la mine de când m-am născut.

— Când muncești, voiam să spun.

— Nu, spuse și începu să se ambaleze poate cam prea mult. Înainte să am un căruț, înainte ca guvernul să-mi dea ceva, orice, tata mă ducea în spate, într-un fel de ham.

Râse, nesigur.

— Înțeleg, spuse Fergesson.

— Asta se întâmpla în Sonoma, unde am crescut. Aveam oi. O dată, un berbec m-a izbit și am zburat în aer, ca o minge.

Râse din nou. Cei doi depanatori îl priviră tăcuți, amândoi

oprindu-se din lucru.

— Pun pariu, zise unul dintre ei după o clipă, că te-ai rostogolit când ai căzut.

— Da, spuse Hoppy râzând.

Toți râdeau acum, și el, și Fergesson, și cei doi reparatori. Își imaginau cum arăta Hoppy Harrington la șapte ani, fără brațe sau picioare, numai un trunchi și un cap, rostogolindu-se pe pământ, urlând de frică și de durere, era amuzant, știa și el. O spusese în așa fel încât să fie amuzant. O făcuse o poveste amuzantă.

— Ești mai aranjat acum, cu căruțul tău, spuse Fergesson.

— O, da, spuse. Și îmi proiectez unul nou, îl fac electronic. Am citit un articol despre conectarea la creier, se face deja în Elveția și în Germania. Te conectezi la centrii motori ai creierului, așa că nu există întreruperi, te miști chiar mai repede decât o structură fiziologică.

Începuse să spună *ca un om.*

— O să fie gata în vreo doi ani și o să fie mai bun și decât modelele elvețiene. Și pe urmă pot să arunc gunoiul ăsta guvernamental.

Fergesson spuse pe un ton formal, solemn:

— Îți admir spiritul.

Râzând, Hoppy răspunse, bâlbâindu-se:

— Mm-ulțumesc, domnule Fergesson.

Unul dintre depanatori îi întinse un aparat de radio multiplex FM.

— Nu se fixează bine pe posturi, vezi ce poți să-i faci.

— OK, spuse Hoppy, preluându-l în protezele de metal. Nicio problemă. Am făcut asta acasă de multe ori.

Așa o muncă i se părea foarte ușoară. Abia dacă trebuia să se concentreze asupra aparatului. Era de parcă sarcinile se potriveau cu el și abilitățile lui.

Citind calendarul de pe peretele din bucătărie, Bonny Keller văzu că asta e ziua când prietenul Bruno Bluthgeld se vedea cu psihiatrul ei, doctorul Stockstill, în biroul său din Berkeley. De fapt, deja se văzuseră, își făcuse prima oră de terapie și plecase. Acum, fără îndoială, se întorcea cu mașina la Livermore și la biroul său de la Radiation Lab, laboratorul unde lucrase cu ani în urmă, înainte să rămână însărcinată. Îl cunoscuse pe

doctorul Bluthgeld acolo, în 1975. Acum avea 31 de ani și trăia în West Marin. Soțul ei, George, era director-adjunct la școala locală și ea era foarte fericită.

Bine, nu *foarte* fericită. Doar moderat, tolerabil de fericită. Încă făcea terapie, numai o dată pe săptămână, nu ca altădată, de trei ori, și în multe privințe se înțelegea pe sine, își înțelegea pornirile inconștiente și distorsiunile paratactice sistematice ale realității. Șase ani de analiză făcuseră multe pentru ea, dar încă nu se vindecase. Nu exista ceva ce s-ar putea numi vindecare, boala era însăși viața și o creștere constantă sau, mai degrabă, o adaptare viabilă la creștere, trebuia să se întâmple, altfel s-ar fi produs o stagnare psihică.

Era hotărâtă să nu stagneze. Acum, tocmai citea *Declinul Occidentului* în germană, citise 50 de pagini și era o lectură care merita efortul. Și cine dintre cei pe care-i cunoștea ea o mai făcuse, măcar în engleză?

Interesul ei pentru cultura germană, pentru operele literare și filosofice se stârnise cu ani în urmă, după contactul cu doctorul Bluthgeld. Deși studiase în facultate limba germană timp de trei ani, nu i se păruse o parte vitală a vieții ei adulte. Ca atâtea alte lucruri pe care le învățase cu atenție, i se retrăsese în inconștient, odată ce absolvise și își găsise un loc de muncă. Prezența magnetică a lui Bluthgeld îi reactivase și îi lărgise câmpul intereselor academice, dragostea ei de muzică și de artă… și-o datora lui Bluthgeld și îi era recunoscătoare.

Acum, bineînțeles, Bluthgeld era bolnav, cum știa toată lumea de la Livermore. Omul avea o conștiință profundă și suferise fără oprire de la eroarea din 1972, care, cum știau toți cei din jurul lui, nu era în mod specific vina sa. Nu era povara sa personală, dar alesese să o accepte ca atare și de-asta se îmbolnăvise și se îmbolnăvea din ce în ce mai mult în fiecare an.

Mulți oameni bine instruiți și cele mai fine aparate, cele mai performante computere ale momentului fuseseră implicate în calculele greșite, nu greșite în raport cu ceea ce se știa în 1972, dar greșite în raport cu realitatea. Masele enorme de nori radioactivi nu se împrăștiaseră, ci fuseseră atrase de câmpul gravitațional al Terrei și se întorseseră în atmosferă. Nimeni nu fusese mai surprins decât echipa de la Livermore. Acum, bineînțeles, Stratul Jamison-French era perfect înțeles. Și revistele populare ca *Time* și *US News* puteau explica lucid ce

nu funcționase și de ce. Dar asta abia nouă ani mai târziu.

Gândindu-se la Stratul Jamison-French, Bonny își aminti de evenimentul zilei. Se duse repede la televizorul din dormitor și-l porni. Oare fuseseră deja lansate? se întrebă, consultându-și ceasul. Nu, peste jumătate de oră. Ecranul se lumină și apăru racheta și turnul ei, personalul, camioanele, echipamentul. Era încă la sol și probabil că Walter Dangerfield și doamna Dangerfield încă nu urcaseră la bord.

Primul cuplu care emigrează pe Marte, își spuse, superior amuzată, întrebându-se cum s-o fi simțit Lydia Dangerfield… femeia înaltă, blondă, cum s-o fi simțit știind că șansele lor de a ajunge pe Marte erau de numai 60. Echipamente impresionante, construcții și mine vaste îi așteptau, dar la ce le foloseau dacă aveau să fie incinerați pe drum? Oricum, o să-i impresioneze pe sovietici, care nu reușiseră încă să-și instaleze coloniile pe Lună. Rușii se sufocaseră sau muriseră de foame, nu se știa prea clar. În orice caz, colonia se dusese dracului. Dispăruse din istorie la fel de misterios precum apăruse.

Ideea NASA de a trimite doar un cuplu, în loc de un grup, o oripilă. Simțea instinctiv că atrag eșecul pentru că nu-și randomizează pariurile. Ar fi trebuit să fie câțiva care pleacă din New York, câțiva din California, se gândea ea în timp ce urmărea pe ecran cum tehnicienii făceau ultimele inspecții. Ce însemna asta? Limitarea daunelor? Oricum, nu toate ouăle ar trebui puse într-un singur coș, și totuși așa făcuse NASA dintotdeauna: câte un singur astronaut și multă publicitate. Când Henry Chancellor arsese în 1967 pe platforma sa spațială, întreaga lume îl văzuse la TV. Imagini cumplite, dar au fost lăsați să le vadă până la capăt. Și reacția publicului a oprit explorarea spațiului în Occident timp de cinci ani.

— După cum vedeți, spuse prezentatorul NBC pe un ton blând, dar cu emfază, se fac ultimele pregătiri. E așteptată venirea doamnei și a domnului Dangerfield. Haideți să recapitulăm, doar de dragul consemnării, pregătirile imense care se fac pentru a asigura…

Bleah! își spuse Bonny Keller și, cu un spasm, închise televizorul. Nu pot să mă uit la așa ceva.

Pe de altă parte, ce altceva să facă? Doar să-și muște unghiile timp de șase ore, timp de două săptămâni, de fapt? Cel mai bine ar fi fost să *nu*-și fi adus aminte că era ziua în care

trimiteau Primul Cuplu în spațiu. Dar era prea târziu acum.

Îi plăcea să se gândească la ei așa, ca la *primul cuplu,* ca dintr-o povestire SF veche și sentimentală. Adam și Eva, variantă nouă, doar că în realitate Walt Dangerfield nu era vreun Adam. Avea mai mult calitățile unui ultim om decât al primului, cu sarcasmul lui, cu felul lui ezitant și aproape cinic de a vorbi când îl asaltau reporterii. Bonny îl admira, Dangerfield nu era un tânăr șmecher tuns milităreşte, un roboțel blond ce făcea parte din noua misiune a Air Force. Walt era un om adevărat și de aceea, fără îndoială, îl selectase NASA. Genele lui erau probabil împănate până la refuz cu 40000 de ani de cultură, moștenirea umanității în el. Walt și Lydia aveau să găsească o Nova Terra, o să fie mulți micuți Dangerfielzi sofisticați târându-se de-a bușilea pe Marte, declamând chestii intelectuale, dar păstrând acel aer de improvizație și ireverență pe care-l avea Dangerfield.

— Gândiți-vă la drum ca la o autostradă lungă, spusese o dată Dangerfield într-un interviu, răspunzându-i unui reporter care-l întrebase de pericolele călătoriei. Zece benzi de un milion de mile, fără niciun trafic, fără camioane încete. Ca și cum ar fi patru dimineața, doar eu la volan, nimeni în jur. Cum s-ar zice, de ce să mă îngrijorez?

Și apoi a zâmbit în felul lui plăcut.

Aplecându-se înainte, Bonny deschise iar televizorul.

Și iată, pe ecran era fața rotundă, de ochelarist, a lui Walt Dangerfield. Își purta costumul, fără cască, și lângă el era Lydia, tăcută, în timp ce Walt răspundea la întrebări.

— Am auzit, spuse Walt, trăgând de timp, mișcându-și maxilarul ca și cum ar fi mestecat ceva înainte să răspundă, că e o MDB în Boise, Idaho, care-și face griji pentru mine.

Își ridică privirea, ca și cum cineva din capătul camerei l-ar fi întrebat ceva.

— O MDB? Așa le zicea Herb Caen, răposatul, Micuțelor Doamne Bătrâne. Oriunde și oricând e câte una. Probabil e deja una pe Marte și o să locuim peste drum de ea. Oricum, am înțeles că bătrânica din Boise e puțin îngrijorată, se teme că ar putea să ni se întâmple ceva. Așa că ne-a trimis un talisman norocos.

Îl arătă, ținându-l stângaci cu mănușile uriașe ale costumului. Reporterii murmurară amuzați.

— E drăguț, nu? spuse Dangerfield. Să vă spun ce face: e bun pentru reumatism.

Reporterii râseră.

— În caz că facem reumatism pe Marte. Sau gută? Cred că de gută spunea ea în scrisoare.

Se uită la nevastă-sa:

— Gută, nu?

Păcat, se gândi Bonny, că nu fac talismane împotriva meteoriților și a radiațiilor. Se întristă, ca și cum ar fi avut deodată o premoniție. Sau pentru că era ziua de vizită la psihiatru a lui Bruno Bluthgeld? Un fapt care crea gânduri triste, despre moarte, radiații, erori de calcul și boli teribile, nesfârșite.

Nu cred că Bruno devenise un schizofrenic paranoid, își zise ea. E doar o deteriorare de moment și cu un pic de ajutor specializat și niște pastile o să se facă bine. E o dereglare endocrină care se manifestă fizic și acum pot să facă minuni în privința asta. Nu e un defect structural, o constituție psihotică, ceva ce s-a declanșat la stres.

Dar ce știu eu? se gândi ea, sumbră. Bruno a trebuit să ne spună cu gura lui că *ei* îi otrăveau apa ca să ne dăm seama, eu sau George, cât de bolnav e. Până atunci ni se păruse doar deprimat.

Poate că în momentul ăsta Bruno ținea în mână o rețetă pentru vreo pastilă care-i stimula cortexul sau îi suprima diencefalul și acest echivalent occidental al vechilor ierburi chinezești îi va echilibra lui Bruno metabolismul, creierul și-i va curăța delirurile ca pe niște pânze de păianjen. Și totul va fi bine, ea și George și Bruno vor fi împreună iar și vor cânta seara Bach și Handel la flaut drept, ca pe vremuri. Două instrumente Black Forest și ea la pian. Casa plină de muzică barocă și mirosul pâinii coapte, o sticlă de Buena Vista din cea mai veche podgorie californiană…

Pe ecran, Walter Dangerfield făcea glume mature, combinația lui de Voltaire și Will Rogers.

— O, da, îi spunea unei reportere cu o pălărie imensă, ne așteptăm să găsim multe forme de viață bizare pe Marte.

Și se uită la pălăria ei, ca și cum ar fi zis – uite una. La care reporterii râseră iar.

— Cred că s-a mișcat, spuse Dangerfield, arătându-i pălăria și soției sale tăcute, cu ochi reci. Vine după noi, dragă.

Chiar o iubește, își dădu seama Bonny privindu-i. Mă-ntreb dacă George a simțit vreodată pentru mine ce simte Walt Dangerfield pentru soția lui. Sincer, mă îndoiesc. Dacă ar fi simțit, nu m-ar fi lăsat să fac cele două avorturi terapeutice. Se întristă și mai mult, se ridică, se întoarse cu spatele și se îndepărtă de televizor.

Ar trebui să-l trimită pe George pe Marte, se gândi ea cu acreală. Sau și mai bine, să ne trimită pe toți, pe George și pe mine și pe Dangerfielzi. George ar putea avea o aventură cu Lydia Dangerfield, dacă e în stare, și eu pot să mă culc cu Walt. Aș fi un partener adecvat și de ce nu, până la urmă?

Mi-aș dori să se întâmple ceva, își spuse. Mi-aș dori să sune Bruno și să spună că doctorul Stockstill l-a vindecat sau mi-aș dori ca Dangerfield să se răzgândească și să nu mai plece sau să înceapă chinezii al treilea război mondial sau ca George să le dea celor de la școală contractul ăla mizerabil înapoi, cum a tot spus că face. Ceva, orice. Poate, se gândi, ar trebui să mă apuc iar de olărit. Să mă întorc la așa-zisa creativitate sau joacă anală sau ce o fi și aia. Ar trebui să fac o oală obscenă. Să o concep și s-o ard în cuptorul lui Violet Clatt, să o vând în San Anselmo la Creative Artworks Inc., societatea aia de doamne fine care mi-a respins anul trecut bijuteria făcută prin sudură. Știu că ar accepta o oală obscenă dacă ar fi o oală obscenă *bună.*

La Modern TV se adunase în fața magazinului o mică mulțime să privească la un televizor stereo color uriaș zborul cuplului Dangerfield, care le era arătat tuturor americanilor, acasă și la muncă. Stuart Meconchie stătea cu brațele încrucișate în spatele mulțimii și se uita și el.

— Fantoma lui John L. Lewis, spunea Walt Dangerfield în felul său sec, ar aprecia sensul plății făcute de la un portal la altul. Dacă n-ar fi fost el, m-ar plăti probabil cu vreo cinci dolari pentru călătorie, în ideea că munca mea nu începe cu adevărat până nu ajung acolo.

Fața îi era gravă, se vedea că era aproape momentul când el și Lydia aveau să între în navă.

— Țineți minte, dacă ni se întâmplă ceva, dacă ne pierdem, să nu ne căutați. Stați acasă și sunt sigur că eu și Lydia o să apărem pe undeva.

— Baftă! Drum bun! începură să murmure reporterii, când

apărură oficialii și tehnicienii de la NASA și îi luară pe Dangerfielzi din fața camerelor video.

— Nu mai e mult, îi spuse Stuart lui Lightheiser, care stătea lângă el.

— E un fraier că se duce, spuse Lightheiser mestecând o scobitoare. N-o să se mai întoarcă vreodată. O zic și ei.

— De ce ar vrea să se întoarcă? spuse Stuart. Ce e așa grozav aici?

Îl invidia pe Walt Dangerfield. Și-ar fi dorit să fie el, Stuart Meconchie, acolo sus, în fața camerelor, în fața întregii lumi.

Din subsol apăru Hoppy Harrington în cărucțul lui, rulând frenetic înainte.

— Au lansat-o? îl întrebă pe Stuart cu o voce gâtuită, holbându-se la ecran. O să ardă. O să fie ca atunci, în ’65. Normal, nu mai țin minte, dar…

— Gura! îi șopti Lightheiser, și focomelul tăcu, înroșindu-se.

Se uitau în liniște, fiecare cu gândurile și reacțiile sale, cum echipa de inspecție era ridicată de un lift și îndepărtată de vârful rachetei. Urma să înceapă numărătoarea inversă. Racheta era alimentată, verificată și acum doi oameni intrau în ea. Micul grup din jurul televizorului se foia și murmura.

Cândva mai târziu, în aceeași zi, la amiază, așteptarea avea să le fie răsplătită, pentru că Dutchman IV se lansa în spațiu. Avea să orbiteze în jurul Pământului cam o oră, apoi, în timp ce oamenii priveau la televizoare cum făcea racheta ture în cerc, o dată și încă o dată și încă o dată, cineva urma să ia decizia și racheta își va schimba traiectoria și se va desprinde de lume. Mai văzuseră asta, era la fel de fiecare dată, dar acum era ceva nou, fiindcă oamenii din rachetă n-aveau să se mai întoarcă niciodată. Merita să petreacă o zi în fața televizoarelor, mulțimea era pregătită să aștepte.

Stuart Meconchie se gândi să ia prânzul și să se întoarcă aici, printre ceilalți. N-o să facă nimic sau prea puțin, n-o să vândă niciun televizor. Dar asta era mai important. Nu voia să piardă așa ceva. Poate că într-o zi o să fiu eu acolo sus, își spuse. Poate că o să emigrez mai târziu sau când o să am destui bani să mă însor, o să-mi iau nevasta și copiii și o să încep o viață nouă pe Marte, când o să aibă acolo o colonie adevărată, nu doar mașinării.

Se imagină în conul rachetei, ca Walt Dangerfield legat în

centuri, lângă o femeie foarte atrăgătoare. Pionieri, el și ea, fondatorii unei noi civilizații, pe o planetă nouă. Dar apoi stomacul îi ghiorăi și își dădu seama ce foame îi era, nu mai putea amâna prânzul.

În timp ce privea pe ecran racheta, mintea îi era plină de supă, tocană de vită și plăcintă de mere cu înghețată, cum se face la Fred’s Fine Foods.

3

Aproape în fiecare zi, Stuart Meconchie își lua prânzul la cafeneaua de lângă Modern TV. Când intră în Fred’s Fine Foods, văzu, iritat, că Hoppy Harrington își parcase cărucțul în spate și uite-l și pe Hoppy mâncând relaxat, de parcă venea acolo de când lumea. Dracu’ să-l ia! îl înjură în gând Stuart. Ne invadează focile. Și nici măcar nu l-am văzut când a plecat din magazin.

Stuart se așeză și luă meniul. Nu mă scoate el de aici, își zise în timp ce se uita după specialitatea zilei. Mai ales de prețul ei era interesat, se apropia sfârșitul lunii și nu mai avea bani. Tot timpul aștepta cu înfrigurare cecul pe care i-l înmâna personal domnul Fergesson din două în două săptămâni.

Vocea pițigăiată a focii îi ajunse lui Stuart la urechi când își sorbea supa. Hoppy zicea o poveste, dar cui? Lui Connie, chelnerița? Stuart întoarse capul și văzu că și chelnerița, și Tony, bucătarul, stăteau lângă căruț și ascultau. Niciunuia nu părea să-i fie scârbă de focă.

Hoppy îl văzu pe Stuart și-l salută. Stuart dădu din cap și se întoarse, cu ochii în castronul de supă.

Foca le spunea ceva despre o invenție de-a lui, un dispozitiv electronic pe care-l construise sau urma să-l construiască, Stuart nu-și dădea seama, dar nici nu-i păsa. Nu conta pentru el ce construise Hoppy, ce idei nebunești emanau din creierul piticaniei. Probabil ceva dezgustător, își spuse Stuart. Vreo escrocherie, un perpetuum mobile de vreun fel, poate un cărucior cu perpetuum mobile. Râse în minte la propria-i glumă, mulțumit. Trebuie să i-o spun și lui Lightheiser. Perpetuumul lui Hoppy, focomobilul. La asta, Stuart râse cu glas tare.

Hoppy îl auzi râzând și se gândi, evident, că râdea la ceva din ce spusese el.

— Hei, Stuart, hai să stai cu mine și-ți iau o bere!

Cretinul! își spuse Stuart. Nu știe că Fergesson nu ne-ar lăsa vreodată să bem bere în pauza de prânz? E o regulă, dacă bem o singură bere, să nu ne mai întoarcem la magazin și ne trimite ultimul cec prin poștă.

— Fii atent, îi zise întorcându-se cu totul pe banchetă, după ce o să lucrezi mai mult pentru Fergesson, o să înțelegi de ce e o prostie ce-ai zis.

Înroșindu-se, foca murmură:

— Cum adică?

Bucătarul îi explică:

— Fergesson nu-și lasă angajații să bea. E împotriva religiei lui, nu, Stuart?

— Așa e, spuse Stuart. Și să ții minte asta!

— Nu știam, spuse foca, și oricum, nu aveam de gând să beau și eu. Dar ce drept are cineva să le spună angajaților ce să facă în timpul liber? E pauza de prânz și ar trebui să poată bea o bere dacă vor.

Vocea i se ascuțise, plină de indignare. Nu glumea.

Stuart îi răspunse:

— Nu vrea ca angajații lui să pută a birt. Și mi se pare corect. Cine știe ce clientă bătrână s-ar putea simți ofensată.

— Pot să înțeleg asta în cazul tău, dar eu nu sunt vânzător, sunt depanator. Și dacă vreau, beau și o bere.

Bucătarul părea neliniștit:

— Acuma și tu, Hoppy…

— Ești prea tânăr să bei bere, spuse Stuart.

Toată lumea din local asculta.

Foca se înroși tot.

— Am exact vârsta, spuse încet, tensionat.

— Să nu-i dai nicio bere, îi spuse Connie, chelnerița, bucătarului. E doar un puști.

Căutând prin buzunar cu proteza, Hoppy își scoase portofelul și-l puse, deschis, pe masă.

— Am 21 de ani.

Stuart râse:

— Pe dracu’!

E un act fals, se gândi. Nebunul și l-a printat singur, probabil. Vrea el să fie exact ca restul lumii, are o obsesie cu asta.

Examinând buletinul, bucătarul spuse:

— Da, e valabil. Dar mai ții minte, Hoppy, când ai fost ultima

dată aici și ți-am dat o bere...

— N-ai de ales, spuse foca.

Încruntându-se, bucătarul se duse și se întoarse cu o sticlă de Hamm, pe care o plasă, nedesfăcută, înaintea lui Hoppy.

— Și un desfăcător, spuse Hoppy.

Bucătarul plecă și se întoarse cu un desfăcător. I-l aruncă pe masă și Hoppy deschise berea.

Inspirând adânc, luă o gură.

Ce se întâmplă aici? se întrebă Stuart, observând cum și bucătarul, și Connie, și alți doi se uită la Hoppy. O să leșine sau ce? O ia razna? Se simți dezgustat și profund neliniștit. Mai bine terminam de mâncat, aș vrea să fiu altundeva, se gândi. Orice ar fi, nu vreau să văd. Mai bine mă duc la magazin și mă uit la rachetă. Mă uit cum zboară cei doi Dangerfield, e ceva important pentru America, nu monstrul ăsta. N-am timp de pierdut pe prostii.

Dar rămase la locul lui, pentru că lui Hoppy Harrington i se întâmpla ceva bizar. Nu-și putea muta privirea de la el, oricât ar fi vrut.

În mijlocul căruțului, focomelul se scufundase ca și cum ar fi adormit, cu capul sprijinit de maneta de direcție, cu ochii aproape închiși și sticloși.

— Doamne, iar face aia! exclamă bucătarul.

Se întoarse la ceilalți, ca și cum i-ar fi îndemnat să intervină, dar nimeni nu se mișcă.

— Știam eu, spuse Connie acră și acuzatoare.

Buzele focii tremurară și mormăi:

— Întrebați-mă! Să mă întrebe cineva!

— Ce să te întrebăm? strigă bucătarul furios.

Gesticulă a scârbă, se întoarse și plecă spre grătarul lui.

— Întreabă-mă! repetă Hoppy cu o voce amorțită, îndepărtată, ca și cum ar fi vorbit din interiorul unei crize de epilepsie.

Stuart își dădu seama că era chiar o criză, un fel de epilepsie. Și-ar fi dorit să plece imediat, dar, la fel ca restul, nu se putea mișca, trebuia să privească mai departe.

Connie îi spuse lui Stuart:

— Nu poți să-l împingi înapoi spre magazin? Hai, împinge-l!

Se uita urât la el, dar el n-avea nicio vină. Stuart dădu din mâini, arătându-și neputința.

Bolborosind, foca se zbătea în cărut și protezele îi tresăltau.

— Întrebați-mă acum, până nu e prea târziu! Vă pot spune acum, văd!

Bucătarul strigă de la grătarul lui:

— Poate-l întreabă unul dintre voi totuși. Poate reușește vreunul să oprească scena asta. Dacă nu, îl întreb eu. Am niște întrebări de pus.

Își abandonă spatula și se apropie de focă, spunându-i tare:

— Hoppy, ziceai data trecută că era beznă. Așa e? Niciun fel de lumină?

Buzele focii se mișcară într-un spasm.

— E ceva lumină. Lumină slabă. Galbenă, ca și cum aproape se stinge.

Lângă Stuart apăru bijutierul de peste drum.

— Am fost aici data trecută, îi șopti lui Stuart. Vrei să știi ce vede? Îți zic eu, Stu – vede *dincolo.*

— Dincolo de ce? întrebă Stuart ridicându-se în așa fel încât să vadă și să audă mai bine, ca toți ceilalți, care păreau dornici să nu piardă nimic.

— Nu-nțelegi? spuse domnul Crody. Dincolo de mormânt. După moarte. Poți să râzi, Stuart, dar e adevărat. Când bea o bere, intră în transa asta, cum îl vezi acum, și are viziuni oculte. Întreabă-i pe Tony sau pe Connie, sau pe ceilalți care erau de față data trecută.

Connie se aplecă deasupra omulețului ghemuit care tresărea în mici spasme în cărut:

— Hoppy, de la ce e lumina? E Dumnezeu?

Râse, încordată:

— Știi, ca-n Biblie. E adevărat?

Hoppy bolborosi:

— Cenușiu, beznă. Cenușiu. Apoi un platou imens. Nimic, numai focuri care ard, lumina e de la focuri. Ard mereu. Nimic nu e viu.

— Și tu unde ești? întrebă Connie.

— Eu plutesc, spuse Hoppy. Plutesc aproape de sol... nu, acum sunt sus. Sunt ușor, nu mai am un corp, am ajuns sus, cât de sus vreau să fiu. Pot să rămân acolo, dacă vreau, nu mai trebuie să cobor. Îmi place acolo și aș putea să mă învârt în jurul Pământului la nesfârșit. Uite-l sub mine și pot să mă învârt la nesfârșit.

Apropiindu-se de căruț, Crody bijutierul întrebă:

— O, Hoppy, nu mai e nimeni altcineva acolo? Suntem condamnați la izolare?

Hoppy murmură:

— Văd… și pe alții, acum. Plutesc în jos, aterizez în cenușiu. Merg…

Merge, se gândi Stuart. Pe ce? Are picioare, dar n-are corp, ce viață de după! râse în sine. Ce spectacol! Ce porcărie!

Dar se apropie și el de căruț și se înghesui în ceilalți, să vadă mai bine.

— E așa cum se zice în Orient, că ne naștem în altă viață? întrebă o clientă bătrână, îmbrăcată în pânză colorată.

— Da, răspunse surprinzător Hoppy. O viață nouă. Am un corp nou, pot să fac tot felul de lucruri.

— Un pas înainte, spuse Stuart.

— Da, murmură Hoppy, un pas înainte. Sunt ca toți ceilalți, sunt chiar mai bun decât toți ceilalți. Pot să fac ce fac ei și mai mult. Pot să merg oriunde vreau, iar ei nu. Ei nu se pot mișca.

— De ce nu se pot mișca? întrebă insistent bucătarul.

— Așa! spuse Hoppy. Nu se pot duce în aer sau pe drumuri, sau pe vase. Doar stau. E totul diferit de aici. Îi văd pe fiecare dintre ei, ca și cum ar fi morți, ca și cum ar fi țintuiți și morți. Ca niște cadavre.

— Pot să vorbească? întrebă Connie.

— Da, spuse foca, pot să converseze unul cu altul. Dar… trebuie să…

Tăcu, apoi zâmbi. Fața lui îngustă, contorsionată, exprima bucurie.

— Pot să vorbească numai prin mine.

Oare ce înseamnă? se gândi Stuart. Sună ca visul de dominație a lumii al unui megaloman. Compensează handicapul… Fix la ce te-ai aștepta de la o focă să-și imagineze.

Acum, că își dăduse seama, lui Stuart nu i se mai părea așa interesant. Se întoarse la bancheta sa, unde-l aștepta mâncarea.

Bucătarul întrebă:

— E o lume bună acolo? Spune-mi dacă e mai bună sau mai rea decât asta.

— Mai rea, spuse Hoppy. Mai rea pentru voi. E după meritul fiecăruia. E cu dreptate.

— Mai bună pentru tine, deci? întrebă Connie.
— Da, răspunse foca.
— Hei, îi spuse Stuart chelneriței, nu vezi că doar compensează pentru handicapul lui? Așa se încurajează el, cu vise de-astea. Nu înțeleg cum poți să-l iei în serios.
— Nu-l iau în serios, spuse Connie. Dar e interesant. Am citit despre mediumi, cum li se zice. Intră în transă și stabilește o comunicare cu lumea cealaltă. N-ai mai auzit de asta? Cred că e științific. Nu-i așa, Tony?
Se răsuci spre bucătar pentru confirmare.
— Nu știu, spuse Tony absent, întorcându-se la grătarul lui.
Foca părea să fi intrat și mai adânc în transa lui alcoolică. Părea adormit, nu mai vedea nimic și nu mai era conștient de cei din jurul lui, pentru că nu mai încerca să-și comunice viziunea sau ce o fi fost. Sesiunea de spiritism se terminase.
Mă-ntreb ce-ar zice Fergesson despre asta, se gândi Stuart. Mă-ntreb dacă ar vrea ca angajat pe cineva care nu numai că-i handicapat, dar e și epileptic sau ce e el. Mă-ntreb dacă ar trebui să-i menționez asta când mă întorc la magazin. Dacă aude, probabil că-l concediază pe Hoppy pe loc. Și cum să-l învinovățești? Poate n-ar trebui să spun nimic.
Foca își deschise ochii. Spuse cu vocea slabă:
— Stuart!
— Ce vrei?
— Eu…
Vocea îi era fragilă, ca și cum ar fi fost bolnav, ca și cum experiența ar fi fost prea puternică pentru corpul său fragil.
— Mă poți…
Se ridică, apoi își rulă cărucțul încet până la bancheta lui Stuart.
— Mă poți împinge, te rog, înapoi la magazin? Nu acum, dar când termini de mâncat. Ți-aș fi recunoscător.
— De ce? întrebă Stuart. Tu nu poți singur?
— Nu mă simt bine.
— OK, dădu Stuart din cap. Când termin de mâncat.
— Mulțam, spuse foca.
Ignorându-l, Stuart continuă să mănânce.
Aș vrea să nu vadă toată lumea că mă cunosc cu el. Aș vrea să iasă și să aștepte afară. Dar foca rămase pe loc, frecându-și fruntea cu proteza stângă. Părea prea obosit să se mai miște

măcar înapoi la locul lui din capătul cafenelei.

Mai târziu, când Stuart îl împingea pe trotuar, foca spuse în șoaptă:

— E o mare responsabilitate să vezi dincolo.

— Da, murmură Stuart, păstrându-și detașarea, ca și cum doar și-ar fi făcut datoria, nimic mai mult. Împingea căruțul și asta e. Dacă te împing, se gândi, nu înseamnă că trebuie să și discut cu tine.

— Prima oară când s-a întâmplat… continuă foca, dar Stuart i-o tăie.

— Nu mă interesează. Vreau doar să mă întorc și să văd dacă au lansat racheta. Acum probabil că e pe orbită.

— Probabil, spuse foca.

La intersecție așteptară să se schimbe semaforul.

— Prima oară când s-a întâmplat, m-a băgat în sperieți. Am știut pe loc ce era… Fumul și focurile… Totul mizerabil. Ca un puț de mină, oribil.

Se contractă, oripilat.

— Dar ceea ce e acum e atât de minunat? Nu și pentru mine.

— Mie-mi place, spuse Stuart tăios.

— Normal, tu nu ești o ciudățenie biologică.

Stuart mârâi.

— Știi care-i cea mai veche amintire a mea? întrebă foca în șoaptă. Eram dus într-o pătură la biserică. Și pe urmă lăsat pe una din bănci ca un…

Vocea i se frânse.

— Așa eram dus peste tot, în pătura aia, să nu mă vadă nimeni. A fost ideea mamei. Nu suporta ca tata să mă mai care în spate, să mă vadă lumea.

Stuart mârâi iar.

— E o lume teribilă, spuse foca. Cândva, și voi, negrii, sufereați. Dacă ai trăi în Sud, ai suferi și acum. Ai uitat de asta pentru că te-au lăsat să uiți. Dar pe mine nu. Oricum, nu vreau să uit. În lumea următoare o să fie totul diferit. O să afli, o să fii și tu acolo.

— Nu, spuse Stuart, când o să mor, o să fiu mort. N-am niciun suflet.

— Și tu, spuse foca și părea să strălucească, iar în voce avea o nuanță malițioasă de ușurare. Știu.

— De unde știi?
— Pentru că te-am văzut.
Speriat, în ciuda voinței sale, Stuart spuse:
— Au…
— O dată, insistă foca, cu mai multă fermitate, erai tu, fără îndoială. Vrei să știi ce făceai?
— Nu.
— Mâncai un șobolan mort, crud.
Stuart nu spuse nimic, dar împinse căruciorul mai repede și mai repede, cât de repede putea, înspre magazin.

Când au ajuns, au găsit mulțimea în fața televizorului. Racheta fusese lansată, tocmai părăsise solul și încă nu se știa dacă totul era în regulă.
Hoppy coborî singur până la departamentul de reparații și Stuart rămase sus, în fața televizorului. Dar vorbele focii îl tulburaseră atât de mult, că nu se putea concentra la imagini. Îl văzu pe Fergesson sus la birou și se duse la el.
Fergesson răsfoia un maldăr de contracte. Stuart îl abordă:
— Nenorocitul ăla de Hoppy…
Fergesson își ridică privirea:
— Las-o baltă! spuse Stuart descurajat.
— L-am privit cum lucrează. Am fost jos și l-am privit fără să-i dau de știre. Da, e ceva dubios la el. Dar e competent. Am văzut ce-a făcut și făcuse bine, iar asta-i tot ce contează.
Se încruntă la Stuart.
— Am zis s-o lași baltă, nu?
— Au lansat racheta?
— Chiar acum.
— N-am mișcat nimic azi din cauza circului, spuse Fergesson.
— Circ! strigă Stuart, așezându-se pe scaunul din fața lui Fergesson, în așa fel încât să poată privi etajul de dedesubt. E istorie!
— E doar un prilej pentru voi, băieți, să nu faceți nimic, spuse Fergesson, sortând niște etichete.
— Hai să-ți zic ce-a făcut Hoppy, spuse Stuart, aplecându-se spre el. La cafenea, la Fred’s Fine Foods.
Fergesson se opri din lucru și îl privi.
— A avut o criză, spuse Stuart. A luat-o razna.
— Chiar? întrebă Fergesson nemulțumit.

— A leșinat – de la o bere. Și a început să vadă viața după moarte. M-a văzut cum mâncam un șobolan mort. Și era crud. Așa a spus.

Fergesson râse.

— Nu-i amuzant!

— Ba e. Te ia la mișto pentru cum te-ai purtat cu el și tu ești așa de prost, că-l crezi.

— Ba a văzut, spuse Stuart, încăpățânat.

— M-a văzut și pe mine?

— N-a zis. Face asta des acolo. Îi dau beri și intră în transă și-l întreabă chestii. Despre cum e dincolo. M-am nimerit acolo, la prânz. Nici măcar nu l-am văzut ieșind de aici. Nu știam că o să fie acolo.

Fergesson se încruntă o vreme și stătu pe gânduri, apoi întinse mâna și apăsă pe butonul interfonului de la care vorbea cu departamentul de reparații.

— Hoppy, hai până aici, la birou. Vreau să vorbim.

— Nu voiam să-i fac necazuri, spuse Stuart.

— Ba sigur că asta voiai, spuse Fergesson. Dar trebuia să știu. Am dreptul să știu ce fac angajații mei în locuri publice, să știu când fac lucruri care discreditează firma.

Așteptară și, după un timp, auziră sunetul căruciorului urcând pe scări.

Imediat cum apăru, Hoppy spuse:

— Ce fac în pauza de prânz e treaba mea, domnule Fergesson. Eu așa consider.

— Greșești, spuse Fergesson. E și treaba mea. M-ai văzut și pe mine în viața cealaltă, ca pe Stuart? Ce făceam? Vreau să știu și să-mi dai un răspuns bun, altfel nu mai ai ce căuta aici, te dau afară din prima zi.

Foca răspunse cu o voce joasă, calmă:

— Nu te-am văzut, domnule Fergesson, pentru că sufletul tău piere și nu mai renaște.

Câteva clipe, Fergesson se uită la focă:

— De ce?

— E soarta ta.

— N-am făcut nicio crimă sau ceva imoral.

— E procesul cosmic, domnule Fergesson. Nu e vina mea, îi răspunse foca.

Și tăcu.

Întorcându-se spre Stuart, Fergesson spuse:

— Iisuse! Așa e, dacă pui o întrebare stupidă, primești un răspuns stupid.

Și apoi, lui Hoppy:

— Ai mai văzut pe cineva dintre cei pe care-i știu eu, nevastă-mea cumva? Nu, că n-o cunoști. Dar pe Lightheiser? Ce-o să se aleagă de el?

— Nu l-am văzut, spuse foca.

— Cum ai reparat arcul? Cum ai făcut-o *cu adevărat*? Părea că i-ai făcut o vindecare. Părea că în loc să-l înlocuiești, l-ai reîntregit. Cum ai reușit? E una dintre puterile tale extrasenzoriale sau ce sunt ele?

— L-am reparat, spuse foca pe un ton imperturbabil.

Fergesson îi zise lui Stuart:

— Nu spune. Dar eu l-am văzut. Se concentrase asupra arcului într-un fel ciudat. Poate ai dreptate, Meconchie, poate e o greșeală că l-am angajat. Totuși, până la urmă, rezultatul contează. Ascultă, Hoppy, nu vreau să te mai joci cu transele pe strada asta, acum, că lucrezi pentru mine. Să-ți faci transele acasă, e clar?

Și ridică teancul de etichete.

— Asta-i tot. Voi doi, băieți, coborâți și munciți câte ceva, în loc să pierdeți vremea.

Foca își răsuci căruțul și se duse spre scări. Stuart îl urmă încet, cu mâinile în buzunare.

Când ajunse la mulțimea din fața televizorului, îl auzi pe prezentator spunând exaltat că primele trei etape ale zborului se desfășuraseră normal.

Asta e o veste bună, se gândi Stuart. Un capitol strălucit în istoria umanității. Se simți puțin mai bine și se plasă într-un punct de unde putea vedea mai clar.

De ce-aș mânca un șobolan mort? se întrebă. Trebuie să fie o lume groaznică următoarea reîncarnare, dacă așa se trăiește. Nici măcar prăjit sau copt, doar înhățat și halit. Poate chiar cu blană cu tot, blană și coadă. Se cutremură.

Cum pot să mă uit la istoria în direct? se întrebă furios. Când trebuie să mă gândesc la șobolani morți – și eu aș vrea să meditez cu totul la acest spectacol grandios care se desfășoară înaintea ochilor mei. Sadicul, monstrul ăla iradiat pe care trebuia Fergesson să-l angajeze mi-a băgat tot felul de tâmpenii

în minte. Căcat!

Se gândi la Hoppy din viața viitoare, eliberat de cărucțul lui, plutind. Nu un schilod, ci un stăpân, stăpân al lumii. Și gândul ăsta era mai rău decât cel despre șobolan.

Pun pariu că a văzut el mai multe, se gândi Stuart, dar nu le zice, le ține special numai pentru el. Ne spune doar cât să ne frământăm. Dacă poate să între în transă și să vadă următoarea reîncarnare, poate să vadă *orice*, pentru că ce altceva mai e? Dar nu cred în prostiile alea orientale, își zise. Nu sunt lucruri creștinești.

Dar credea ce-i spusese Hoppy, credea pentru că văzuse cu ochii lui. Văzuse că era o transă. Fără îndoială.

Și ce altceva mai vede? se întrebă Stuart. Aș vrea să-l fac să-mi spună. Ce altceva a mai perceput mintea aia vicioasă despre mine, despre noi, noi toți?

Aș vrea să văd și eu dincolo. Lui Stuart i se păru foarte important și încetă să se mai uite la ecranul televizorului. Uitase de Walter și Lydia Dangerfield și de evenimentul istoric, se gândea numai la Hoppy și incidentul de la cafenea. Ar fi vrut să se concentreze pe altceva, dar nu mai era capabil.

Îl obseda.

4

Pocnetele îndepărtate îl făcură pe domnul Austurias să se întoarcă, să vadă ce venea pe drum în urma lui. Era pe un deal, la marginea păduricii de stejari. Își îngustă ochii și văzu, în vale, focomobilul lui Hoppy Harrington. Focomelul manevra printre hârtoape. Dar pocnetele nu veneau de la focomobil, care mergea pe baterie electrică.

E un camion, își dădu seama domnul Austurias. Unul dintre cele vechi, acoperite cu lemn fasonat, ale lui Orion Stroud. Îl văzu acum, se mișca în mare viteză, apropiindu-se de focomobilul lui Hoppy, care nu părea să-l audă.

Drumul îi aparținea lui Orion Stroud. Îl cumpărase de la stat cu un an înainte, era responsabil de întreținerea lui și tot el hotăra dacă mai pot și alții să-l folosească, în afară de camioanele lui. N-avea voie să ceară taxe, dar, în ciuda contractului, camionul clar voia să zboare focomobilul de pe traseu. Se îndrepta spre el fără să încetinească.

Doamne! se gândi domnul Austurias. Își ridică involuntar mâna, ca și cum ar fi vrut să oprească mașina uriașă. Dar depindea numai de Hoppy și el nu părea să observe nimic.

— Hoppy! strigă Austurias și vocea rezonă în liniștea pădurii, vocea lui și pocnetul motorului de camion.

Focomelul se uită în sus și nu-l văzu. Camionul era atât de aproape, încât domnul Austurias își închise ochii. Când îi deschise, văzu focomobilul pe marginea drumului. Camionul se ducea mai departe mugind și Hoppy era în siguranță, scăpase în ultima clipă.

Rânjind în urma camionului, Hoppy îi făcu un semn de la revedere cu una din proteze. Nu-l deranjase, nu-l speriase deloc, deși trebuie să fi știut că mașina se pregătea să-l strivească. Se întoarse, îl salută și pe domnul Austurias, pe care nu-l vedea, dar știa că e acolo.

Mâinile îi tremurară, mâinile lui de profesor. Se aplecă, își luă coșul gol, urcă pe deal spre primul stejar bătrân, sub umbra lui umedă. Domnul Austurias ieșise să culeagă ciuperci. Se întoarse cu spatele la drum și intră în obscuritate, știind acum că Hoppy era bine și că putea să-l uite, pe el și ceea ce tocmai văzuse. Atenția îi fu atrasă de imaginea portocalie a Cantharellus cibarius, gălbiorul.

Un cerc portocaliu străluci în pământul negru, aproape îngropat în frunzele putrezite. Domnul Austurias aproape că putea să-i simtă gustul. Era mare și proaspătă, ultimele ploi o scoseseră afară. Aplecându-se, o apucă de cât mai jos de tulpină, ca să aibă cât mai mult de pus în coș. Încă una și îi ajungea pentru o cină pe cinste. Se uită în jur fără să se miște.

Încă una, mai puțin strălucitoare, poate mai bătrână… Se porni încet spre ea, de parcă ar fi putut să-i scape, să fugă sau s-o piardă. Nimic nu-i plăcea mai mult ca gălbiorii, nici măcar buretele cu perucă. Cunoștea locurile unde se găseau în West Marine County, pe dealurile împădurite cu stejari. Culegea opt tipuri de ciuperci de pădure sau de izlaz. Cam tot de atâția ani învățase unde să le găsească și era un lucru bun. Lumea se temea de ciuperci, mai ales de la Alertă încoace. Se temeau de cele noi, mutante, pentru că în cazul lor instrucțiunile clasice nu te mai ajutau.

De exemplu, se gândi domnul Austurias, cea pe care tocmai am rupt-o n-are culoarea cam ciudată? O întoarse și-i inspectă

vinișoarele. Poate e un pseudo-gălbior, nemaivăzut în regiunea asta, toxic sau chiar fatal, o mutație. Îl mirosi, inspirând aroma de pământ.

Să-mi fie teamă să-l mănânc pe micuțul ăsta? se întrebă. Dacă focomelul și-a putut înfrunta calm pericolul, ar trebui să pot și eu să-l înfrunt pe al meu.

Puse gălbiorul în coș și merse mai departe.

De jos, de pe drum, auzi un sunet ciudat, dur. Se opri și ascultă. Zgomotul se auzi iar și domnul Austurias merse repede înapoi pe unde venise, ieși dintre stejari și se plasă deasupra drumului.

Focomobilul încă era tras pe margine și în el băiatul fără mâini și picioare stătea aplecat pe o parte. Ce făcea? O convulsie îi scutură capul și domnul Austurias își dădu seama uimit că focomelul plângea.

De teamă, se gândi Austurias. Focomelul fusese îngrozit de camion, dar n-o arătase, o ascunsese, cu mare efort, până când dispăruse mașina, până când dispăruse toată lumea și rămăsese singur, liber să-și exprime emoțiile.

Dacă ești atât de înspăimântat, se gândi domnul Austurias, de ce ai așteptat atâta până să te dai din calea camionului?

Jos, trupușorul focomelului se scutura, se legăna înainte și înapoi. Fața osoasă, cu trăsături acviline, se crispase de jale. Mă-ntreb ce-ar spune doctorul nostru local, Stockstill, de asta, se întrebă Austurias. Înainte de Alertă era totuși psihiatru. Avea tot felul de teorii despre Hoppy, despre ce-l face să meargă mai departe.

Atingând cele două ciuperci din coș, domnul Austurias se gândi – suntem tot timpul foarte aproape de moarte. Dar era mult mai bine înainte? Insecticide care produceau cancer, poluarea care otrăvea orașele, prăbușirile avioanelor... nu era nici atunci siguranță, nu era o viață prea ușoară. Și atunci, și acum trebuia să te dai repede din drum.

Trebuie să luăm tot ce-i mai bun din lucruri, să ne simțim cât mai bine, pe cât e posibil. Se gândi iar la tigaia apetisantă de ciuperci parfumate cu unt adevărat, usturoi, ghimbir și un sos special făcut de el, din vită fiartă. Ce masă bună o să aibă, dar pe cine oare să invite? Cineva pe care-l plăcea mult sau cineva important. Dacă ar mai putea găsi încă o ciupercă – l-aș putea invita pe George Keller, se gândi, pe șeful meu, directorul școlii.

Sau pe unul dintre membrii consiliului școlar. Sau poate pe însuși Orion Stroud, grasul.

Și ar putea s-o invite și pe soția lui George, Bonny Keller, cea mai drăguță femeie din West Marin. Poate chiar cea mai drăguță din țară. Uite pe cineva care a reușit să supraviețuiască în societatea actuală. Ambii Keller, de fapt, s-au descurcat bine de la Ziua A încoace. Ba mai bine decât înainte.

Domnul Austurias ghici ora după poziția soarelui. Se apropia de ora patru, era timpul să se întoarcă în orășel și să asculte satelitul, în trecerea lui pe deasupra. Nu trebuie să pierd asta, își spuse și începu să meargă. Nici pentru un milion de dolari din argint, cum se zicea cândva. Se citea *Robie* a lui Somerset Maugham, fuseseră 40 de părți până acum și devenea din ce în ce mai interesant. Toată lumea asculta, tipul din satelit alesese acum o carte grozavă din care să citească. Oare știe? se întrebă Austurias. N-am cum să-i spun. De aici, din West Marin, nu pot decât să-l ascult. Păcat, sunt sigur că ar însemna ceva pentru el să știe.

Walt Dangerfield se simte probabil foarte singur acolo, în satelit, își spuse Austurias. Dând ture în jurul Pământului zi după zi. Doamne, ce tragedie a fost și moartea soției, n-a mai fost același de atunci. Dacă am putea să-l aducem jos... Dar dacă l-am coborî, n-ar mai fi acolo sus, să ne vorbească. Nu, hotărî domnul Austurias. N-ar fi o idee bună să ajungem la el, nu s-ar mai întoarce sus pe urmă. După atâția ani, ar și înnebuni să iasă de acolo.

Apucându-și coșul, se grăbi în direcția Point Reyes Station, unde se găsea un aparat de radio, contactul lor cu Walt Dangerfield și prin el cu restul lumii.

— Compulsivul, spuse doctorul Stockstill, trăiește într-o lume unde totul se degradează. E o înțelegere extraordinară a lucrurilor, imaginează-ți!

— Atunci, toți suntem compulsivi, spuse Bonny Keller, pentru că nu asta se întâmplă și-n jurul nostru?

Îi zâmbi și el nu se putu abține să nu-i zâmbească înapoi.

— Poți să râzi, dar e nevoie de psihiatrie, poate mai mult ca înainte.

— Nu-i nevoie deloc, îl contrazise sec Bonny, nu sunt sigură că era nevoie și înainte, dar pe atunci credeam altceva. Eram

devotată, după cum știi prea bine.

În fața camerei imense, în timp ce umbla la butoanele radioului, June Raub spuse:

— Liniște, vă rog, mai e puțin și prindem semnalul.

Vorbește autoritatea noastră, se gândi Stockstill, și facem ce ne spune. Și când te gândești că înainte de Alertă ea nu era decât o dactilografă la Banca Americii!

Încruntându-se, Bonny vru să-i răspundă doamnei Raub, dar se apropie brusc de doctorul Stockstill și spuse:

— Hai afară! Vin George și Edie, haide!

Îi luă brațul și îl trase pe lângă rândurile de oameni așezați pe scaune, către ușă. Doctorul Stockstill se trezi afară. Pe prispă.

— June Raub aia, spuse Bonny, e prea șefă.

Privi în sus și în jos pe drumul care trecea de Foresters' Hall.

— Nu-i văd pe soțul și fiica mea, nu-l văd nici pe bunul nostru profesor. Austurias e bineînțeles prin pădure, culege ciuperci otrăvitoare să ne extermine și Dumnezeu știe ce-o mai fi făcând Hoppy în momentul ăsta. Ceva ciudat cu siguranță.

Căzu pe gânduri și în lumina de sfârșit de amiază îi părea deosebit de atractivă doctorului Stockstill. Purta un pulover de lână și o fustă lungă, grea, făcută în casă și părul îi era legat la spate cu un nod roșu aprins. Ce femeie superbă! își spuse. Păcat că-i dată. Și apoi se gândi, cu o urmă de malițiozitate involuntară, e dată de mai multe ori.

— Uite-l și pe dragul meu soț! spuse Bonny. A reușit să se rupă de treburile școlare. Și uite-o și pe Edie!

Pe drum venea silueta înaltă, suplă, a directorului școlii. Lângă el, ținându-l de mână, venea o Bonny în miniatură, o copilă roșcată, cu ochi negri strălucitori, inteligenți și stranii. Se apropiară, și George le zâmbi.

— A început? întrebă el.

— Încă nu, spuse Bonny.

Edie spuse:

— E bine, fiindcă lui Bill nu-i place s-o rateze. Se supără foarte rău.

— Cine-i Bill? o întrebă doctorul Stockstill.

— Fratele meu, spuse Edie calmă, cu seriozitatea unui copil de șapte ani.

Nu știam că au doi copii, se gândi Stockstill uimit. Și oricum, nu văzuse vreodată un alt copil.

— Și unde-i Bill? o întrebă.
— E cu mine, spuse Edie. Cum e mereu. Nu-l știi pe Bill?
— Prietenul imaginar, spuse Bonny și oftă obosită.
— Nu, nu-i imaginar, spuse fiică-sa.
— OK, spuse Bonny iritată. E real. Fă cunoștință cu Bill, îi spuse doctorului, e fratele fiicei mele.
După o pauză în care fața îi încremenise în concentrare, Edie spuse:
— Bill e bucuros să te cunoască în sfârșit, doctore Stockstill. Te salută.
Stockstill râse.
— Spune-i că mă bucur și eu să-l cunosc.
— Uite-l pe Austurias, zise George Keller arătând cu degetul.
— Și-a adus și cina, spuse Bonny cu o voce acră. De ce nu ne învață să le și găsim? Nu e el profesorul nostru? La ce e bun un profesor? Trebuie să-ți spun, George, uneori mă întreb, un bărbat care…
— Dacă ne-ar învăța, spuse Stockstill, am mânca toate ciupercile.
Știa că întrebarea era oricum doar retorică. Deși nu le plăcea, cu toții respectau faptul că Austurias ținea secretul, era dreptul lui să-și păstreze știința micologică. Fiecare dintre ei avea câte un depozit echivalent din care se alimentau. Altfel, reflectă el, n-ar fi acum în viață. S-ar fi alăturat marii majorități, morții tăcuți de sub tălpile lor, milioanele despre care puteai să spui că sunt norocoși, dar și fără noroc. Uneori i se părea că pesimismul e singura perspectivă și în zilele alea se gândea la morți ca fiind norocoși. Dar pentru el pesimismul era o stare trecătoare, clar nu-l simțea acum, cum stătea cu Bonny Keller, la distanță de un pas de ea, destul de aproape cât să se întindă puțin și să o atingă. Dar n-avea s-o facă. Ea l-ar pocni direct în nas. Și-ar mai afla și George, de parcă o lovitură de la Bonny n-ar fi fost de ajuns.
Chicoti. Bonny îl privi suspicioasă.
— Scuze, spuse el, mă gândeam la prostiile mele.
Domnul Austurias veni spre ei cu pași mari, viguroși, cu fața înroșită de efort.
— Hai să intrăm, spuse gâfâind. Să nu pierdem lectura lui Dangerfield.
— Dar știi și tu care-i povestea, spuse Stockstill. Știi că

Mildred se întoarce, intră iar în viața lui și i-o strică. Știi cartea la fel de bine ca mine, toți o știm.

Era amuzat de grija profesorului.

— În seara asta nu mai ascult nimic, spuse Bonny. Nu suport să mă șâșâie June Raub.

Stockstill îi spuse, privind-o în ochi:

— Poți să fii lidera comunității luna viitoare.

— Cred că June are nevoie de puțină psihanaliză, îi spuse Bonny. E așa de agresivă, de masculină, nu-i ceva natural. De ce n-o iei deoparte să faci câteva ședințe cu ea?

— Iar îmi trimiți un pacient, Bonny? îi răspunse Stockstill. Încă-l țin minte bine pe ultimul.

Nici nu era greu, se întâmplase în ziua când căzuse bomba peste Bay Area. Cu mulți ani în urmă, își zise. Într-o altă reîncarnare, cum ar zice Hoppy.

— L-ai fi ajutat, spuse Bonny, dacă ai fi avut timp să-l tratezi.

— Mersi pentru sprijin, îi spuse zâmbind.

— Apropo, doctore, spuse Austurias, am observat un comportament bizar la micul nostru focomel. Voiam să vă întreb ce părere aveți. Mă derutează, trebuie să recunosc… Și sunt și curios. Capacitatea lui de a supraviețui împotriva oricăror șanse e încurajatoare pentru noi toți. Dacă el poate… Dar trebuie să intrăm!

Stockstill îi spuse lui Bonny:

— Cineva mi-a zis că Dangerfield a adus vorba de amicul tău zilele trecute.

— A vorbit de Bruno? deveni Bonny deodată foarte atentă. E viu, nu? Eram sigură.

— Nu, n-a spus asta. A spus ceva caustic despre primul mare accident. Mai ții minte. 1972.

— Da, îi răspunse ea tensionată, țin minte.

— Dangerfield, mi-a zis cineva, nu mai știu cine…

De fapt, știa perfect cine-i comunicase gluma lui Dangerfield, June Raub, dar nu voia să o stârnească și mai tare pe Bonny.

— A zis așa – toți trăim acum în accidentul lui Bruno. Toți suntem spiritul lui ’72. Sigur, nu e ceva așa original. Am mai auzit-o. Bineînțeles că nici nu pot s-o spun în stilul lui Dangerfield… în felul lui special. Nimeni nu le zice așa ca el.

Domnul Austurias se oprise la ușă, se întorsese și-i asculta.

— Bonny, spuse, îl știai pe Bruno Bluthgeld de dinainte de

Alertă?

— Da, îi răspunse ea, am lucrat la Livermore o vreme.

— Acum e probabil mort, spuse Austurias.

— Mereu am sperat că e viu, ascuns pe undeva, spuse Bonny absentă. Era sau e un om mare și accidentul din ’72 n-a fost vina lui. Numai cei care habar n-au de nimic îl consideră responsabil.

Fără o vorbă, Austurias îi întoarse spatele, urcă pe trepte și dispăru înăuntru.

— Ce nu ți se poate reproșa, îi zise Stockstill lui Bonny, e că-ți ascunzi opiniile.

— Cineva trebuie să le spună oamenilor. A citit în ziare despre Bruno. În ziare! Măcar cu un lucru bun ne-am ales, au dispărut ziarele, dacă nu pui la socoteală prostia aia de *News Views* și eu n-o pun. Orice se poate zice despre Dangerfield, dar nu că e mincinos.

Împreună, el și Stockstill se duseră pe urmele lui Austurias, cu George și Edie în urma lor, și intrară în sala aproape plină să-l asculte pe Dangerfield transmițându-le din satelit.

Cum stătea și asculta vocea statică și familiară, Austurias se gândi la Bruno Bluthgeld și dacă e posibil să fie încă viu. Poate că avea dreptate Bonny. Îl cunoștea pe individ și, din conversația ei cu Stockstill (o acțiune riscantă să tragă cu urechea, dar nu se putuse abține), aflase că ea îl trimisese pe Bluthgeld la psihiatru pentru tratament… ceea ce-i confirmase una dintre credințele lui profunde: că doctorul Bruno Bluthgeld suferise de o afecțiune psihică în ultimii ani de dinainte de Alertă – că fusese nebun în mod periculos, atât în viața sa privată, cât și, ceea ce era și mai important, în viața publică.

Dar toate astea erau clare. Publicul, în felul lui, fusese conștient că e ceva fundamental stricat la omul ăla. În declarațiile lui se întrevedeau o obsesie și o morbiditate care-l torturau vizibil și-i făceau vorbele încurcate și chinuite. Și Bluthgeld vorbea despre dușman și tacticile lui de inflitrare, despre contaminarea sistematică a instituțiilor, a școlilor și organizațiilor, a vieții domestice. Bluthgeld vedea dușmanul peste tot, în cărți, în filme, în oameni, în organizațiile politice care susțineau opinii contrare. Sigur, își prezenta opiniile într-un mod educat, nu era un ignorant dintr-un orășel sudist care-și

scuipă delirul. Nu, Bluthgeld o făcuse ca un cărturar, cu multă atenție pentru prezentare. Și totuși, în cele din urmă, analiza sa nu părea mai sănătoasă, mai rațională decât a unui bețiv ca Joe Mecarthy.

Când era student, Austurias chiar îl cunoscuse pe Joe Mecarthy și-l plăcuse. Dar nu era nimic de plăcut la Bruno Bluthgeld și-l cunoscuse și pe el – mai mult de atât, el și Bluthgeld fuseseră în același timp profesori la Universitatea din California, deși bineînțeles Bluthgeld fusese profesor plin, șef al departamentului și Austurias numai instructor. Dar se întâlniseră și se certaseră, atât în particular, pe holuri, cât și în public. Și, în cele din urmă, Bluthgeld aranjase demiterea lui Austurias.

Nici nu-i fusese greu, Austurias sponsorizase tot felul de mici grupuri de studenți radicali devotați ideii de pace cu Uniunea Sovietică și cu China și altor cauze asemănătoare și în plus se pronunțase împotriva testării bombelor, testare susținută de Bluthgeld și după catastrofa din 1972. Denunțase testul din ’72 și îl numise un exemplu de gândire psihotică la nivel înalt… o remarcă direcționată spre Bluthgeld și fără îndoială receptată de el.

Cel care împunge șarpele cu un băț, se gândi Austurias, riscă să fie mușcat… Demiterea nu-l surprinsese, dar îi întărise și mai mult opiniile. Și probabil, dacă s-o fi gândit la așa ceva, și Bluthgeld devenise mai convins în ale lui. Dar mai degrabă Bluthgeld nu se mai gândise niciodată la incident. Austurias era un instructor tânăr și obscur și Universitatea nu-i simțise lipsa, continuase ca înainte și la fel și Bluthgeld.

Trebuie să stau de vorbă cu Bonny Keller despre el, își spuse. Trebuie să aflu tot ce știe ea și nici nu-i greu s-o faci să vorbească, așa că n-o să fie nicio problemă. Mă întreb ce are de oferit Stockstill pe subiect. Dacă l-ar fi văzut pe Bluthgeld măcar o dată, ar fi confirmat diagnosticul meu, schizofrenie paranoidă.

De la difuzorul radioului se auzea vocea lui Walt Dangerfield citind din Robie și Austurias începu să fie atent, atras, ca de obicei, de narațiunea puternică. Ce probleme ni se păreau vitale pe vremuri! se gândi. Incapacitatea de a scăpa de o relație nefericită. Acum prețuim *orice* relație umană. Am învățat enorm.

Nu departe de profesor, Bonny Keller se gândea – încă unul

care-l caută pe Bruno. Încă unul care-l condamnă, care-l scoate țap ispășitor pentru tot ce s-a întâmplat. Ca și cum un singur om poate porni un război mondial și moartea a milioane, chiar și dacă ar vrea.

N-o să-l găsiți prin mine, își zise. Aș putea să te ajut, dar n-o s-o fac, domnule Austurias. Întoarce-te la grămăjoara ta de cărți fără copertă. Întoarce-te la ciuperci. Uită de Bruno Bluthgeld sau domnul Tree, cum își spune acum. Cum și-a zis din ziua aia, acum șapte ani, când au început să cadă bombele și s-a trezit pe străzile din Berkeley în mijlocul dezastrului, incapabil să înțeleagă, cum nici noi nu înțelegeam, ce se întâmplă.

5

Cu haina pe braț, Bruno Bluthgeld urca pe Oxford Street, prin campusul Universității California, adus de spate, fără să se uite în jur. Știa bine drumul și nu voia să-i vadă pe studenți. Nu-l interesau nici mașinile sau clădirile, majoritatea noi. Nu vedea orașul Berkeley pentru că nu era interesat de el. Se gândea la ale lui și i se părea foarte clar acum că înțelegea ce-l îmbolnăvise. N-avea nicio îndoială că se îmbolnăvise, se simțea profund bolnav, trebuia doar să detecteze sursa contaminării.

Venea, își dădu seama, de afară această boală, această infecție teribilă care-l adusese la doctorul Stockstill. Avea psihiatrul oare, după vizita de azi, vreo teorie validă? Bruno Bluthgeld se îndoia.

Și apoi, în timp ce mergea, observă că toate străzile se lăsau pe stânga, de parcă se scufunda orașul pe partea aia, de parcă ar fi leșinat. Bluthgeld se amuză, pentru că recunoscu distorsiunea. Era de la astigmatismul lui, care se acutiza când era stresat. Da, simțea că merge pe un trotuar înclinat și că toate aveau o ușoară tendință să alunece, simți el însuși că alunecă foarte încet și-i venea greu să pună un picior înaintea altuia. Avea și el tendința să se ducă spre stânga.

Simțurile îți dau informații atât de vitale, se gândi. Nu numai ce percepi, dar și cum. Chicoti. E ușor să-ți pierzi echilibrul când ai astigmatism acut, își zise. Cât de pătrunzător este simțul echilibrului în conștientizarea universului din jurul nostru... Auzul e derivat din acest simț de bază, nerecunoscut, dar important pentru toate celelalte. Poate că am o labirintită

ușoară, o infecție virală a urechii medii. Ar trebui să văd ce-i cu ea.

Și da, dezechilibrul începea să-i afecteze urechea, după cum anticipase. Era fascinant cum se uniseră ochiul și urechea și produseseră un *Gestalt*. Mai întâi vederea, apoi echilibrul și acum auzea aiurea.

Auzea, în timp ce mergea, un ecou adânc dinspre pantofi și contactul lor cu trotuarul. Nu era acel sunet scurt și puternic pe care-l fac tocurile unei femei, ci unul fantomatic, părea că vine de undeva de jos, dintr-un puț sau o peșteră.

Nu era plăcut, simțea în cap reverberații acut dureroase. Încetini, își schimbă ritmul, privindu-și pașii ca să anticipeze sunetul.

Știu de unde mi se trage, își spuse. Mai trăise acest ecou al sunetelor normale în labirintul urechii. Ca și distorsiunile vederii, avea o bază psihologică simplă, deși ani la rând îl derutase și îl înspăimântase. Venea de la postura tensionată, de la tensiunea scheletală, în mod specific de la baza cefei. Își întoarse capul dintr-o parte în alta, să testeze teoria. Auzi vertebrele gâtului pocnind, un sunet ascuțit care stârnea imediat cele mai dureroase reverberații în canalele auriculare.

Probabil sunt groaznic de îngrijorat astăzi, își spuse Bruno Bluthgeld. Pentru că o alterare și mai intensă a percepției se instala, una nefamiliară. O umbră cețoasă se lăsa pe tot ce era în jur, făcând clădirile și mașinile să pară niște grămezi inerte, sumbre, fără culoare sau mișcare.

Și unde erau oamenii? Părea să fie singur în înaintarea sa dificilă pe Oxford Street către locul unde-și parcase Cadillacul. Oare, se întrebă și gândul i se păru ciudat, s-au ascuns toți în casă? Să scape de ploaie, de ploaia asta de particule cenușii, fine, care păreau să umple aerul și să-i îngreuneze respirația, vederea, mersul.

Se opri. Și cum stătea acolo la intersecție, privind în josul străzii, în punctul unde se ducea în beznă și apoi spre dreapta, unde reapărea și se întrerupea, ca și cum ar fi fost răsucită și ruptă, văzu, uimit, pentru că nu putea să mai explice în termeni psihologici, că se deschideau crăpături în clădirile din stânga lui. Spărturile creșteau, ca și cum cea mai tare dintre substanțe, cimentul însuși, fundamentul orașului și al străzilor, se destructura.

Dumnezeule! se gândi. Ce-i asta? Încercă să vadă mai bine prin ceața cenușie. Cerul dispăruse, acoperit de ploaia întunecată.

Și apoi văzu printre grămezile de ciment spart formele micșorate ale unor oameni, pietoni care fuseseră acolo cândva și dispăruseră. Se întorseseră acum, dar micșorați și se uitau la el cu gurile deschise și ochii orbi, dând din mâini fără sens, fără vorbe.

Ce-i asta? se întrebă iar, dar acum cu glas tare. Își auzi vocea reverberând stinsă. Totul e spart, orașul e spart în mii de bucăți. Ce s-a întâmplat? Se îndepărtă de trotuar, făcându-și loc printre mormanele de moloz ale orașului Berkeley. Nu e un delir, își spuse, s-a întâmplat o catastrofă teribilă. Zgomotul îi bubui în urechi și răscoli cenușa. Se auzi, departe, claxonul unei mașini.

Cum stătea în față la Modern TV și privea transmisia zborului doamnei Dangerfield și al lui Walter, Stuart Meconchie văzu, spre surprinderea lui, că nu mai apare nimic pe ecran.

— Le-au pierdut urma, spuse Lightheiser dezgustat.

Grupul de oameni se frământă de indignare. Lightheiser își mesteca scobitoarea.

— O să revină, spuse Stuart, aplecându-se să schimbe postul. Știa că e transmis de toate canalele.

Și toate erau moarte. Și nici nu se mai auzea nimic. Îl schimbă iar. Tot nimic.

Din subsol veni în fugă unul dintre depanatori, strigând:

— Alertă roșie!

— Ce-i aia? întrebă Lightheiser și fața îi îmbătrâni și căpătă un aer nesănătos. Văzând-o, Stuart Meconchie înțelese, fără ca vreun gând sau vreun cuvânt să-i apară în minte. Nu trebuia să gândească, înțelesese și fugi afară din magazin, fugi pe trotuarul gol și grupul de oameni din fața televizorului, văzându-i pe el și pe depanator fugind, o luară și ei la fugă în diferite direcții, unii traversară strada prin trafic, alții alergau în cerc, unii tot înainte, înșirați, ca și cum ar fi văzut fiecare ceva diferit, ca și cum li s-ar fi întâmplat fiecăruia altceva.

Stuart și Lightheiser fugiră spre grătarele de pe trotuar, spre ușile verzi-cenușii metalice care dădeau într-un depozit subteran pe care-l folosea cândva o farmacie, dar acum era gol. Stuart trase de uși și la fel și Lightheiser și amândoi urlară că nu

se deschid. Se deschideau numai dinăuntru. Un vânzător apăru la intrarea magazinului de haine pentru bărbați. Lightheiser strigă la el să fugă jos și să deschidă.

— Deschide! strigă Lightheiser și apoi Stuart și după el alții care stăteau lângă grătarele de pe trotuar, așteptând să se deschidă. Vânzătorul fugi în magazin. Un moment mai târziu, sub picioarele lui Stuart se auzi un clinchet de balamale.

— La o parte! strigă un bătrân solid. Dați-vă de lângă uși!

Sub trotuar apăru o cavitate întunecată și rece. Săriră toți înăuntru. Cădeau pe cimentul ud, se rostogoleau sau se întindeau, se zvârcoleau și se înghesuiau în mirosul de putreziciune, printre gândaci morți.

— Închide-l de sus! spuse cineva.

Nu părea să fie nicio femeie sau dacă erau, tăceau. Cu capul împins într-un colț, Stuart asculta, dar nu auzea decât bărbați, îi auzea cum trag sus de uși, încercând să le închidă. Veneau și alții, căzând și rostogolindu-se, ca și cum ar fi fost aruncați.

— Cât mai avem, Doamne? spuse un bărbat.

— Acum! răspunse Stuart.

Știa că e acum. Știa că bombele au început să cadă, le simțea. Părea că totul se întâmplă undeva în interiorul lui. Bum, bum, bum, făceau bombele – sau poate trimitea Armata ceva să le oprească. Lasă-mă în jos, se gândi Stuart. Cât de jos se poate. Lasă-mă în pământ. Se apăsă în jos, își răsuci corpul. Ceilalți stăteau pe el, sufocându-l cu hainele lor, și era bucuros. Voia soliditate din toate părțile. N-avea nevoie să respire. Își ținea ochii închiși. Își avea toate orificiile acoperite, gura și urechile și nasul, se zidise înăuntrul său și aștepta.

Bum, bum, bum!

Pământul sălta.

O să scăpăm, spuse Stuart. Aici, sub pământ, în siguranță. Înăuntru, unde e bine. O să treacă pe deasupra capetelor noastre. Vântul.

Sus, la suprafață, vântul bătea cu viteză amețitoare. Știa că aerul se mișca acolo sus cu totul, ca un corp.

În vârful lui Dutchman IV, Walt Dangerfield, încă simțind pe corp presiunea multor gravitații, auzi în căști vocea de dedesubt, de la buncărul de control.

— A treia etapă a fost un succes, Walt. Ești pe orbită. O să

inițiem a patra etapă la 15:45 în loc de 15:44, așa mi-au spus.

Velocitate orbitală, își spuse Dangerfield, întinzându-se să o vadă pe soția lui. Își pierduse conștiința. Își întoarse privirea de la ea, concentrându-se pe rezerva sa de oxigen. Știa că ea e bine, dar nu voia să o vadă suferind. OK, se gândi, suntem OK. Pe orbită, așteptând impulsul final. Nu era deloc rău.

Vocea din căști îi spuse:

— Până acum e o secvență perfectă, Walt. Președintele e în așteptare. Ai 8 minute și 6 secunde înainte de corecțiile inițiale pentru a patra etapă. Dacă în corecțiile unor erori minore…

Electricitatea statică șterse vocea. N-o mai auzea.

Dacă în corecția unor erori minore, dar vitale, în atitudine, își spuse Dangerfield, succesul nu e total, o să fim aduși înapoi, cum au făcut la testele cu roboți. Și mai târziu o să încercăm iar. Nu e niciun pericol. Se face asta.

Așteptă. Vocea din căști se auzi iar:

— *Walter, suntem atacați aici jos!*

— Ce? Ce-ai zis?

— Doamne, apără și păzește! spuse vocea.

Era un om deja mort. Vocea n-avea niciun sentiment, era goală. Și apoi liniște. Dispăruse.

— Cine atacă? întrebă Walt în microfon.

Se gândi la pichete și protestatari, se gândi la cărămizi aruncate în geamuri, la mulțimi turbate. Atacați de niște nebuni, nu?

Se zbătu, își scoase centurile și privi prin hublou lumea de dedesubt. Nori și oceanul și planeta însăși. Pe ici, pe colo, se aprindeau mici chibrituri. Văzu flamele și fumul. Frica îl copleși, în timp ce plutea în liniștea spațiului, privind la petele de foc de dedesubt. Știa ce erau.

E moartea, se gândi. Moartea care arde viața lumii secundă după secundă.

Continuă să se uite.

Doctorul Stockstill știa că e un adăpost undeva sub una dintre clădirile băncilor, dar nu-și amintea unde. Își luă secretara de mână și alergă, traversă Center Street, căutând semnul alb-negru pe care-l observase de o mie de ori, care devenise parte din fundalul obișnuit al vieții lui zilnice. Semnul îi devenise indiferent și acum avea nevoie de el. Voia să-l observe ca prima

oară: un semn real, care însemna ceva vital, ceva care să-l salveze.

Secretara, agățată de brațul lui, îi arătă drumul. Îi urlă în ureche iar și iar și văzu – se întoarse în direcția bună și împreună traversară, alergând prin traficul mort, înghețat și printre trecători, apoi se luptară cu ceilalți să între în adăpost, care era în subsolul clădirii.

Cum cobora pe trepte, înghesuit de mulțimea de oameni, se gândi la ultimul său pacient. Se gândi la domnul Tree și în mintea sa o voce spuse clar: tu ai făcut asta. Uite ce ai făcut, ne-ai omorât pe toți.

Secretara se separase de el și era singur cu niște oameni pe care nu-i cunoștea, respirând în fețele lor și primindu-le respirația în față. Și în tot acest timp auzi o jeluire, femeile și probabil copiii lor mici, cumpărătoarele obișnuite din timpul zilei, care veniseră aici direct de la magazine. Se întrebă dacă ușile sunt închise. A început? Începuse. Își închise ochii și se rugă cu glas tare, zgomotos, încercând să audă sunetul. Dar sunetul se pierduse.

— Termină cu zbieretele, îi spuse cineva, o femeie, atât de aproape că urechea îl duru.

Își deschise ochii. O femeie de vârstă mijlocie se uita urât la el, de parcă asta era tot ce conta, de parcă nu se mai întâmplau și altele în afară de rugăciunile lui gălăgioase. Dar era hotărâtă să-l oprească și, surprins, se opri.

— Asta-i tot ce te interesează acum? se întrebă uluit de reacția ei, de îngustimea atenției ei, de nebunia ei.

— Sigur, îi spuse. Nebuno! continuă el, dar ea nu auzi. Te deranjam?

Dar ea se uita acum la un altul care o înghiontise fără să vrea.

— Îmi pare rău, îi zise. Îmi pare rău, cioară bătrână și proastă!

O înjura și se simțea mai ușurat decât dacă s-ar fi rugat. Primea mai mult decât de la rugăciuni.

Și deodată, în timp ce înjura, avu o iluminare stranie, vie. Începuse războiul și erau bombardați și probabil o să moară, dar era Washingtonul care arunca bombele, nu chinezii sau rușii. Ceva se stricase la sistemul de apărare din spațiu și își executa programul, iar nimeni nu putea să-l oprească. Era vorba de război și moarte, da, dar din greșeală. Lipsea intenția. Nu simțea niciun fel de ostilitate de la forțele de sus. Nu erau răzbunătoare

sau motivate, erau goale, reci. Era ca și cum mașina lui ar fi dat peste el. Era adevărat, dar fără sens. Nicio politică, doar eroare și eșec provocate arbitrar.

Se simțea lipsit de ură pentru dușman, pentru că nu-și imagina, nici măcar nu credea și nu înțelegea acest concept. De parcă ultimul pacient, domnul Tree sau doctorul Bluthgeld, sau cine era el, o absorbise în el, îl preluase cu totul și nu mai lăsase nimic. Bluthgeld îl transformase pe Stockstill într-o altă persoană, una care nu putea să nu gândească așa. Bluthgeld, prin nebunia lui, făcuse conceptul *dușman* imposibil.

— O să luptăm, o să luptăm, o să luptăm! incanta un bărbat alături.

Doctorul Stockstill îl privi uimit, întrebându-se împotriva cui avea să lupte. Totul cădea peste ei. Voia omul ăla să cadă cumva în sus, în cer și să se răzbune? Să inverseze mișcarea, ca și cum ar fi dat înapoi o scenă dintr-un film? Era o idee ciudată, absurdă. Era ca și cum omul fusese înhățat de inconștientul său. Nu mai trăia în existența rațională, condusă de ego. Se capitulase în fața unui arhetip.

Impersonalul ne-a atacat, se gândi Stockstill. Asta trebuie să fie, ne-a atacat dinăuntru și din afară! Sfârșitul cooperării, al vieții relaționale. Acum erau numai atomi. Separați, fără ferestre. Ciocnindu-se fără sunet, doar un bâzâit general.

Își puse degetele în urechi, încercând să nu audă zgomotele din jur, dar acestea păreau să vină de dedesubt, se ridicau în loc să coboare. Îi venea să râdă.

Când începuse atacul, Jim Fergesson tocmai coborâse în departamentul de reparații al magazinului. Văzu expresia lui Hoppy Harrington când se anunță la radio alerta și sistemul împotriva radiațiilor intră în funcțiune. Văzu pe fața prelungă și osoasă un rânjet lacom, dar și cunoscător. Hoppy era plin de bucurie, bucuria vieții înseși. Se luminase într-o clipă, scăpase de tot ce-l inhiba sau îl ținea lipit de suprafața pământului, de orice forță care-l încetinea. Ochii îi scânteiau și îi tremurau buzele. Își scoase limba, ca și cum s-ar fi strâmbat la Fergesson.

— Ciudățenie jegoasă! îi spuse acesta.

— E sfârșitul! îi replică foca.

Chipul său nu mai avea aceeași expresie. Poate că nici nu auzise ce-i spusese Fergesson. Părea să fie absorbit de sine.

Tremură și protezele dansară și zvâcniră ca niște bice.

— Ascultați la mine, spuse Fergesson, suntem sub nivelul străzii.

Se uită la Bob Rubenstein, unul dintre depanatori.

— Cretinule, stai unde ești! Mă duc sus și-i aduc pe oamenii ăia aici. Faceți-le loc!

O luă la fugă pe scări, sărind peste câte două trepte deodată, folosindu-se de balustradă ca punct de sprijin. Ceva i se întâmplă la picioare. Partea de jos a corpului îi căzu și el se duse rostogolindu-se. Bucăți de tencuială se prăbușiră peste el. Se izbi cu capul de ciment și își dădu seama că a fost lovită clădirea, luată pe sus, și că oamenii dispăruseră. Era rănit, era tăiat în două și numai Hoppy și Bob Rubenstein supraviețuiseră. Și poate nici ei.

Încercă să vorbească, dar nu reuși.

De la bancul său de lucru, Hoppy simți izbitura și văzu ieșirea blocată cu bucăți din tavan și lemnul treptelor făcut țăndări și printre ele ceva moale, carne de om. Dacă erau ale lui Fergesson, înseamnă că era mort. Clădirea se scutură și bubui ca și cum s-ar fi trântit toate ușile deodată. Suntem închiși, își dădu seama Hoppy. Becul pocni cu zgomot și rămaseră în întuneric. Bob Rubenstein scâncea.

Foca își rulă căruțul înapoi, în peștera întunecată a subsolului, orientându-se prin jur cu protezele. Își pipăi drumul printre obiecte, printre televizoarele mari păstrate în cutiile lor de carton. Încet și cu grijă ajunse cât mai departe de intrare. Nimic nu-i căzu în cap. Fergesson avusese dreptate. Aici, sub nivelul străzii, era în siguranță. Sus, toți erau doar zdrențe de carne amestecate cu pulberea albă care fusese clădirea, dar aici era altfel.

N-au avut timp deloc, se gândi. Ne-au anunțat și a și început.

Simțea cum bătea vântul sus, deasupra scărilor. Sufla nestingherit, pentru că nu mai era nimic solid să-l oprească.

Nu trebuie să ieșim de aici, din cauza radiațiilor, își spuse. Așa greșiseră japonezii ăia, au ieșit prea repede, zâmbind. Oare cât trebuie să stau aici? se întrebă. O lună? Fără apă, dacă nu cumva se sparge vreo conductă. Fără aer la un moment dat, în afară de puținul care trece prin moloz. Totuși, e mai bine decât să iasă. N-o să ies, își repetă. Nu sunt prost ca alții.

Nu mai auzea nimic. Nici izbituri, nici zgomote de prăbușire,

nici măcar obiectele căzând de pe rafturi. Era liniște și beznă. Nu-l mai auzea nici pe Bob Rubenstein. Chibrituri. Scoase din buzunar o cutie, aprinse un chibrit și văzu că era singur, într-un spațiu izolat de cutii din carton.

O, Doamne! își spuse bucuros. Norocos mai sunt! Spațiul ăsta parcă a fost făcut pentru mine. O să stau și o să aștept. Oricât o să stau, o să rămân în viață, a fost predestinat să rămân în viață. Și Fergesson să moară imediat. E voia Domnului. Dumnezeu știe ce e de făcut. Ne supraveghează, nu se poate altfel. Tot ce se întâmplă acum e o mare curățare a lumii. Să se facă loc pentru alții, pentru mine.

Stinse chibritul și bezna reveni. Nu-i păsa. Cum aștepta în cărucțul său, se gândi: asta e șansa mea, mi-a fost programată. O să fie totul diferit când ies de aici. Destinul a lucrat pentru mine înainte să mă nasc. Acum înțeleg de ce a trebuit să fiu diferit, acum văd sensul.

Cât timp a trecut? se întrebă alert. Începuse să fie nerăbdător. O oră? Nu suport așteptarea. Trebuie să aștept, dar mi-aș dori să se grăbească lucrurile. Își ciuli urechile să prindă posibilele zgomote de sus, echipe ale Armatei trimise să scoată oamenii de sub dărâmături, dar deocamdată nu se auzea nimic.

Sper că n-o să dureze prea mult, își spuse. Sunt atâtea de făcut. Am atâta treabă.

Când ies de aici, trebuie să mă organizez, pentru că de așa ceva o să fie nevoie, de organizare și direcție, pentru că toți o să se miște aiurea. Poate ar trebui să încep de pe acum să fac planuri.

Și începu. Se simțea inspirat. Nu-și pierdea timpul, nu lenevea doar pentru că nu putea să se miște. Capul îi era plin de idei originale. Abia aștepta să le pună în practică. Cele mai multe erau idei de supraviețuire. Nimeni n-o să mai fie dependent de o megasocietate, o să fie numai orașe mici și individualități, cum spunea Ayn Rand în cărțile ei. O să fie sfârșitul conformității și al minții colective și al gunoaielor. N-o să se mai producă în fabrici gunoaie, cum erau cartoanele televizoarelor 3-D care căzuseră în jurul lui.

Inima îi bătea exaltată și nerăbdătoare. Abia mai putea să aștepte, parcă trecuse deja un milion de ani. Și încă nu-l găsiseră, deși poate se grăbeau. O simțea, îi simțea cum lucrează, cum se apropie.

— Mai repede! strigă, dând din proteze, zgâriind cartoanele televizoarelor.

În nerăbdarea lui, începu să izbească în cartoane. Sunetul umplu bezna, ca și cum erau mai mulți acolo, prizonieri, un cuib de oameni, nu doar Hoppy Harrington.

În casa ei de pe deal din West Marin County, Bonny Keller își dădu seama că muzica clasică de la radioul din living se oprise. Ieși din dormitor, ștergându-și urmele de acuarelă de pe mâini și întrebându-se dacă se întrerupsese transmisia.

Și apoi văzu pe geam, spre sud, o coloană uriașă de fum dens, negru și viu. Fereastra explodă și ea fu aruncată pe podea, în ploaia de cioburi. Tot ce era în casă se prăbuși și se sparse și se mișcă în aceeași direcție cu ea, de parcă s-ar fi înclinat casa.

Falia San Andreas, își zise. Un cutremur teribil, cum a fost cu 8 ani în urmă. Toate construcțiile se făcuseră praf și pulbere. Rostogolindu-se, se izbi de zidul îndepărtat al casei, în timp ce podeaua se ridica. Văzu cum plouă cu lămpi, mese și scaune, cum se fac bucăți și se miră de cât de fragile sunt toate. Nu înțelegea cum obiectele pe care le păstrase atâția ani se puteau sparge așa ușor. Doar zidul, care acum era sub ea, rămânea solid.

Casa mea, își spuse. S-a dus. Tot ce am, tot ce înseamnă ceva pentru mine. O, nu-i corect!

O durea capul și gâfâia. Se calmă și își văzu mâinile albe acoperite cu praf și tremurând. Îi curgea sânge de la încheietură, deși nu-și dădea seama unde este tăietura. Vai de capul meu! îşi frecă fruntea și bucățele de moloz îi cazură din păr. Nu înțelegea cum de podeaua era dreaptă la loc, iar peretele la fel ca înainte. Totul normal, în afară de obiecte, care erau sparte. Casa i se transformase în gunoi. Se gândi că o să le ia săptămâni, luni bune să reconstruiască. E sfârșitul vieții noastre, al fericirii.

Se ridică și începu să meargă. Trase un șut în rămășițele unui scaun. Se duse spre ușă, înlăturând gunoiul din calea ei. Aerul era plin de particule și ea le înghițea. Se îneca în ele, le ura. Cioburi pretutindeni, toate ferestrele ei minunate erau numai găuri pătrate, cu câteva urme de sticlă care se prăbușeau sub ochii ei. Găsi o ușă, era întredeschisă. Împingându-se cu toată puterea, o făcu să se deschidă și ieși din casă, se duse câțiva

pași mai încolo, să contemple dezastrul.

Durerea de cap i se întețise. Am orbit? se întrebă. Îi era greu să-și țină ochii deschiși. Am văzut o lumină? îşi amintea o pâlpâire, ca și cum un blitz s-ar fi declanșat atât de repede, încât nervul optic n-ar fi avut timp să răspundă – n-o *văzuse* cu adevărat. Totuși, o dureau ochii, simțea o rană acolo. Tot corpul părea lovit și nu era de mirare. Dar nu vedea nicio fisură în pământ. Și casa rămăsese în picioare. Numai geamurile și bunurile fuseseră distruse. Structura era în picioare, ca un container gol.

Mergând încet, se gândi că ar trebui să găsească pe cineva s-o ajute. Am nevoie de prim-ajutor. Și apoi, cum se împiedică și aproape căzu, își ridică privirea și iată coloana de fum dinspre sud. A luat foc San Francisco? se întrebă.

Arde! E o calamitate! Și orașul și-a luat-o, nu numai noi de aici, din West Marin. Toți oamenii ăia din oraș, probabil sunt mii de morți. O să se declare stare de urgență națională și o să aducă Armata și Crucea Roșie. O să ne amintim de ziua asta până murim. Începu să plângă, cu fața îngropată în palme, fără să mai vadă pe unde merge, fără să-i mai pese. Nu plângea pentru ea și pentru casa ei, plângea pentru oraș. Plângea pentru toți oamenii și lucrurile de acolo.

N-o să-l mai văd niciodată, își dădu seama. Nu mai e niciun San Francisco, s-a terminat. Azi a venit sfârșitul. Plângând, se îndreptă spre orășel. Auzea deja vocile oamenilor din vale. Se luă după sunete.

O mașină opri lângă ea. Se deschise portiera, cineva o trase înăuntru. Nici nu știa dacă era cineva din zonă sau doar trecea pe acolo. Dar îl îmbrățișă.

— E OK, îi spuse, strângând-o de mijloc.

Plângând, îl trase și mai aproape, se lipi cât mai strâns de bancheta mașinii și de pieptul lui.

Mai târziu, se trezi că mergea pe un drum îngust, mărginit de stejari, bătrânii stejari pe care-i iubea atât de mult erau acum la stânga și la dreapta ei. Cerul era cenușiu, măturat de nori grei care alunecau într-o procesiune monotonă spre nord. Aici cred că e Bear Valley Ranch Road, își spuse. O dureau picioarele și când se opri, descoperi că era desculță. Undeva pe drum își pierduse papucii.

Încă mai purta blugii pătați de culori pe care-i avea când

începuse cutremurul, când se oprise radioul. Dar fusese un cutremur? Bărbatul din mașină, speriat și bolborosind ca un bebeluș, spusese altceva, dar din cauza panicii nu se putuse face înțeles.

Vreau să merg acasă, își zise. Vreau la mine acasă și-mi vreau papucii mei. I-a luat bărbatul ăla, cred că sunt la el în mașină și n-o să-i mai văd niciodată.

Merse mai departe, strâmbându-se de durere, sperând să găsească pe cineva, privind întrebătoare cerul și simțindu-se tot mai singură.

6

În dubița sa Volkswagen, Andrew Gill o lăsă în urmă pe femeia cu blugi pătați de vopsea și pulover pe care o luase mai devreme în mașină. O privi cum înaintează desculță și apoi o pierdu din ochi. Nu știa cum o cheamă, dar i se păruse cea mai drăguță femeie pe care o văzuse vreodată, cu părul ei roșu și picioarele mici, delicate. Și, își spuse, amețit, că tocmai făcuse dragoste cu ea pe bancheta dubiței.

Parcă își imaginase ultimele scene, femeia și exploziile uriașe de la sud care zguduiseră zona și întunecaseră cerul. Știa că e un război sau, oricum, un eveniment oribil total nou pentru lume și pentru experiența lui.

Plecase de dimineață de la magazinul său din Petaluma spre West Mann să livreze la farmacia din Point Reyes Station niște pipe englezești. Se ocupa cu comerțul de băuturi fine, în special vin și tutun, cu tot ce-i trebuia unui fumător serios, inclusiv ustensile nichelate pentru curățarea pipelor. Și acum se întreba ce s-o fi întâmplat cu magazinul lui, dacă evenimentul recent a prins și zona Petaluma.

Mai bine mă duc dracului acolo să văd, își spuse și apoi se gândi iar la roșcata micuță care-i sărise în dubiță sau îl lăsase s-o tragă înăuntru, nici el nu mai era sigur cum fusese, dar se întrebă dacă ar trebui să meargă după ea și să se asigure că e bine. Oare locuiește pe aici? Și cum o găsesc? Deja tânjea s-o regăsească, nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Și oare a făcut-o pentru că era în stare de șoc? Era întreagă la minte? Oare mai făcuse așa ceva înainte și, mai important, oare ar face-o iar?

Dar nu se întoarse. Își simțea mâinile amorțite, ca și cum ar fi

fost lipsite de viață. Era obosit. Știu că o să mai fie și alte bombe și explozii, își spuse. Au trimis una în Bay Area și o să ne tot trimită. Văzu pe cer o succesiune rapidă de lumini și, după un timp, un tunet îndepărtat îi zgudui dubița. Cad bombe acolo, își zise. Poate e defensiva noastră. Dar o să vină și altele, imparabile.

Și mai era și radiația.

Sus, pe cer, alunecau spre nord nori purtători de radiații ucigașe, dar încă nu erau destul de jos cât să afecteze viața lui și a copacilor de pe marginea drumului. Poate ne vom dezintegra și vom dispărea peste câteva zile, își spuse. Poate e doar o chestiune de timp. Merită să mă ascund? Să mă duc spre nord? Dar norii se duceau înspre nord. Mai bine stau aici și încerc să găsesc un adăpost. Cred că am citit undeva mai demult că aici e un loc protejat. Vânturile trec peste West Marin și se duc spre Sacramento.

Și încă nu văzuse pe nimeni. Numai fata aia, singura persoană întâlnită de când căzuse prima bombă. Nicio mașină. Niciun om, nicăieri. O să apară în curând, își spuse. Mii. Unii pe moarte. Refugiați. Poate ar trebui să mă pregătesc să ajut. Dar n-avea în dubiță decât pipe, cutii cu tutun și sticle de vin californian. Nimic pentru prim ajutor și nici cunoștințe temeinice în domeniu. Și oricum, avea peste cincizeci de ani și o problemă cronică la inimă, ceva care se numea tahicardie paroxistică. Era, de fapt, o minune că n-avusese o criză când făcuse dragoste cu fata.

Soția și copiii mei poate au murit. Trebuie să mă întorc la Petaluma. Să sun? E absurd. Telefoanele sunt cu siguranță moarte. Continuă să șofeze fără să știe unde merge. Fără să știe ce pericole îl așteaptă, dacă atacul se terminase sau dușmanul abia începuse. Aș putea să fiu șters de pe fața pământului în orice moment, se gândi.

Dar se simțea în siguranță în dubița lui familiară, pe care o avea deja de șase ani. N-o atinsese nimic, era robustă, de încredere, în timp ce lumea, celelalte lucruri, toate intraseră într-o metamorfoză permanentă, groaznică.

Nu voia să vadă nimic din toate astea.

Dacă Barbara și băieții sunt morți? se întrebă. Ciudat, cumva ideea îi dădea o senzație de ușurare. O viață nouă, care a început când a întâlnit-o pe fata aia. Ce e vechi s-a sfârșit. Oare vinul și tutunul n-o să fie foarte valoroase de acum înainte?

Oare n-am o avere aici în mașină? Nu mai trebuie să mă întorc vreodată la Petaluma. Pot să dispar și Barbara n-o să mă găsească niciodată. Se simțea bine, parcă prinsese aripi.

Dar asta ar însemna, Doamne ferește, că trebuie să-și abandoneze prăvălia și așa ceva i se părea ceva oribil, o autodistrugere și autoizolare. Nu pot să renunț. Vreme de 20 de ani mi-am construit încet o rețea de clienți, le-am aflat nevoile și i-am servit.

Totuși, oamenii ăia probabil sunt morți acum, ca și familia mea. Trebuie să accept că *toate* s-au schimbat, nu numai lucrurile la care nu țin.

Șofând încet, încercă să analizeze fiecare posibilitate, dar pe măsură ce analiza, devenea și mai confuz, și mai neliniștit. Nu cred că o să supraviețuiască vreunul dintre noi, își zise. Probabil că suntem deja expuși la radiații. Relația cu fata aia e ultimul eveniment din viața mea și la fel și pentru ea. E și ea, fără îndoială, condamnată.

Iisuse! exclamă el cu amărăciune. Un cretin de la Pentagon e responsabil pentru toate astea. Ar fi trebuit să fim avertizați cu două, trei ore înainte, în schimb n-am avut decât cinci minute. Cel mult!

Nu simțea nicio ostilitate pentru dușman, doar un fel de rușine, o senzație că a fost trădat. Măgarii ăia în uniformă de la Washington sunt probabil în siguranță în buncărele lor de ciment, ca Adolf Hitler în ultimele lui zile. Și noi am fost lăsați aici să murim. Era penibil, era groaznic.

Deodată, observă pe scaunul de lângă el doi papuci uzați. Ai fetei. Oftă, simțindu-se îngreunat. Ce mai suvenir, își zise, sumbru.

Și apoi se gândi, entuziasmat, nu e un suvenir, e un semn să rămân în West Marin, să o iau de la capăt aici. Dacă rămân aici, o s-o văd iar. Sunt sigur. Trebuie doar să am răbdare. De aia și-a lăsat aici papucii, știa deja că o să-mi încep viața nouă aici, că după toate câte s-au întâmplat n-o să mai plec, n-o să mai pot pleca. Să se ducă dracului prăvălia mea, nevasta și copiii din Petaluma.

Începu să fluiere ușurat și bucuros.

În mintea lui Bruno Bluthgeld nu mai era nicio urmă de îndoială. Văzuse șirul nesfârșit de mașini îndreptându-se într-o

singură direcție, spre nord, spre autostrada care ducea în zona rurală. Berkeley devenise o sită, din fiecare gaură ieșeau oameni din Oakland, San Leandro și San Jose. Treceau toți pe strada care avea acum un singur sens. Nu e imaginația mea, își spuse doctorul Bluthgeld, cum stătea pe trotuar, incapabil să traverseze și să ajungă la mașina lui. Și totuși, își dădu el seama, deși e real, deși e sfârșitul, deși e vorba de distrugerea orașelor și a tuturor oamenilor din toate taberele, eu sunt responsabil.

Într-un fel, din cauza mea se întâmplă.

Trebuie să mă căiesc, își spuse. Își împreună palmele încordat. Trebuie să repar ce am stricat. Trebuie să dau totul înapoi.

E clar ce s-a întâmplat, își zise. Se pregăteau să-mi facă rău, dar n-au luat în seamă abilitatea mea, care e ascunsă în inconștient. Am doar un control parțial asupra ei. Vine de pe nivelul suprapersonal, din ceea ce Jung numește inconștientul colectiv. N-au luat în calcul puterea aproape nelimitată a energiei mele psihice reactive și acum s-a dezlănțuit împotriva lor, ca răspuns la complotul lor. N-am intenționat-o, doar a urmat o lege ocultă a stimulului și răspunsului, dar trebuie să-mi asum responsabilitatea morală, pentru că eul meu mai mare, Sinele, transcende eul conștient. Trebuie să mă lupt cu el, acum că și-a început lucrarea împotriva celorlalți. Cu siguranță a făcut destul. Totuși răul făcut nu este cam mare?

Dar nu, nu era prea mare, în sens fizic, în domeniul pur al acțiunii și reacțiunii. Era implicată o lege a conservării energiei, o paritate. Inconștientul său colectiv reacționase simetric la răul intenționat de ceilalți. Acum, însă, era timpul să se căiască. Era următorul pas logic. Se consumase deja... sau nu? Nu era sigur, se simțea confuz. Oare procesul reactiv, sistemul lui metabiologic de apărare, își consumase ciclul sau *urmau și altele*?

Amușină atmosfera, încercând să anticipeze. Cerul era un mix de particule, un praf plutitor, purtat de curenții de aer. Ce e în spatele lui, ascuns ca într-un pântece? Pântecele purei esențe din mine, își spuse, în timp ce eu stau aici și analizez. Mă-ntreb dacă toți oamenii ăștia din mașini, bărbați și femei cu fețe opace, mă întreb dacă ei știu *cine sunt eu*. Au oare idee că eu sunt *omphalos,* centrul acestei erupții catastrofice? îi privi cum

trec și își dădu seama că îl recunoșteau ca atare, că el e sursa, dar le era teamă să încerce vreo agresiune asupra sa. Își învățaseră lecția.

Ridicându-și mâna spre ei, strigă:

— Nu vă temeți, n-o să mai înceapă și altele, vă promit!

Îl înțelegeau, îl credeau? Le simțea gândurile direcționate spre el, durerea, dar și ura ținută în frâu de teribila demonstrație a ce era capabil să facă. Știu cum vă simțiți – gândi sau poate o spuse cu glas tare, nu mai reușea să facă distincția. Ați primit o lecție grea, amară. Și eu la fel. Trebuie să mă stăpânesc mai bine. În viitor, trebuie să-mi păzesc puterile cu o mai mare admirație, o mai mare reverență în fața încrederii care mi s-a acordat.

Unde să mă duc acum? se întrebă. Să plec departe de aici, ca totul să se stângă de la sine gradual? Pentru binele lor, ar fi o mișcare înțeleaptă, umană, echitabilă.

Pot să plec? se întrebă. Desigur. Pentru că forțele implicate îi erau disponibile într-o oarecare măsură. Putea să le cheme când voia, acum că devenise conștient de ele. Problema, până în prezent, fusese ignoranța lui. Poate că printr-o introspecție intensă le-ar fi descoperit mai devreme și toată această dereglare ar fi fost evitată. Dar era prea târziu să-și mai bată capul. Începu să meargă înapoi de unde venise. Pot să trec de traficul ăsta și să dispar de aici, își spuse. Ca să-și dovedească, păși direct în fluxul de mașini. Și alții făceau asta, mulți indivizi care-și duceau obiectele casnice, cărți, veioze, câte o pasăre într-o colivie sau o pisică. Îi urmă, făcându-le semne liniștitoare, indicându-le că pot să traverseze împreună cu el, pentru că putea să treacă direct prin trafic.

Șirul de mașini aproape se oprise. Părea să fie din cauza unor mașini care-și forțau intrarea de pe o stradă laterală, dar el știa mai bine. Era doar o cauză aparentă, cauza adevărată era dorința sa. Se deschise un spațiu între două mașini și doctorul Bluthgeld conduse grupul de pietoni înainte.

Unde vreau să merg? se întrebă, ignorând mulțumirile oamenilor din jurul lui. Încercau toți să-i spună cât de mult îi datorau. La țară undeva, cât mai departe de oraș? Sunt un pericol aici în oraș, își zise. Ar trebui să merg undeva spre est, la cel puțin 100 km, poate tocmai până în Sierra, într-un loc puțin populat. West Marin. Aș putea să merg acolo. Bonny e acolo. Aș

putea să stau cu ea și cu George. Cred că ar fi destul de departe, dar dacă nu e, o să tot merg, trebuie să mă îndepărtez de acești oameni care au fost suficient pedepsiți. Dacă e nevoie, o să merg la nesfârșit. N-o să mă opresc nicăieri.

Sigur, n-aș putea să ajung cu mașina la West Marin. Niciuna dintre mașinile astea nu se mișcă și nici n-o să se miște prea mult. Traficul e prea congestionat. Și, sigur, podul Richardson s-a dus. Va trebui să merg pe jos. O să-mi ia câteva zile, dar până la urmă o să reușesc. O să merg spre Black Point Road, către Vallejo și o să urmez drumul pe lângă mlaștini. Terenul e plat, dacă e nevoie, pot să o iau direct prin câmp.

În orice caz, ar fi o penitență pentru ce am făcut. O să fie un pelerinaj, un mod de a-mi vindeca sufletul.

În timp ce mergea, evalua cu privirea distrugerile din jur. Se uita la ele cu intenția de a le repara, de a repara tot orașul, dacă era posibil, să-l aducă la starea lui inițială. Când ajunse lângă o clădire prăbușită, se opri și spuse: *Să se facă această clădire la loc.* Când văzu niște oameni răniți, spuse: *Să fie considerați inocenți acești oameni și iertați.* De fiecare dată, făcea cu mâna un semn numai de el știut. Indica hotărârea sa ca nimic din ce se întâmplase să nu se repete. Poate că și-au învățat lecția pentru totdeauna, gândi. Poate mă lasă în pace de acum înainte.

Dar, își dădu el seama, poate o să fie invers. Poate, după ce ies de sub ruinele caselor, o să fie și mai hotărâți să-l distrugă. Ce s-a întâmplat ar putea să crească animozitatea, în loc s-o scadă.

Se înfricoșă, gândindu-se la răzbunarea lor. Poate ar trebui să mă ascund. Să-mi păstrez numele Tree sau să folosesc alt nume. Acum m-au uitat, dar mă tem că n-o să dureze.

Totuși, chiar știind asta, continuă să facă semnul lui special către ei. Să-și concentreze eforturile pentru restaurarea lor. Emoțiile lui nu conțineau niciun fel de ostilitate. Era liber de așa ceva. Doar ei simțeau ură.

La marginea golfului, doctorul Bluthgeld ieși din trafic și văzu rămășițele albe ale orașului San Francisco împrăștiate peste tot de-a lungul apei. Nimic nu rămăsese în picioare. Deasupra capului era incredibil de mult fum și foc galben. De parcă tot orașul nu fusese altceva decât un lemn de foc. Dar mai ieșeau

oameni dinăuntru. Văzu pe apă obiecte plutitoare de care se țineau supraviețuitorii, încercând să ajungă în Marin County.

Doctorul Bluthgeld stătea acolo, incapabil să se miște. Uitase de planul său, de pelerinaj. Mai întâi trebuia să-i vindece și apoi, dacă era posibil, să vindece tot orașul. Uitase de nevoile sale. Își concentrase atenția asupra orașului, folosindu-și amândouă mâinile și făcând gesturi pe care nu le mai făcuse vreodată. Încercă de toate și după un timp văzu cum fumul începe să dispară. Asta îi dădu speranță. Dar cei agățați de obiectele plutitoare se răreau, văzu din ce în ce mai puțini, până când în golf nu mai rămaseră decât gunoaiele.

Se concentră pe salvarea oamenilor. Se gândi la drumurile spre nord, pe unde ar trebui să meargă și ce le-ar trebui. Apă, în primul rând, și mâncare. Se gândi că Armata ar putea să aducă provizii, Armata și Crucea Roșie. Se gândi că localitățile rurale ar putea să ofere din proviziile lor. În cele din urmă, ce-și propunea începu să se adeverească și rămase multă vreme în loc, făcând lucrurile să se întâmple. Totul mergea mai bine. Oamenii găseau tratamente pentru arsuri. Avu el grijă să rezolve. Văzu și cum se vindecă de spaimă. Asta era important. Văzu și primele încercări, primitive, deocamdată, de reinstalare, de reconstrucție.

Dar, uluitor, pe măsură ce se dedica îmbunătățirii vieții lor, condiția sa se înrăutățea. Pierduse totul în slujba comunității și se trezise că era îmbrăcat în zdrențe. Degetele îi ieșeau prin pantofii găuriți. O barbă murdară îi crescuse până la piept, mustața i se revărsa peste buze, părul îi acoperise urechile și nu mai avea dinți. Se simțea bătrân, bolnav și golit, dar meritase. Oare cât timp rămăsese acolo și își făcuse treaba? Șirul de mașini dispăruse. Pe dreapta, lângă autostradă, erau unele abandonate. Trecuseră oare săptămâni? Poate chiar luni. Se simțea înfometat și picioarele îi tremurau de frig. Astfel își continuă periplul.

Le-am dat totul, își spuse și simți o urmă de furie și de resentiment. Și eu ce-am primit? Am nevoie de un tuns, o masă bună și îngrijire medicală. Am și eu nevoi. Unde aș putea să mi le satisfac? Acum, se gândi, sunt prea obosit să merg până în Marin County. Trebuie să rămân o vreme aici, lângă golf, și să-mi refac forțele. Și merse mai departe, asaltat de resentimente.

Oricum, își făcuse treaba. Văzu, nu departe, o tabără de

corturi. Văzu femei cu banderole și știu că sunt asistente medicale. Văzu bărbați cu căști metalice și arme. Lege și ordine. Au fost restabilite, pe ici, pe colo, datorită eforturilor mele. Îmi sunt datori, dar bineînțeles că nu știu. Decise să nu spună nimic.

Când ajunse la primul cort, îl opri unul dintre bărbații înarmați. Un altul, cu o mapă, se apropie.

— De unde ești? îl întrebă.

— Din Berkeley, răspunse.

— Numele…!

— Jack Tree.

Îl notară, apoi rupseră o bucată de carton și i-o dădură. Avea un număr pe ea și cei doi îi explicară că trebuie să o păstreze, e cartela sa de hrană. Apoi îi spuseră că dacă încearcă sau a încercat să colecteze rații și de la alte tabere, o să fie împușcat. Cei doi plecară, lăsându-l cu cartonașul în mână.

Să le spun că eu am făcut toate astea? se întrebă. Că sunt singurul responsabil și blestemat pe vecie pentru păcatul meu groaznic? Nu, pentru că dacă le spun, o să-mi ia cartela. Și îi era foarte, foarte foame.

O asistentă se apropie și spuse pe un ton foarte practic:

— Grețuri, amețeli, culoare neobișnuită a scaunului?

— Nu, răspunse.

— Arsuri superficiale care nu s-au vindecat?

Dădu din cap că nu.

— Du-te acolo, îi spuse asistenta, arătându-i cu degetul, și scapă de hainele alea. O să te despăducheze, o să te radă în cap și o să te vaccineze. Am rămas fără ser pentru tifos, așa că să nu ceri.

Văzu cum un individ cu un aparat de tuns, alimentat de la un generator pe benzină, rădea în cap bărbați și femei deopotrivă și aceștia așteptau răbdători la rând. O măsură sanitară? se întrebă.

Credeam că am reparat asta, își zise. Sau am uitat de boli. Clar am uitat. Se îndreptă către ei, tulburat de gândul că n-a luat totul în calcul. Probabil am uitat de multe aspecte vitale, își spuse și se așeză la coadă.

În ruinele subsolului de ciment al unei case de pe Cedar Street, Stuart Meconchie pândea o creatură grasă și cenușie care sărea de pe un bloc de piatră pe altul. Apucă bățul ascuțit

la vârf al unui mop și se întinse înainte.

Tipul care era cu el în subsol, un slăbănog palid, Ken, care murea de la radiații, îi spuse:

— Doar n-o să mănânci așa ceva?!

— Ba sigur că da, spuse Stuart, scormonind în praful subsolului fără tavan, deschis exteriorului. Șobolanul chițăi înfricoșat. Venise din canalizarea Berkeley-ului și voia să se întoarcă. Dar Stuart stătea între el și canalizare. Sau, mai bine zis, între ea și canalizare, pentru că era o femelă. Masculii sunt mai costelivi.

Șobolanul țâșni și Stuart înfipse bățul în el. Chițăi iar, prelung și a suferință. Atârna încă viu la capătul bățului, continuând să scâncească. Stuart îl puse pe podea și îi strivi capul cu talpa.

— Măcar gătește-l, spuse muribundul.

— Nu, răspunse Stuart, se așeză, scoase un briceag pe care-l găsise în buzunarul unui școlar mort și începu să jupoaie șobolanul.

În timp ce muribundul îl privea cu reproș, Stuart mâncă șobolanul crud.

— Mă mir că nu mă mănânci și pe mine, spuse bărbatul.

— Nu e mai rău decât un crevete crud, spuse Stuart.

Se simțea mai bine acum, era prima lui masă după câteva zile.

— De ce nu te duci să cauți o tabără de aia despre care ne-au anunțat din elicopter ieri? întrebă muribundul. A spus, sau așa am înțeles eu, că e una pe aproape, lângă școala Hillside. E doar la câteva cvartale de aici.

— Nu, spuse Stuart.

— De ce?

Răspunsul, pe care nu-l dădu, era că se temea să iasă din subsol pe stradă. Nu știa de ce, în afară de faptul că vedea mișcări prin grămezile de cenușă. Probabil erau americani, dar poate erau chinezi sau ruși. Vocile lor sunau ciudat, cu ecou, chiar și în timpul zilei. Și nici în elicopter n-avea încredere. Putea să fie un truc al dușmanului, să-i facă pe oameni să iasă la lumină și să-i împuște. Dintr-o parte a orașului se auzeau împușcături. Începeau, îndepărtate și stinse, de dimineață, de la răsărit și o țineau așa, cu unele întreruperi, până la căderea serii.

— Nu poți să stai aici pentru totdeauna, spuse Ken. Nu e

rațional.

Zăcea înfășurat în păturile luate de pe un pat din casă. Patul fusese scos afară în timp ce casa se dezintegra, iar Stuart și muribundul îl găsiseră în curtea din spate. Avea cearșafurile intacte și două perne.

Stuart se gândea că în cinci zile adunase mii de dolari din buzunarele morților găsiți între ruine, dar și din case. Alții căutau mâncare, cuțite și arme și îl neliniștea faptul că era singurul care căuta bani. Se gândea că dacă ar fi ieșit și ar fi ajuns la o tabără, ar fi descoperit că banii n-aveau nicio valoare. Și că era un prostălău, și că, atunci când ar ajunge la tabără cu o învelitoare de pernă plină de bani, ar râde toți de el, și pe bună dreptate, pentru că asta faci când vezi un prostălău, râzi.

Și nici nu mai vedea pe nimeni să mănânce șobolani. Poate că exista pe undeva mâncare mai bună și nu știa el. I se potrivea să stea într-un subsol și să mănânce chestii pe care alții le refuzau. Poate că erau aruncate conserve de sus, poate cădeau dimineața, când el dormea, și erau culese toate înainte să le vadă. Simțea de câteva zile o spaimă profundă că pierde ceva, că toată lumea, în afară de el, primește lucruri pe gratis. Norocul meu, își spuse, și se amărî, iar șobolanul nu i se mai păru așa o captură, ca mai devreme.

Cât a stat ascuns în ultimele zile în subsolul ruinat al casei de pe Cedar Street, Stuart a avut destul timp să se gândească la el și și-a dat seama că dintotdeauna i-a fost greu să facă la fel ca alții. Numai cu efort a reușit să le mimeze acțiunile, să pară ca ei. Și nu era vorba despre faptul că era negru, pentru că la fel se întâmpla și în relațiile cu negrii. Nu era o problemă socială în sens obișnuit, era ceva mai profund. De exemplu, Ken, muribundul. Stuart nu reușea să-l înțeleagă, se simțea străin de el. Poate pentru că murea. Poate că asta îi îndepărta. Lumea era acum divizată în două tipuri: cei care deveneau mai slabi clipă de clipă, cărora moartea le dădea târcoale și cei ca el, care aveau să o scoată la capăt. Nu exista nicio posibilitate de comunicare între cele două lumi, erau prea diferiți.

Totuși, nu numai asta era între el și Ken. Era o problemă veche, pe care bomba n-o crease, ci doar o adusese la suprafață. Acum prăpastia era mai mare, era evident că nu înțelege sensul majorității activităților din jurul său. Se gândise la vizita anuală la Departamentul de înregistrare auto pentru

înnoirea permisului. Cum stătea în subsol, i se părea tot mai clar că restul oamenilor se duceau acolo, pe Sacramento Street, cu *motiv*, doar el mergea numai pentru că așa făceau ei. Se ținea după ei ca un copil mic. Și acum nu mai era nimeni după care să se țină, acum era singur. Așa că nu mai știa ce să facă, nu putea să ia nicio decizie sau să urmeze un plan.

Și doar aștepta și cum aștepta, se întreba ce o fi fost cu elicopterul ăla și cu siluetele de pe stradă și, mai mult decât orice, dacă era totuși un prostălău sau nu.

Și deodată își aminti ce văzuse Hoppy Harrington atunci la cafenea. Îl văzuse pe el, Stuart Meconchie, mâncând șobolani, dar de la frică și agitație uitase. Foca văzuse ce se întâmpla acum. Asta era viziunea – nu viața de după moarte!

Dracu' să-l ia de monstru! își zise Stuart, curățându-și dinții cu o sârmă. Era un impostor, ne-a vrăjit pe toți.

E uimitor cât de creduli sunt oamenii, își zise. L-am crezut, poate și pentru că arată cum arată... părea mai credibil. Probabil e mort, îngropat în departamentul de reparații. Ceva bun tot a făcut și războiul, ne-a scăpat de monștri. Dar a creat o specie nouă de monștri, o să-i tot vedem în următorul milion de ani. E paradisul pentru Bluthgeld, care sigur e foarte fericit acum, până la urmă, și-a văzut bomba testată.

Ken se foi și murmură:

— Ai putea să te târăști până pe partea cealaltă a străzii? E un cadavru acolo și poate are țigări.

Lasă țigările, se gândi Stuart. Sigur are un portofel plin de bani. Se uită în direcția privirii muribundului și văzu cadavrul unei femei prin moloz. Îi crescu pulsul, fiindcă zări o poșetă dolofană în mâna ei.

Cu o voce obosită, Ken îi zise:

— Lasă banii, Stuart! A devenit deja o obsesie pentru tine, un simbol, Dumnezeu știe pentru ce.

Pe când Stuart ieșea târându-se, Ken strigă:

— Un simbol al societății opulente!

Tuși, scuipă:

— Societate care s-a dus!

Pe mă-ta! îi răspunse Stuart în gând, târându-se spre poșetă. O deschise și găsi un teanc de bancnote de un dolar, de cinci și chiar una de 20. Mai era și o acadea U-No și o luă. Dar când se întorcea, își dădu seama că acadeaua putea fi radioactivă, așa

că o aruncă.

— Țigările? întrebă Ken.

— N-avea.

Stuart deschise învelitoarea de pernă îngropată în cenușă. Îndesă bancnotele peste celelalte și o legă la gură.

— Ce zici de o partidă de șah? întrebă Ken, care se ridică încet în șezut și deschise o tablă de șah pe care o găsise Stuart între ruine.

Reușise să-l învețe bazele, fiindcă Stuart nu mai jucase niciodată.

— Neah! răspunse Stuart.

Urmărea în depărtare mișcarea unei forme pe cerul cenușiu, o rachetă, ceva cilindric. Doamne, ar putea fi o bombă? se întrebă. O privi cum coboară tot mai mult. Nici măcar nu se puse la pământ, nu căută să se ascundă cum făcuse prima dată, în primele minute, de care atât de multe depinseseră.

— Ce-i aia?

Muribundul scrută cerul:

— E un balon.

— Sunt chinezii! spuse Stuart.

— E un balon, unul mic. N-am mai văzut unul de când eram copil.

— Ar putea chinezii să zboare deasupra Pacificului în baloane? întrebă Stuart, imaginându-și mii de astfel de baloane mici, în formă de trabuc, fiecare încărcat cu un pluton de țărani cu trăsături mongoloide, înarmați cu mitraliere cehești, ținându-se strâns de ce aveau la îndemână.

— E exact la ce te-ai aștepta de la ei, să reducă lumea la nivelul lor, înapoi cu câteva secole. În loc să ne ajungă din urmă…

Se întrerupse când văzu că balonul avea o inscripție în engleză:

BAZA AERIANĂ HAMILTON

Muribundul spuse sec:

— Ai noștri.

— Mă-ntreb de unde l-au luat, spuse Stuart.

— Ingenios, spuse muribundul, nu? Presupun că toată benzina și kerosenul s-au dus. O să vedem multe vehicule bizare de acum înainte. Adică tu o să vezi.

— Nu-ți mai plânge de milă, spuse Stuart.

— Nu-mi plâng de milă, nu plâng pe nimeni, spuse muribundul, în timp ce aranja cu grijă piesele de șah. E un set drăguț. Făcut în Mexic. De mână… dar foarte fragil.

— Explică-mi iar cum se mută nebunul, spuse Stuart.

Deasupra lor, balonul bazei aeriene din Hamilton se vedea din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropia. Cei doi bărbați din subsol se aplecară asupra tablei de joc, fără să-l bage în seamă. Poate făcea poze. Sau poate era într-o misiune strategică. Poate avea un radio-transmițător și era în contact cu Armata a 6-a de lângă San Francisco. Cine știe? Cui îi păsa? Balonul pluti mai departe, în timp ce muribundul mută pionul din fața regelui și deschise jocul.

— Jocul a început, spuse muribundul și adăugă cu o voce joasă: Pentru tine, Stuart. Un joc nou, ciudat, în fața ta… Poți să-ți pui la bătaie și perna cu bani, dacă vrei.

Mormăind, Stuart își privi piesele, nehotărât, și mută un pion din fața unui turn – și știu, imediat cum îl atinse, că era o mișcare stupidă.

— Pot să-l iau înapoi? întrebă, plin de speranță.

— Când atingi o piesă, trebuie s-o muți, spuse Ken, scoțându-și un cal la înaintare.

— Nu mi se pare corect. Sunt începător, spuse Stuart.

Se uită în ochii muribundului, dar fața lui era neînduplecată.

— OK, spuse Stuart, resemnat, mutându-și pionul din fața regelui, cum făcuse și Ken. O să-i urmăresc mișcările și o să-l imit, își zise. Așa o să fiu în siguranță.

Din balonul care acum era fix deasupra capetelor lor fură aruncate bucățele albe de hârtie. Stuart și celălalt își opriră jocul. Una dintre bucățele căzu lângă ei în subsol și Ken întinse mâna și o luă. O citi și i-o dădu lui Stuart.

— Burlingame! spuse Stuart.

Era un apel al armatei, căutau voluntari.

— Vor să mergem până în Burlingame și să fim recrutați? Sunt vreo 100 de kilometri, un ocol în jurul golfului. Sunt nebuni!

— Sunt, da, spuse Ken. N-o să vrea nimeni.

— Eu n-ajung nici până pe Leconte Street, la tabăra de refugiați, spuse Stuart.

Se indignase și se uita furios spre balonul care se îndepărta. Nu mă fac ei pe mine, își zise.

— Zice, spuse Ken, citind proclamația, că dacă ajungi la

Burlingame, îți oferă garantat apă, mâncare, țigări, vaccinuri și tratament pentru arsurile de la radiații. Ce părere ai? Dar nu și femei.

— Te mai interesează sexul? întrebă Stuart uimit. Iisuse! De când a căzut bomba, n-am mai simțit nici cea mai mică dorință. Ca și cum ar fi căzut odată cu bomba.

— Asta pentru că diencefalul suprimă instinctul sexual când apare un pericol, spuse Ken. Dar o să se întoarcă.

— Nu, spuse Stuart, pentru că orice copil care s-ar naște ar fi un monstru. N-ar trebui să se împerecheze nimeni 10 ani de acum înainte. Ar trebui să se dea o lege. N-aș suporta o lume populată de monștri, am o experiență cu unul. Lucra la Modern TV cu mine, era reparator. Unul mi-ajunge. Ar trebui să-l spânzure pe Bluthgeld de coaie pentru ce a făcut.

— Ce-a făcut Bluthgeld în anii ’70 e nesemnificativ în comparație cu asta, spuse Ken și-i arătă ruinele din jurul lor.

— Așa e, dar ăla a fost începutul.

Deasupra lor, balonul se întorcea de unde venise. Poate că rămăsese fără bilețele și revenea la Hamilton Field, pe partea cealaltă a golfului sau unde o fi fost.

Uitându-se după el, Stuart spuse:

— Mai zi-ne ceva.

— Nu poate, asta e tot ce a avut de spus. E o creatură foarte simplă. Mai joci sau să-ți mut eu piesele? Îmi convin ambele variante.

Stuart mută un nebun cu multă prudență și își dădu iar seama imediat că era mișcarea greșită. Citea asta pe fața muribundului.

În colțul subsolului, printre bucățile de ciment, ceva agil și înspăimântat sări și se ascunse, chițăind anxios în timp ce-i spiona. Atenția lui Stuart se mută de la tablă la șobolan și se pregăti să-și ia coada măturii.

— Joacă! țipă furios Ken.

— OK, OK! spuse Stuart morocănos.

Mută la întâmplare, atent în continuare la șobolan.

7

Eldon Blaine aștepta în fața farmaciei din Point Reyes Station, la nouă dimineața. Își ținea strâns la subraț geanta sa veche,

legată cu sfoară. Între timp, în clădire, farmacistul scotea lanțurile de pe ușile metalice și se lupta să le deschidă. Eldon auzi zgomotul și se neliniști.

— O clipă, strigă farmacistul și, după ce deschise, își ceru scuze, astea au fost cândva partea din spate a unui camion. Trebuie să trag cu mâinile și cu picioarele să le pot urni. Vă rog, intrați.

Ținu ușa înaltă cu mâna și Eldon intră în farmacia întunecată, luminată numai de un tub de neon atârnat de tavan cu un cablu străvechi.

— Am venit pentru un antibiotic cu spectru larg de acțiune, din cele folosite pentru infecțiile respiratorii.

O spuse relaxat, ascunzându-i că vizitase în ultimele zile nenumărate orășele din California de Nord, pe jos și cu autostopul și că fiica lui era foarte bolnavă. Știa că astfel de informații nu făceau decât să crească prețul. Și oricum vedea puțină marfă, poate că omul nici n-avea pastilele.

Farmacistul se uită la el și-i zise:

— N-ai adus nimic cu tine, ce ai de oferit, în caz că am ce-ți trebuie?

Își trecu agitat mâna prin părul alb și rar. Era un om bătrân, micuț și îl suspecta pe Eldon că e un escroc. Probabil îi suspecta pe toți.

Eldon spuse:

— Acolo de unde vin eu sunt cunoscut ca Omul cu ochelarii.

Trase fermoarul genții și-i arată farmacistului lentile intacte și aproape intacte, rame și ochelari întregi procurate din toată Bay Area, în special din marile depozite de lângă Oakland.

— Pot să compensez aproape orice defect ocular, spuse. Am de toate. Nu vezi de aproape, nu vezi la distanță, ești astigmatic? În 10 minute te-am rezolvat.

— La distanță, spuse farmacistul, dar nu cred că am ce vrei tu.

Se uită cu jind la ochelari. Nervos, Eldon spuse:

— Atunci de ce n-ai spus de la început, să merg mai departe? Vreau să ajung în Petaluma azi, sunt o grămadă de farmacii, nu trebuie decât să găsesc un camion cu fân care merge în direcția aia.

— N-ai vrea să-ți dau altceva pentru o pereche de ochelari? întrebă farmacistul trist, ținându-se după el până la ieșire. Am

un medicament de inimă foarte valoros, chinidină gluconat. Poți să-l dai la schimb pentru orice. Nimeni nu mai are așa ceva în Marine County.

— E vreun doctor pe aici? întrebă Eldon, oprindu-se la marginea drumului năpădit de buruieni și flancat de câteva magazine și case.

— Da, spuse farmacistul mândru, doctorul Stockstill. A venit acum câțiva ani aici. Dar n-are medicamente. Doar eu am.

Cu geanta sub braț, Eldon Blaine mergea pe drumul de țară, pândind plin de speranță duduitul camionului cu lemne care se auzea în tăcerea dimineții californiene. Dar duduitul se stinse. Camionul se ducea, din păcate, în direcția opusă.

Regiunea asta de la nord de San Francisco fusese cândva proprietatea unor fermieri bogați. În vremurile bune, pe câmpuri pășteau vaci, tauri și oi, dar acum erau pustii. Cum știa toată lumea, în situația dată, pământul era mai folositor pentru cultivarea cerealelor sau legumelor. Văzu în jur rânduri de porumb, un hibrid care creștea mai repede și între rânduri tulpini păroase pe care creșteau dovleci cât bilele de bowling. Era o specie neobișnuită, estică, de dovleac, putea fi mâncat cu tot cu coajă și semințe. Cândva era disprețuit în văile californiene, dar acum totul se schimbase.

Înaintea sa, un grup mic de copii alerga pe drumul spre școală. Eldon Blaine le văzu manualele jerpelite și cutiile cu mâncare, le auzi vocile și se gândi cât de relaxant e că sunt și copii sănătoși, nu ca fata lui. Dacă Gwen moare, sunt alții s-o înlocuiască. Acceptă asta fără emoție. Învățase să simtă așa. Trebuia.

Școala era pe dreapta, în șaua dintre două dealuri, ce mai rămăsese dintr-o clădire modernă cu un etaj, ridicată înainte de război de cetățeni ambițioși, care se încărcaseră timp de 10 ani cu datorii, fără să știe că n-o să mai trăiască să le achite. Așa s-au ales pe degeaba, fără să vrea, cu o școală.

Ferestrele școlii îl făcură să râdă. Adunate de la diverse clădiri rurale, erau ba foarte mici, ba uriașe, cu scânduri ornamentate, cu care erau prinse de pereți. Bineînțeles, cele originale fuseseră pulverizate instant. Cât de rară e sticla în zilele noastre… Dacă o ai, în orice formă, ești bogat. Își strânse geanta și mai tare la subraț.

Câțiva dintre copii, văzând un străin, se opriră să-l privească cu neliniște și curiozitate. Le rânji, întrebându-se ce studiau și ce profesori aveau. Vreo doamnă bătrână, senilă, adusă înapoi de la pensie? Vreun localnic care avea diplomă de facultate? Sau poate chiar mamele lor, cu ajutorul cărților din bibliotecă.

Din spate se auzi o voce. Era o femeie și, când se întoarse, o bicicletă îl claxonă.

— Ești Omul cu ochelarii? îl întrebă ea, severă, dar atractivă, brunetă, cu o cămașă bărbătească de bumbac și blugi, săltând la fiecare pedală. Te rog, oprește-te! Am vorbit cu Fred Quinn, farmacistul, și mi-a zis că ești prin apropiere.

Îl ajunse din urmă, își opri bicicleta gâfâind.

— De luni întregi n-a fost niciun vânzător de ochelari. De ce nu vii mai des?

— N-am venit să vând. Încerc să găsesc niște antibiotice, spuse Eldon Blaine iritat. Trebuie să ajung la Petaluma.

Își dădu seama că îi privea bicicleta cu invidie. Știa că i se vede pe față.

— Putem să-ți facem rost, spuse femeia.

Era mai bătrână decât crezuse, avea fața ridată și puțin întunecată, părea cam de 40 de ani.

— Sunt în Comitetul de Planificare de aici, din West Marin. Pot să-ți fac rost de ce ai nevoie, dacă vii cu mine și aștepți. Dă-ne două ore. Ne trebuie câteva perechi… nu te las să pleci, spuse femeia cu o voce fermă.

— Ești doamna Raub? întrebă Eldon Blaine.

— Da, spuse ea. Cum m-ai recunoscut?

— Sunt din Bolinas, am auzit de ce faci tu aici. Mi-ar plăcea să avem pe cineva ca tine în Comitetul nostru.

Se cam temea de doamna Raub. Auzise că obținea întotdeauna ce voia. Ea și Larry Raub organizaseră West Marin după Răcire. Înainte, în vremurile de demult, nu făcuse nimic deosebit, iar Alerta îi dăduse o șansă, cum le dăduse și altora, să arate ce poate.

Când mergeau împreună înapoi, doamna Raub spuse:

— Pentru cine sunt antibioticele? Nu pentru tine, mi se pare că ești perfect sănătos.

— Fetița mea e pe moarte, spuse.

Nu primi nicio vorbă de consolare, nu mai erau asemenea vorbe pe lume, o văzu doar cum dă din cap.

— Hepatită? întrebă ea. Cum stați cu rezerva de apă? Aveți un clorinator? Dacă nu…

— Nu, e streptococ, spuse.

— Am auzit aseară la transmisiunea prin satelit că au reapărut niște firme nemțești de medicamente și e posibil să vedem în curând medicamente pe Coasta de Est.

— Prindeți satelitul? întrebă el entuziasmat. Radioul nostru s-a stricat și depanatorul e undeva pe lângă San Francisco, în sud, caută componente pentru o cameră frigorifică și n-o să se întoarcă până luna viitoare. Zi-mi, te rog, ce mai citește acum? A trecut o veșnicie de când l-am auzit ultima dată, pe atunci citea Pascal, *Scrisorile provinciale*.

Doamna Raub spuse:

— Dangerfield citește acum *Robie*.

— E despre băiatul ăla obsedat de o fată? spuse Eldon. Cred că mi-o amintesc, am citit-o cu mulți ani în urmă. Fata aia tot apărea în viața lui. Și până la urmă îl ruinează, nu?

— Nu știu, din păcate, n-am prins ultima transmisiune.

— Dangerfield e un crainic grozav, spuse Eldon, mai bun și decât cei de dinainte de Alertă. Nu ne scăpa nicio emisiune, ne adunam cam 200 de oameni în fiecare seară la stația de pompieri. Cred că am putea să reparăm și noi radioul ăla, dar Comitetul a decis că trebuie să așteptăm până vine depanatorul. Dacă mai vine… Ultimul a dispărut într-o expediție.

— Poate că acum comunitatea voastră o să înțeleagă nevoia echipamentelor de rezervă, ceva ce eu întotdeauna am spus că e esențial.

— Am putea să trimitem un reprezentant să asculte satelitul cu voi și să ne raporteze?

— Bineînțeles, dar…

— N-o să fie același lucru, nu e…

Dădu din mână. De ce era atât de bun la ce făcea Dangerfield? Poate pentru că stătea acolo sus și trecea zilnic pe deasupra lor. Contactul cu lumea… Se uita în jos și vedea totul, reconstrucția, toate schimbările, bune sau rele. Monitoriza orice transmisiune, le înregistra, le păstra și apoi le retransmitea, astfel că prin intermediul lui erau toți uniți.

Auzi în minte vocea familiară, care părea dispărută de atâta vreme pentru comunitatea lor, îi auzea chicotitul, tonurile bogate, intimitatea și niciodată ceva fals. Niciun slogan, niciun

fel de declarații de 4 iulie, nimic din ce-i adusese unde erau acum.

O dată l-a auzit pe Dangerfield spunând:

— Vreți să știți adevăratul motiv pentru care n-am participat la război? De ce m-au trimis în spațiu cu puțin timp înainte? Știau că dacă-mi dau o armă, aș fi împușcat un ofițer…

Și a chicotit, ca și cum ar fi glumit. Dar era adevărat ce spusese, tot ce le spunea era adevărat, chiar și când glumea. Dangerfield nu fusese de încredere din punct de vedere politic și acum stătea acolo sus și trecea pe deasupra lor ani la rând.

Așezată pe marginea unei creste, din casa Raub se vedea întregul ținut West Marin, cu câmpurile sale de legume și șanțurile de irigații, pe care mai rătăcea ocazional câte o capră, și bineînțeles caii. Cum stătea la fereastra livingului, Eldon Blaine văzu sub el, lângă casa unei ferme, un cal Percheron uriaș, care trăgea un plug și, când era timpul pentru ridicarea proviziilor, trăgea un automobil fără motor pe drumul spre Sonoma.

Văzu o căruță pe drumul de țară. În ea ar fi mers la Petaluma și până acum ar fi fost deja acolo, dacă nu l-ar fi oprit doamna Raub.

Aceasta pedala pe deal în jos, în căutare de antibiotice. Spre uimirea sa, îl lăsase singur în casa ei, liber să fure orice, și acum se uita să vadă ce era pe acolo. Scaune, cărți, mâncare și o sticlă de vin în bucătărie, haine în dulapuri – se plimbă prin casă, savurând totul. Era aproape ca înainte de război, doar că aparatele electrice inutile fuseseră aruncate de mult la gunoi.

Văzu prin fereastra din spate peretele de lemn verde al unui rezervor de apă. Familia Raub avea propria rezervă de apă. Ieșind afară, dădu peste un izvor cristalin, nepoluat.

Deasupra izvorului se afla un dispozitiv, asemănător unui cărucior. Din el ieșeau niște furtunuri care umpleau găleți cu apă. În centrul său stătea un om fără brațe și fără picioare. Omul dădea din cap de parcă dirija o orchestră și mașinăria se mișcă. Era un focomel, își dădu seama Eldon, pe un focomobil, un căruț pe care-l conducea cu niște proteze. Ce făcea acolo, fura din apa familiei Raub?

— Hei! strigă Eldon.

Imediat, focomelul își întoarse capul. Ochii i se aprinseră

alarmați și apoi ceva îl izbi pe Eldon în zona taliei. Fu aruncat în spate și, cum se lupta să-și recapete echilibrul, își dădu seama că brațele îi erau legate de trunchi. Din focomobil țâșnise un cablu și-l înconjurase pe Eldon.

— Cine ești? întrebă focomelul, bâlbâindu-se, în grabă. Nu ești de pe aici, nu te cunosc.

— Sunt din Bolinas, spuse Eldon, simțindu-se strâns de cablul metalic. Sunt Omul cu ochelarii. Doamna Raub mi-a spus să aștept aici.

Cablul slăbi.

— Nu vreau să risc, spuse focomelul, nu-ți dau drumul până nu se întoarce June Raub.

Gălețile începură iar să se umple.

— E în regulă să faci asta? întrebă Eldon. Să iei apă din izvorul familiei Raub?

— Am tot dreptul. Le ofer tuturor mai mult decât primesc de la ei.

— Dă-mi drumul. Nu vreau decât un medicament pentru copila mea, e pe moarte.

— Copila mea e pe moarte, îi îngână focomelul vocea cu o acuratețe incredibilă.

Se apropie de Eldon. Cărucțul strălucea, toate piesele îi erau noi și lucioase. Era unul dintre cele mai bune aparate pe care le văzuse Eldon Blaine.

— Dă-mi drumul, spuse Eldon, și-ți dau gratis o pereche de ochelari. Oricare vrei.

— Ochii mei sunt perfecți, spuse focomelul. Totul la mine e perfect. Îmi lipsesc niște membre, dar nu le duc lipsa. Mă descurc mai bine fără ele. Pot să cobor mai repede decât tine dealul ăsta.

— Cine ți-a construit mașina? întrebă Eldon.

Știa că în șapte ani ar fi arătat mai hârbuită, cum arătau toate.

— Eu.

— Cum ai putea să-ți construiești singur așa ceva? E de neconceput.

— Înainte aveam un căruț pe care-l conduceam indirect, prin corp, acum îl conduc direct din creier. Eu l-am făcut, sunt depanatorul zonei. Protezele pe care mi le-a dat Guvernul înainte de război nu erau bune nici cât cele de carne pe care le

ai tu.

Focomelul făcu o grimasă. Avea o față îngustă, flexibilă, cu un nas ascuțit și dinți foarte albi, perfectă pentru genul de emoție pe care i-l arăta acum lui Eldon Blaine.

— Dangerfield spune că depanatorii sunt cei mai valoroși oameni din lume, spuse Eldon. A instituit și Săptămâna Reparatorilor și a numit câțiva dintre cei mai cunoscuți. Cum te cheamă? Poate a zis și de tine.

— Hoppy Harrington. Dar știu că nu m-a pomenit, deocamdată nu vreau să ies în evidență. Încă nu mi-a venit timpul, dar o să-mi vină. Îi las pe localnici să vadă puțin din ce sunt capabil, dar trebuie să-și țină gura.

— Normal, spuse Eldon, că altfel te-ar putea pierde. Nouă ne lipsește momentan depanatorul și îi simțim lipsa. Crezi că ai putea să vii o vreme în Bolinas? Avem destule să-ți dăm la schimb. La Alertă n-a trecut aproape nimeni munții să ne invadeze, așa că suntem relativ intacți.

— Am fost în Bolinas. Am călătorit prin toată zona, până în Sacramento. Nimeni n-a văzut ce-am văzut eu. Pot să fac 100 de kilometri pe zi cu mobilul meu.

Fața i se crispă și începu să se bâlbâie:

— Nu mă mai duc la Bolinas, acolo, în ocean, sunt monștri acvatici.

— Cine ți-a zis? E doar o superstiție – spune-mi cine ți-a zis așa ceva despre comunitatea noastră.

— Cred că Dangerfield.

— Nu cred. E de încredere, n-ar răspândi mizerii de-astea. Nu l-am auzit niciodată să vorbească de superstiții de-astea. Poate glumea. Pariez că glumea și tu l-ai luat în serios.

— Bombele cu hidrogen au trezit monștrii din somnul lor în adâncuri, spuse Hoppy și dădu din cap convins.

— Vino să ne vezi comunitatea. Suntem ordonați și mai avansați decât oricare alții. Avem și iluminat public, patru stâlpi cu bec care funcționează o oră în fiecare seară. Mă miră că un depanator ar crede astfel de superstiții.

Focomelul părea umilit.

— Nu se știe niciodată, murmură. Cred că nu de la Dangerfield am auzit-o.

Mai jos de ei, pe drum, urca un cal. Îi auziră tropăitul copitelor și se întoarseră. Un bărbat solid, cu fața roșie, apăru călare.

— Tu ești Omul cu ochelarii?

— Da, spuse Eldon, pe când calul intra pe aleea din fața casei Raub. Ai adus antibioticele?

— O să le aducă June Raub, spuse bărbatul, oprindu-și calul. Să vedem ce ai de oferit. Sunt miop, dar am și un astigmatism la ochiul stâng, mă poți ajuta?

Se apropie de ei pe jos.

— Nu te pot ajuta, spuse Eldon, pentru că m-a legat Hoppy Harrington.

— Hai, măi, Hoppy, îi spuse bărbatul agitat, dă-i drumul, să-și facă treaba. Aștept de luni bune și nu mai pot aștepta.

— OK, Leroy, spuse Hoppy bosumflat, și cablul metalic se descolăci de pe Eldon și se retrase fâșâind pe pământ până la căruțul lucios.

Pe când satelitul trecea pe deasupra zonei Chicago, senzorii lui ca niște aripi detectară un semnal rătăcit și Walter Dangerfield auzi în căști o voce distantă, stinsă:

— … și te rugăm pune *Waltzing Matilda*, ne place multora. Și *Woodpecker Song*. Și…

Semnalul dispăru. Clar n-a fost o emisie laser, își spuse.

Dangerfield spuse în microfon:

— Prieteni, cineva vrea să pun *Waltzing Matilda*.

Se întinse și apăsă pe un buton.

— Marele bas-bariton Peter Dawson, care e și numele unei mărci de scotch bun, cu Waltzing Matilda…

Știa pe dinafară conținutul cutiilor, astfel că merse la sigur și scoase o bandă, pe care o puse imediat în aparat. În timp ce banda rula, Walt Dangerfield își reglă recepția, sperând să prindă iar semnalul de mai devreme. În schimb, dădu peste o discuție între unități militare implicate într-o acțiune polițienească undeva în Illinois. Vorbele lor răstite îl captivară și ascultă până se termină melodia.

— Mult noroc, băieților în uniformă! spuse în microfon. Să-i prindeți pe ticăloși și să fiți binecuvântați!

Chicoti, pentru că dacă era cineva cu imunitate absolută pe lume, el era acela. Nimeni nu putea să ajungă la el, se făcuseră șase încercări de la Alertă, toate fără niciun succes.

— Prindeți-i pe tipii răi… sau ar trebui să spun pe tipii buni. Care mai sunt băieții buni în zilele noastre?

Auzise în receptor în ultima vreme nenumărate plângeri despre brutalitatea armatei.

— Fiţi atenţi, băieţi, spuse în şoaptă, păziţi-vă de puştile pentru veveriţe!

Se apucă să caute printre benzi *Woodpecker Song*.

— Asta-i tot, frate, spuse el în încheiere şi puse banda.

Sub el lumea era întunecată, trecea pe deasupra părţii ei întunecate. Dar vedea deja marginea zilei şi în curând avea să treacă peste ea. Pe ici, pe colo sclipeau lumini ca nişte găuri în suprafaţa planetei pe care o lăsase cu şapte ani în urmă – o lăsase pentru alt scop. Unul mult mai nobil.

Al lui nu era singurul satelit, dar era singurul cu viaţă. Toţi ceilalţi muriseră de mult. Dar nu fuseseră pregătiţi ca el şi Lydia pentru un deceniu în spaţiu. Era norocos, în afară de mâncare, apă şi aer, avea milioane de kilometri de benzi cu video şi audio. Şi cu ele îi distra pe cei de jos, rămăşiţele civilizaţiei care-l trimisese aici. N-apucaseră să-l trimită pe Marte, spre norocul lor. Eşecul se dovedise a fi un câştig.

— Hai, haidi, hai, dihai… intonă în microfon, folosind transmiţătorul care ar fi trebuit să-i poarte vocea de la milioane de kilometri, nu doar câteva sute.

— Câte poţi să faci cu un *timer* de la o maşină de spălat! Un depanator din Geneva mi-a trimis înregistrarea asta. Mulţumesc, Georg Schilper, cred că toată lumea o să se bucure să te audă cum explici la ce e bun.

Puse banda cu vocea depanatorului. Toată regiunea Marilor Lacuri avea să audă acum sfatul lui Georg Schilper şi, fără îndoială, să-l aplice. Lumea era flămândă după fragmentele de cunoaştere ascunse, cunoaştere care, fără Dangerfield, ar fi rămas izolată poate pentru totdeauna.

După banda cu reparatorul, puse înregistrarea lecturii din *Robie* şi se ridică obosit de pe scaun.

Simţea o durere în piept care-l îngrijora. O simţea sub coşul pieptului şi, pentru a suta oară, studia microfilmele cu informaţii medicale ca să afle mai multe despre zona inimii. O simt ca pe o mână care mă strânge şi-mi gâtuie respiraţia? se întrebă. Cineva care mă apasă cu toată greutatea? Era dificil să-şi amintească în primul rând cum e greutatea altcuiva. Sau e doar o arsură… şi dacă da, când? Înainte de mese sau după?

Cu o săptămână în urmă contactase un spital din Tokyo şi le

descrisese simptomele. Doctorii nu știau ce să-i spună. Ai nevoie de o electrocardiogramă, dar cum să-și facă așa ceva acolo sus? De fapt, nicăieri nu mai aveai unde. Doctorii japonezi trăiau în trecut sau se întâmplau la ei mai multe decât știa el, decât știa oricine?

E uimitor, își zise, că am supraviețuit atâta. Nu părea că a trecut totuși mult, simțul lui temporal era dereglat. Și avea mereu ceva de făcut. În clipa asta, șase dintre aparatele lui de înregistrare monitorizau șase frecvențe foarte folosite și înainte să se termine lectura din Maugham trebuia să le asculte. Poate că nu era nimic pe ele sau poate erau ore de vorbărie cu sens. Nu știai niciodată. Dacă măcar, se gândi, aș fi putut să folosesc transmițătorul de viteză mare… dar acolo jos nu mai aveau decodoare pentru el. Orele ar fi mers comprimate în secunde și ar fi putut să acorde fiecărei zone atenție totală. Așa cum era, trebuia să împartă totul în bucăți mici, cu multe repetiții. Uneori îi lua luni bune să citească un singur roman.

Dar măcar reușise să micșoreze frecvența, ca oamenii să poată prinde transmisiunea pe aparate obișnuite de radio AM. Era marea lui realizare și asta îl transformase în ceea ce era.

Lectura din Maugham se termină și apoi se porni iar automat pentru următoarea zonă de pe Pământ. Walt Dangerfield o ignoră și continuă să-și consulte microfilmele medicale. Cred că sunt doar spasme ale valvulei pilorice, decise. Dacă aș avea aici niște fenobarbital… dar îl terminase cu ani în urmă. Soția lui, în ultima ei depresie suicidală, îl consumase pe tot, îl consumase și apoi se omorâse. În mod ciudat, tăcerea bruscă a stației spațiale sovietice o aruncase în depresie. Până atunci, crezuse că o să fie găsiți și duși înapoi. Rușii, toți zece, muriseră de foame, dar nimeni nu prevăzuse, pentru că își transmiseseră comunicatele științifice până în ultimul moment.

— Hai, haidi, hai, dihai… își spuse Dangerfield, în timp ce citea despre valvula pilorică și spasme. Prieteni, murmură, am durerea asta în piept cauzată de delăsare… aș avea nevoie de o valvulă nouă, nu credeți?

Porni microfonul, întrerupând înregistrarea:

— Mai țineți minte reclamele alea vechi? își întrebă audiența nevăzută, înnoptată, de dedesubt. De dinainte de război – hai să ne amintim, cum erau? Faceți din ce în ce mai multe bombe cu hidrogen, dar vă bucurați din ce în ce mai puțin de ele?

Chicoti.

— V-a deprimat războiul termonuclear? New York, mă auzi? Vreau ca toți cei 65 care-mi auziți vocea să aprindeți câte un chibrit, să știu că sunteți acolo.

Auzi în căști un semnal puternic.

— Dangerfield, aici e Autoritatea Portuară New York, ne poți spune cum va fi vremea?

— O, avem o vreme bună, îi informă Dangerfield. Puteți să vă scoateți bărcuțele în larg și să prindeți peștișorii radioactivi fără nicio grijă.

Se auzi o altă voce, mai stinsă:

— Domnule Dangerfield, puteți vă rog să puneți o arie de operă? Ne-ar plăcea în special „Mâna ta mică e înghețată“ din *Boema.*

— Pe naiba, pot s-o cânt eu, spuse și întinse mâna spre o bandă, în timp ce fredona ca un tenor în microfon.

În noaptea aia, în Bolinas, Eldon Blaine îi dădu primul antibiotic fetei sale și apoi o trase pe soția lui deoparte:

— Au un depanator meseriaș în West Marin pe care l-au ținut la secret. Cred că ar trebui să trimitem o delegație să-l fure. E un focomel, să vezi ce mașinărie și-a construit! Niciunul dintre depanatorii pe care-i avem n-ar putea face așa ceva nici pe jumătate.

Punându-și jacheta de lână, se îndreptă spre ușa dormitorului.

— O să cer Comitetului să voteze.

— Dar cum rămâne cu ordonanța noastră împotriva mutanților? protestă Patricia. Și doamna Wallace e președinta Comitetului luna asta. Știi ce părere are ea despre focomeli, n-o să mai lase niciunul să vină aici să se pripășească. Avem deja patru și ea se plânge mereu de ei.

— Ordonanța aia se referă numai la cei care ar putea deveni o povară pentru comunitate, spuse Eldon. Știu, pentru că am participat la conceperea ei. Hoppy Harrington nu e o povară, e o achiziție, ordonanța nu are legătură cu el și voi lupta cu doamna Wallace dacă pretinde altceva. Sunt sigur că o să primesc permisiune oficială, am gândit deja totul, știu cum va decurge răpirea. Ne-au invitat la ei să ascultăm satelitul și așa o să facem, vom merge acolo, dar nu numai ca să-l ascultăm pe Dangerfield. Când ei o să asculte transmisiunea, noi o să-l luăm

pe Hoppy. Îi scoatem focomobilul din funcțiune și-l aducem aici, iar ei n-o să afle niciodată ce s-a întâmplat. E al nostru. Și poliția ne va proteja.

— Mi-e teamă de oamenii-focă, spuse Patricia. Au puteri bizare, toată lumea știe. Probabil că și-a construit mobilul cu astfel de capacități magice.

— Cu atât mai bine, spuse Eldon Blaine, râzând disprețuitor. Poate că de așa ceva și avem nevoie, de magie, de un magician al comunității.

— Mă duc să văd ce face Gwen, spuse Patricia și se îndreptă spre jumătatea camerei separată de o perdea. Nu vreau să fiu implicată în toate astea, mi se pare oribil ce vrei să faci.

Eldon Blaine ieși din cameră în întunericul nopții. Se porni spre casa familiei Wallace.

Cetățenii din West Marin intrau unul câte unul în Foresters Hall și se așezau pe scaune, în timp ce June Raub adjusta condensatorul variabil al radioului de mașină. Observă că Hoppy Harrington iar nu venise să asculte satelitul. Care era scuza lui? *Nu-mi place să ascult oameni bolnavi*. Ce vorbe ciudate!

Din difuzor se auziră paraziți, apoi primele bipăituri slabe de la satelit. În câteva minute aveau să prindă semnalul clar, dacă nu cumva pica iar bateria cu lichid, cum se întâmplase pentru scurt timp cu câteva zile înainte.

Oameni așezați pe rânduri de scaune ascultară cu atenție primele vorbe clare ale lui Dangerfield:…un tip de tifos se spune că a izbucnit în Washington, înspre granița canadiană. Dacă e adevărat, e o veste într-adevăr foarte proastă. Iată și una bună, am primit un raport din Portland, Oregon, două nave au sosit din Orient. E îmbucurător, nu? Două vapoare pline cu articole manufacturate în mici fabrici din Japonia și China.

Camera fremătă de entuziasm și Dangerfield continuă: Și iată și un sfat de la un specialist în hrană din Hawaii.

Vocea i se stinse și se auziră iarăși numai paraziți. June Raub dădu volumul mai tare, dar fără folos. Pe toate fețele din încăpere se vedea dezamăgire.

Dacă Hoppy ar fi fost acolo, se gândi ea, ar fi reglat aparatul. Se uită înspre soțul ei după un sprijin, se simțea nesigură.

— Probleme meteo, spuse acesta din primul rând de scaune. Trebuie să fim răbdători.

Dar deja câțiva se uitau la ea cu ostilitate, de parcă ar fi fost

vina ei că nu prindeau satelitul. Făcu un gest de neajutorare.

Ușa se deschise și intrară nesiguri trei inși. Doi îi erau necunoscuți, al treilea era tipul care vindea ochelari. Își căutară locuri pe scaune, în timp ce toată sala se uita la ei.

— Cine sunteți? întrebă domnul Spaulding, care administra hambarul cu hrană. V-a zis cineva că puteți să intrați?

June Raub spuse:

— Eu am invitat delegația asta din Bolinas ca să asculte radioul cu noi. Al lor nu merge.

— Șșșt! strigară câțiva, pentru că acum se auzea vocea din satelit.

— ... oricum, spunea Dangerfield, mă doare mai ales când adorm și înainte să mănânc. Deși îmi trece când mănânc și asta mă face să cred că e un ulcer, nimic la inimă. Dacă vreun doctor ascultă acum și are acces la un transmițător, te rog, spune-mi ce crezi. Pot să-ți dau mai multe informații.

Uimită, June Raub asculta cum omul din satelit descria detaliat suferințele lui fizice. La asta se referea Hoppy? se întrebă. Dangerfield s-a transformat într-un ipohondru și n-a observat nimeni tranziția, în afară de Hoppy, a cărui acuitate a simțurilor era ieșită din comun. Tremură. Bietul om, blestemat să se învârtă în jurul Pământului până când, ca rușii ăia, o să i se termine mâncarea sau aerul și o să moară.

Și ce-o să facem atunci? se întrebă ea. Cum o să continuăm fără Dangerfield?

8

Orion Stroud, director al consiliului școlar din West Marin, aprinse lanterna cu gaz și camera de utilități a școlii se albi de lumină, iar cei patru membri ai consiliului putură să-l vadă pe profesorul cel nou.

— Am câteva întrebări pentru el, le spuse Stroud celorlalți. Mai întâi, acesta e domnul Barnes și vine din Oregon. Mi-a spus că e specialist în științe naturale. Așa e, domnule Barnes?

Profesorul cel nou, un bărbat scund, cu înfățișare tinerească, îmbrăcat într-o cămașă kaki și pantaloni de salopetă, își drese emoționat glasul și spuse:

— Da, sunt familiar cu substanțele chimice, plantele, animalele, în special cele din pădure, fructele și ciupercile.

— Am avut experiențe nefericite cu ciupercile, spuse doamna Tallman, o doamnă bătrână care fusese în consiliu încă dinainte de Alertă. De obicei nu ne atingem de ele, am pierdut câțiva oameni din cauza lăcomiei sau a neglijenței, sau a ignoranței lor.

— Dar domnul Barnes nu e un ignorant, spuse Stroud. A fost la Universitatea din Davis și l-au învățat să distingă o ciupercă bună de una otrăvitoare. Nu merge pe ghicite și nici nu se preface, am dreptate, domnule Barnes?

Se uită la profesorul cel nou după confirmare.

— Sunt specii hrănitoare și la care n-ai cum să greșești, spuse Barnes, dând din cap aprobator. Am cercetat pădurile din zonă și am văzut specimene excelente. Vă puteți îmbunătăți hrana fără să riscați nimic. Le cunosc și numele în latină.

Consiliul începu să murmure. Îi impresionase, își dădu seama Stroud, partea despre numele în latină.

— De ce-ați plecat din Oregon? întrebă brusc George Keller, directorul.

Profesorul se uită în ochii lui și răspunse:

— Politicile.

— Ale dumneavoastră sau ale lor?

— Ale lor, spuse Barnes. Eu n-am. Îi învăț pe copii cum să facă săpun sau cerneală și cum să taie cozile mieilor, chiar dacă aceștia sunt aproape maturi. Și am cărțile mele.

Ridică o carte din mica stivă de lângă el și arătă consiliului în ce stare bună e.

— Și să vă mai spun ceva: în partea asta a Californiei aveți din ce să faceți hârtie. Știați asta?

— Știm, domnule Barnes, spuse doamna Tallman, dar încă nu știm cum. E ceva cu coaja copacilor, nu?

Pe fața profesorului apăru o expresie nouă, misterioasă. Stroud știa că doamna Tallman avea dreptate, dar profesorul nu voia să-i confirme. Voia să țină cunoștințele pentru el până când avea să fie angajat. Cunoașterea lui încă nu era de dat pe nimic. Și așa și trebuia să fie, Stroud îi respecta decizia. Numai un prost ar da ceva pe degeaba.

Pentru prima dată, vorbi cel mai nou membru al consiliului, domnișoara Costigan:

— Știu și eu câte ceva despre ciuperci, domnule Barnes. Care-i primul lucru pe care trebuie să-l verifici ca să nu dai peste o

amanita otrăvitoare?

Îl privi iscoditor, hotărâtă să-l afle dacă știe ce pretinde că știe.

— Cupa morții, spuse Barnes. La baza inelului, volva. Amanita o au, celelalte nu. Și vălul universal. Și sporii albi… și desigur striațiile albe.

Îi zâmbi domnișoarei Costigan, care îi zâmbi la rândul ei.

Doamna Tallman se uita la stiva de cărți a profesorului:

— Văd că aveți *Tipurile psihologice* a lui Carl Jung. Una dintre științele pe care le stăpâniți e psihologia? Ce bine, să achiziționăm un profesor care se pricepe la ciuperci și e în același timp și o autoritate în Freud și Jung.

— N-au nicio valoare, spuse Stroud iritat. Avem nevoie de știință utilă, nu de aere academice.

Era dezamăgit, Barnes nu-i spusese nimic despre interesul său în teorie pură.

— Psihologia nu sapă fose septice.

— Cred că suntem gata să votăm, spuse domnișoara Costigan. Eu sunt de părere să-l primim, măcar provizoriu. E cineva împotrivă?

Doamna Tallman îi spuse lui Barnes:

— Poate știi că l-am omorât pe profesorul dinainte. De-aia avem nevoie de altul. De-aia l-am trimis pe domnul Stroud să caute prin toată Coasta până v-a găsit pe dumneavoastră.

Fără să i se clintească niciun mușchi pe față, Barnes dădu din cap:

— Știu. Nu mă sperie.

— Îl chema Austurias și era și el foarte bun la ciuperci, spuse doamna Tallman, deși le culegea numai pentru el. Nu ne-a învățat nimic despre ele și i-am apreciat hotărârea. Nu ăsta a fost motivul pentru care l-am omorât. L-am omorât pentru că ne-a mințit. Nu venise aici de fapt să predea. Căuta un om pe nume Jack Tree care locuia în zonă. Doamna Keller, o membră respectată a comunității noastre, soția lui George Keller, directorul nostru, e prietenă bună cu domnul Tree și ea ne-a adus la cunoștință situația. Am acționat bineînțeles legal, oficial, prin intermediul șefului poliției, domnul Earl Colvig.

— Înțeleg, spuse domnul Barnes la fel de neclintit, ascultând fără să întrerupă.

Ridicându-și vocea, Orion Stroud spuse:

— Juriul care l-a condamnat și executat era compus din mine, Cas Stone, care e cel mai mare proprietar de pământ din West Marin, doamna Tallman și doamna June Raub. Am spus că l-am executat, dar evident actul în sine, împușcarea, a fost făcut de Earl. E jobul lui, după ce Juriul decide.

Îl privi pe noul profesor.

— Sună foarte formal și legal, spuse Barnes. Exact cum îmi place. Și, continuă Barnes zâmbindu-le tuturor, o să împărtășesc cu voi tot ce știu despre ciuperci. N-o țin pentru mine, cum a făcut răposatul.

Dădură toți din cap, apreciau asta. Tensiunea din cameră scăzu, oamenii vorbeau între ei. Fu aprinsă o țigară, una dintre Gold Labels ale lui Andrew Gill. Mirosul ei bogat trecu pe la nasul tuturor, înveselindu-i și făcându-i să se simtă mai prietenoși unul față de altul și față de profesorul cel nou.

Văzând țigara, chipul domnului Barnes căpătă o expresie stranie și spuse cu o voce joasă:

— Aveți tutun aici? După șapte ani?

Părea foarte neîncrezător.

Zâmbind amuzată, doamna Tallman spuse:

— N-avem tutun, domnule Barnes, n-are nimeni. Dar avem un expert în tutun. El face aceste Gold Labels din plante uscate a căror natură e secretul lui, și pe bună dreptate.

— Cât costă? întrebă Barnes.

— În bani californieni, spuse Orion Stroud, cam o sută de dolari fiecare. În argint de dinainte de război, cam un bănuț bucata.

— Am un bănuț, spuse domnul Barnes și începu să caute tremurând în buzunarul vestei.

Scoase un bănuț și i-l întinse fumătorului, care era George Keller, întins pe spate în scaun, cu picioarele încrucișate, ca să stea mai comod.

— Îmi pare rău, spuse George. Nu vreau să vând. Mai bine te duci la domnul Gill, îl găsești în timpul zilei la prăvălia lui. E aici, în Point Reyes Station, dar bineînțeles că umblă peste tot. Are un VW tras de cal.

— O să țin minte, spuse Barnes și-și puse bănuțul înapoi, grijuliu.

— Aveți de gând să urcați pe feribot? întrebă oficialul din

Oakland. Dacă nu, vă rog să mutați mașina, că blochează poarta.

— Sigur, spuse Stuart Meconchie.

Se întoarse în mașină și trase de hățurile care-l făceau pe Edward Prințul de Wales, calul lui, să se miște. Edward trase și Pontiacul fără motor trecu de poartă și intră pe chei.

Golful, albastru și ușor vălurit, se întindea pe ambele părți și Stuart privi prin parbriz cum un pescăruș își luă zborul de pe un stâlp de ancorare și se năpusti asupra unor resturi de mâncare. Erau și pescari, bărbați care își prindeau masa de seară. Câțiva dintre ei purtau uniforme militare. Veterani care probabil locuiau sub chei. Stuart merse mai departe.

Dacă măcar și-ar permite să sune în San Francisco. Dar cablul submarin picase iar și linia telefonică trecea prin San Jose și de-a lungul peninsulei, iar până ajungea apelul în San Francisco, avea să-l coste cinci dolari în bani de argint. Era exclus. Trebuia să aștepte încă două ore până pleca feribotul, dar putea să aștepte atâta?

Era pe urmele a ceva important.

Auzise un zvon că fusese găsită o rachetă teleghidată sovietică uriașă, una care nu explodase. Zăcea sub pământ lângă Belmont și o descoperise un fermier când ara. Fermierul o vinde pe componente și erau mii de componente numai în sistemul de ghidaj. Cerea un bănuț componenta, la alegere. Iar Stuart avea nevoie de multe. Și alții la fel. Așa că primul venit, primul servit. Dacă nu trecea golful cât de curând, avea să fie prea târziu.

Vindea mici capcane electronice pe care i le construia altcineva. Dăunătoarele suferiseră mutații și puteau acum să evite capcanele obișnuite, oricât de complicate ar fi fost. Pisicile în special deveniseră altfel și domnul Hardy construise o capcană de pisici mai bună și decât cele pe care le făcuse pentru câini și șobolani.

Unii spuneau că în anii de după război, pisicile își dezvoltaseră un limbaj. Noaptea, se auzeau mieunând în beznă o serie de sunete scurte, aspre, total diferite de mieunăturile clasice. Și se adunau în mici găști, iar asta nu mai era doar un zvon, strângeau mâncare pentru viitor. Aceste provizii, ascunse și depozitate inteligent, îi alarmaseră pe oameni mai mult decât noul mieunat. Dar, oricum, și pisicile, și șobolanii, și câinii erau

periculoși. Omorau și mâncau copii mici sau cel puțin așa se zicea. Și bineînțeles că și ele erau omorâte și mâncate de câte ori puteau fi prinse. Câinii, mai ales, dacă îi umpleai cu orez, erau delicioși. Ziarul din Berkeley, săptămânalul *Tribune*, avea rețete pentru supă de câine, tocană de câine și chiar budincă de câine.

Meditând la budinca de câine, Stuart își dădu seama ce înfometat este. I se părea că de când căzuse prima bombă îi fusese mereu foame. Ultima lui masă adevărată o avusese la Fred’s Fine Foods, în ziua când foca își făcuse numărul său bizar cu viziuni. Și oare unde e foca acum? se întrebă brusc. Nu se mai gândise la el de ani buni.

Acum bineînțeles că vedeai multe foci, aproape toți în cărucțurile lor, cum fusese Hoppy, în mijlocul focomobilelor, fiecare în universul lui, ca niște zei fără mâini și fără picioare. Vederea lor încă îi mai făcea scârbă lui Stuart, dar erau atâtea lucruri de care să-ți fie scârbă… focile erau doar unele dintre ele și în niciun caz cele mai rele. Cel mai mult îl deranja să vadă simbioți pe străzi, sudați în anumite părți ale anatomiei lor, împărțind aceleași organe. Erau adaosurile erei Bluthgeld la vechii siamezi, doar că aceștia nu erau numai câte doi. Văzuse și șase legați unii de alții. Și fuziunea nu se făcea în pântece, ci imediat după. Le salva viețile imperfecților, ale celor născuți fără organe vitale și care aveau nevoie de o relație simbiotică să supraviețuiască. Un pancreas lucra acum pentru mai mulți… era un triumf biologic. Dar Stuart credea că imperfecții ar fi trebuit să fie lăsați să moară.

La dreapta, pe suprafața golfului, un veteran se aruncase pe apă pe o plută și se îndrepta spre o grămadă de fiare, care era, fără îndoială, o navă scufundată. Se agățaseră de ea niște plase de pescuit, îi aparțineau veteranului, și acum se ducea să le verifice. Privind pluta, Stuart se întrebă dacă ar fi reușit să ajungă pe partea cu San Francisco. Îi putea da omului 50 de cenți pentru un drum numai dus. De ce nu? Stuart coborî din mașină și se duse la marginea apei.

— Hei, vino aici!

Scoase din buzunar un bănuț, îl aruncă pe chei și veteranul îl văzu, îl auzi. Imediat, veni vâslind în viteză, încordându-se să ajungă cât mai repede, cu fața nădușită. Îi rânji lui Stuart și își puse palma pâlnie la ureche.

— Pește? întrebă. N-am încă azi, dar poate mai târziu. Sau ce zici de un rechin mic? E curat, garantez.

Își ridică contorul Geiger uzat, pe care și-l legase de mijloc cu o funie, ca prevenție în caz că ar fi căzut de pe plută sau ar fi încercat cineva să i-l fure, se gândi Stuart.

— Nu, spuse Stuart, aplecându-se pe marginea cheiului. Vreau să ajung la San Francisco, îți dau 25 de cenți pentru un drum dus.

— Dar ar trebui să-mi abandonez plasele, spuse veteranul și zâmbetul i se stinse. Ar trebui să le strâng, să nu mi le fure cineva cât sunt plecat.

— 35 de cenți, spuse Stuart.

Se înțeleseră în cele din urmă la 40 de cenți. Stuart legă picioarele lui Edward, ca să nu i-l fure nimeni, și se urcă pe pluta care sălta pe valuri.

— Cu ce te ocupi? întrebă veteranul privindu-l calm. Nu ești agent de taxe, nu?

— Nu, spuse Stuart, sunt omul cu capcane pentru dăunători.

— Aha! spuse veteranul. Auzi, prietene, am un șobolan care trăiește cu mine. E deștept, poate să cânte la flaut. Nu te mint, e adevărat. I-am făcut un flaut mic de lemn și cântă la el pe nas. E genul ăla de flaut pentru nas, cum au în India. Dar zilele trecute au dat peste el. Am văzut cum s-a întâmplat, n-am reușit să-l salvez. Alerga pe chei după ceva, poate o bucată de pânză... i-am făcut un pat, dar i se face, adică i se făcea frig tot timpul, pentru că atunci când au avut mutații, specia asta a lui a rămas fără păr.

— Îi știu, spuse Stuart, gândindu-se cât de ușor evită șobolanul fără păr chiar și capcanele electronice ale lui Hardy. Și te cred, îi cunosc bine. Dar nu se compară cu pisicile dungate... I-ai făcut tu flautul, doar nu și l-a făcut singur.

— Așa e, spuse veteranul, dar era un artist. Ar fi trebuit să-l auzi cum cânta. Seara, când terminam pescuitul, adunam o mulțime în jurul lui. Am încercat să-l învăț *Chaconne* a lui Bach.

— Am prins una dintre pisicile astea dungate, spuse Stuart, și am ținut-o o lună, până a evadat. Putea să facă instrumente ascuțite din cutii de conserve. Le îndoia cumva, nu știu cum. N-am văzut niciodată cum le făcea, dar era isteață.

— Cum mai e în sud de San Francisco? Nu pot să merg, spuse veteranul vâslind, și-i arătă partea de jos a corpului. Stau pe

plută. Am o ușiță în ea, pentru nevoi. Dacă aș găsi o focă moartă, să-i iau căruțul… Ei le numesc focomobile.

— O știu pe prima focă, spuse Stuart, de dinainte de război. Era un tip genial, putea să repare orice.

Aprinse o imitație de țigară la care veteranul se uită pofticios.

— În sud sunt numai ferme acum. Nimeni n-a construit nimic și erau oricum numai case tip vagon, din care n-au rămas nici măcar beciurile. Cultivă mazăre, porumb și fasole. Acum mă duc să văd o rachetă pe care a găsit-o un fermier. Am nevoie de electromagneți și de alte componente electronice pentru capcanele lui Hardy.

Făcu o pauză.

— Ar trebui să-ți iei și tu o capcană Hardy.

— De ce? Trăiesc din pește și de ce aș urî șobolanii? Îmi plac.

— Și mie îmi plac, spuse Stuart, dar trebuie să fii înțelept. Trebuie să te gândești la viitor. Cândva, America o să fie luată cu asalt de șobolani, dacă nu suntem vigilenți. Avem o datorie față de țară, să prindem șobolanii și să-i omorâm, mai ales pe cei mai deștepți, pe liderii lor.

— Vorbe de agent comercial, spuse veteranul încruntându-se.

— Sunt sincer.

— Asta nu-mi place la agenți, își cred minciunile. Doar știi că lucrul cel mai complex pe care ar putea să-l facă șobolanii și după un milion de ani de evoluție ar fi să ne fie servitori. Ar putea să ducă mesaje sau să facă niște muncă manuală. Dar ca pericol…

Dădu din cap neîncrezător.

— Cât costă o capcană?

— Zece dolari de argint. Nu accept bani noi. Domnul Hardy e bătrân și știi cum sunt bătrânii, nu consideră banii noi ca fiind adevărați, spuse Stuart râzând.

— Vrei să-ți povestesc de un șobolan pe care l-am văzut o dată făcând un act de eroism? începu veteranul, dar Stuart i-o tăie.

— N-are sens să încerci să-mi schimbi părerea.

Tăcură. Stuart se desfăta cu priveliștea golfului, veteranul vâslea. Era o zi frumoasă și, cum săltau spre San Francisco, Stuart se gândea la componentele pe care o să i le aducă lui Hardy la fabrica de pe San Pablo Avenue, lângă ruinele aripii de vest a Universității California.

— Ce fel de țigară e aia? întrebă veteranul viclean.
— Asta? zise Stuart, examinând chiștocul.
Voia să-l stângă și să-l pună în cutiuța de metal din buzunar. O umpluse cu chiștoace pe care Tom Frandi, omul cu țigările din Berkeley, avea să le transforme în țigări noi.
— Asta e de import. Din Marin County. E un Gold Label făcut de… lăsă o pauză pentru efect. Dar nu cred că trebuie să-ți mai spun.
— De Andrew Gill, spuse veteranul. Ce-ai zice să-mi vinzi una nouă? Îți dau un bănuț.
— E 15 cenți bucata, spuse Stuart. Sunt aduse tocmai de lângă Nicasio, prin Black Point și Sear's Point, de-a lungul Lucas Valley Road.
— Am avut o dată un Gold Label făcut de Andrew Gill, spuse veteranul. I-a căzut din buzunar unui tip care se urca pe feribot. Am pescuit-o din apă și am uscat-o.
Stuart îi dădu chiștocul.
— Doamne! exclamă veteranul fără să se uite direct la el.
Vâsli mai repede, clipea și murmura.
— Mai am, spuse Stuart.
— Să-ți zic eu ce mai ai, spuse veteranul, ai omenie adevărată, domnule. Și asta e rară în zilele noastre. Foarte rară.
Stuart dădu din cap. Simțea adevărul vorbelor.
Ciocănind la ușa micii cabane din lemn, Bonny strigă:
— Jack? Ești înăuntru?
Încercă ușa, era încuiată. Îi spuse domnului Barnes:
— O fi ieșit cu turma. E sezonul mieilor și are probleme. Unii nu reușesc să iasă din uter fără ajutor.
— Câte oi are? întrebă Barnes.
— Trei sute. Sunt lăsate libere prin canion, așa că e greu să spui exact câte are. Nu vă e frică de berbeci, nu?
— Nu, spuse Barnes.
— O să mergem pe jos, atunci.
— Și ăsta e omul pe care profesorul a încercat să-l omoare? murmură Barnes.
Traversau un câmp populat de oi, către o creastă invadată de ferigi și buruieni. Multe dintre ele fuseseră ciopârțite, indicând că oile domnului Tree erau prin apropiere.
— Da, spuse femeia, pășind alături cu mâinile în buzunare și adăugă repede: dar n-am nicio idee de ce. Jack e doar un

cioban. Știu că e ilegal să crești oi pe un teren care ar putea fi arat… dar după cum vezi, prea puțin din pământul ăsta ar putea fi arat. Mare parte e canion. Poate că domnul Austurias era gelos.

N-aș prea crede, își spuse Barnes. Oricum, nu-l prea interesa. Voia să evite greșeala predecesorului, oricine ar fi fost Tree. I se părea că era un element din natura înconjurătoare, nu cineva uman. Gândul îl neliniști, avea în minte o imagine neplăcută.

— Îmi pare rău că domnul Gill n-a putut veni cu noi, spuse Barnes.

Încă nu-l întâlnise pe faimosul expert în tutun, de care auzise înainte să vină în West Marin.

— Și ziceați că aveți un grup muzical? Dumneavoastră cântați la vreun instrument?

Era interesat, căci și el cântase cândva la violoncel.

— Cântăm la flaut, spuse Bonny. Andrew Gill și Jack Tree. Și eu la pian. Din compozitori clasici, Henry Purcell, Johann Pachelbel. Uneori ni se alătură și doctorul Stockstill, dar… se opri încruntându-se. E prea ocupat. Are vizite în mai multe orașe. E prea obosit seara.

— Poate oricine să participe? întrebă Barnes plin de speranță.

— La ce cânți? Te avertizez, suntem niște clasiciști exigenți! Nu e numai o adunare de amatori. George, Jack și cu mine am cântat pe vremuri, înainte de Alertă. Am început acum nouă ani, Gill ni s-a alăturat după război.

Zâmbi și Barnes văzu ce dinți frumoși avea. Atâția oameni sufereau de lipsă de vitamine și boli de la radiații, atâția care își pierduseră dinții și mâncau cu gingiile. Până și el și-i ascundea, căci nu mai erau buni de multă vreme.

— Am cântat cândva la violoncel, spuse, știind că e inutil, nu mai erau violoncele nicăieri. Dacă ar fi cântat la un instrument metalic…

— Ce păcat! spuse Bonny.

— Nu sunt deloc instrumente cu coarde în zonă? întrebă, gândindu-se că ar putea învăța viola, dacă ar fi fost necesar. Ba i-ar fi făcut multă plăcere, numai să între în grup.

— Nu, spuse Bonny.

Din față le apăru o oaie de Suffolk cu fața neagră. Îi privi, apoi se întoarse și o luă la fugă. E imensă, se gândi Barnes, cu multă carne pe sub lâna superbă. Se întrebă dacă fusese vreodată

tunsă.

Îi lăsa gura apă. Nu mai mâncase carne de oaie de ani buni.

— Le și taie sau sunt numai pentru lână? o întrebă pe Bonny.

— Pentru lână, îi răspunse ea. Nu suportă să le măcelărească. N-ar face-o oricât i s-ar oferi. Oamenii îi mai fură din turmă, bineînțeles… dacă vrei să mănânci oaie, e singura soluție, dar te avertizez că sunt bine păzite.

Îi arătă pe un deal un câine care-i privea. Recunoscu mutația după fața foarte inteligentă.

— Nu mă apropii de oile lui, spuse Barnes. N-o să ne facă probleme câinele, nu? Te recunoaște?

— De-aia am și venit cu tine, din cauza câinelui. Jack are numai unul, dar e suficient.

Câinele veni spre ei.

Cândva, se gândi Barnes, strămoșii lui erau ciobăneștii germani negri. Își dădu seama după urechi, după bot. Așteptă nemișcat. Avea un briceag în buzunar, îl protejase de câteva ori, dar în cazul ăsta nu prea vedea cum l-ar fi ajutat. Se luă după femeie, care pășea mai departe liniștită.

— Salut! îi spuse ea câinelui.

Oprindu-se înaintea lor, câinele își deschise gura și scoase un sunet hidos, care-l făcu pe Barnes să tremure. Suna ca un om cuprins de spasme care încerca să folosească un aparat vocal stricat. Detectă, sau i se păru, un cuvânt, dar nu era sigur. Bonny însă înțelesese.

— Băiat bun, Terry, îi spuse. Mulțumesc, Terry.

Câinele dădu din coadă. Bonny îl informă pe Barnes:

— E cam la jumătate de kilometru pe cărare.

— Ce-a spus câinele? întrebă el când se mai îndepărtară.

Bonny râse, ceea ce-l irită.

— Of, Doamne! spuse ea râzând. A evoluat cu un milion de ani și tu nu poți să înțelegi ce zice. Scuză-mă, dar e prea comic. Mă bucur că nu m-ai întrebat când eram în preajma lui.

— Nu mă impresionează, îi spuse el defensiv. Nu prea. Tu stai aici la țară și ți se pare cine știe ce, dar eu am umblat de-a lungul Coastei și am văzut lucruri care te-ar… Nu e ceva deosebit câinele ăla. Nu prin comparație, deși presupun că intrinsec este.

Bonny îl luă de braț, încă râzând.

— Da, ai venit din lumea largă. Ai văzut totul, ai dreptate. Dar

ce ai văzut, Barnes? Știi, soțul meu e șeful tău și Orion Stroud e șeful lui. De ce ai venit la noi? E așa de izolat aici, așa de rustic? Cred că e un loc bun de trăit, avem o comunitate stabilă. Dar cum ziceai, avem puține lucruri de mirare. N-avem miracole și monștri cum aveți voi în orașe, unde radiația a fost mai puternică. Dar îl avem pe Hoppy.

— Pe dracu'! înjură Barnes. Focile sunt zece la legătură. Sunt peste tot.

— Dar ai vrut un job aici, spuse Bonny privindu-l fix.

— V-am zis, am avut niște probleme politice cu autorități locale care se credeau un fel de regi.

Gânditoare, îi spuse:

— Pe domnul Austurias îl interesau chestiunile politice. Și psihologie, la fel ca pe tine, zise ea privindu-l în ochi. Dar nu era arătos, iar tu ești. Avea un cap mic ca un măr. Și picioarele îi tremurau când mergea. N-ar fi trebuit să alerge.

Deveni mai serioasă.

— Dar făcea o tocană delicioasă de ciuperci, bureți și gălbiori. Le știa pe toate. O să mă inviți și pe mine la o cină cu ciuperci? A trecut atâta vreme... am vrut să le culegem noi singuri, dar, cum a spus și doamna Tallman, n-a mers, ni s-a făcut rău.

— Ești invitata mea.

— Ți se pare că sunt atrăgătoare?

Încurcat, mormăi:

— Sigur că da.

Îi strânse brațul și se lăsă condus de ea.

— De ce întrebi? spuse, prudent, simțind o emoție profundă, a cărei natură n-o înțelegea, era ceva nou pentru el.

Semăna cu entuziasmul, dar avea ceva rece, rațional, așa că poate nu era o emoție. Poate era conștientizare, o formă de intuiție acută în privința lui și a mediului, în privința tuturor lucrurilor vizibile – părea să cuprindă toate aspectele realității și mai ales pe ea.

Într-o clipă înțelese, fără nicio informație, că Bonny Keller avea o aventură cu cineva, poate Gill, tutungiul, sau Tree, sau Orion Stroud. Oricum, aventura se terminase sau era pe terminate și ea-și căuta pe un altul. Căuta într-un mod instinctiv, practic, nu romantic, ca o școlăriță sentimentală. Fără îndoială, avusese multe astfel de aventuri, părea expertă în așa ceva, în tatonarea bărbaților pentru a vedea dacă se potrivesc.

Dar eu, se gândi, oare eu mă potrivesc? Nu e periculos? Doamne, soțul e șeful meu, cum a zis și ea!

Dar poate că fantaza, nu părea probabil ca o femeie atât de atrăgătoare, care era lideră în comunitate și care abia îl cunoștea, să-l selecteze… Dar nu-l selectase, doar începuse să exploreze. Era pus la încercare, încă nu era nimic concludent. Vanitatea lui începu să dea din coadă, o emoție reală, care colora analiza rece de mai devreme. Simți imediat puterea ei, deodată își dori succesul, își dori să fie ales, oricare ar fi fost riscurile. Și nu era vorba de dragoste sau dorință sexuală pentru ea, era prea devreme oricum. Doar vanitate, doar ambiția de a nu fi respins.

E ciudat, se gândi. Era uimit de el însuși, de cât de simplu era. Mintea lui funcționa ca o formă de viață primitivă, ca o meduză. Avea o reacție, două și asta era tot.

— Unde e Tree ăsta? o întrebă.

Acum mergea înaintea ei, cu ochii larg deschiși, concentrat pe creasta cu florile și copacii ei. Văzu o ciupercă și se duse spre ea.

— Uite, spuse, puiul pădurii, așa i se zice. Foarte bună. Și foarte rară.

Apropiindu-se, Bonny Keller se aplecă. El îi văzu o clipă genunchii dezgoliți, albi, când se așeză pe iarbă, lângă ciupercă.

— O s-o culegi? îl întrebă ea. Să o duci ca pe un trofeu?

— O s-o iau, dar nu ca pe un trofeu. Doar ca pe ceva de pus în tigaie, peste niște untură de vită.

Ochii ei negri, frumoși, îl priviră cu intensitate, adumbriți. Își trecu mâna prin păr, pregătindu-se aparent să-i destăinuie ceva. Dar nu spuse nimic. Îl cuprinse neliniștea, se pare că ea aștepta și, se gândi el, înghețând, nu aștepta ca el să spună ceva, ci să *facă* ceva.

Se priviră lung și Bonny părea și ea acum speriată, ca și cum îi transmisese starea. Dar niciunul nu se mișcă, pândeau inițiativa celuilalt. El își închipuia că, dacă ar ceda impulsului, ar primi o palmă sau că ea ar fugi și consecințele n-ar fi prea plăcute. Poate că… Doamne, îl omorâseră pe profesorul dinainte! Întrebarea îi veni în minte cu putere: să fi fost vorba de asta? A avut o aventură cu ea și a aflat soțul? E așa de periculos? Pentru că, dacă este, vanitatea mea poate să se ducă dracului. Nu vreau decât să plec de aici.

— Uite-l pe Jack Tree, spuse Bonny.

De după creastă apăru câinele, mutantul despre care se zicea că vorbește, în spatele căruia venea un bărbat cu obrajii trași și umerii lăsați. Purta o haină veche, de orășean și pantaloni murdari, albaștri-cenușii. N-arăta deloc a fermier, ci mai degrabă a agent de asigurări care s-a pierdut de o lună prin păduri. Bărbatul avea o barbă cu țepi negricioși, care contrasta în mod neplăcut cu pielea sa prea albă. Barnes simți repulsie. Dar era din cauza fizicului lui Tree? Dumnezeu știe câți oameni dărâmați, arși, schilodiți văzuse în ultimii ani… nu, reacția sa la Tree era cauzată de mersul acestuia. Nu era mersul unui om normal, ci al unuia extrem de bolnav. Un om bolnav într-un fel pe care Barnes nu-l mai cunoscuse.

— Ziua bună! îl salută Bonny, ridicându-se în picioare.

Câinele țopăia, purtându-se acum ca un câine normal.

— Sunt Barnes, noul profesor, spuse și se ridică, întinzând mâna.

— Sunt Tree, spuse celălalt, întinzând și el mâna.

Era incredibil de umedă, îi era imposibil să o strângă. O lăsă imediat.

— Jack, spuse Bonny, domnul Barnes se pricepe să taie cozile mieilor când s-au făcut deja măricei și nu mai e așa mare pericolul de tetanos.

— Aha! exclamă Tree, dând din cap.

Dar numai făcea gesturile necesare, nu părea să-i pese sau măcar să înțeleagă. Se aplecă și-l pocni pe câine cu degetul mare în creștet.

— Barnes, îi spuse câinelui foarte clar, ca și cum l-ar fi învățat numele.

Câinele mormăi:…*brnnnz*… Apoi lătră, privindu-și stăpânul cu speranță.

— Corect, spuse Tree zâmbind.

N-avea niciun dinte, numai gingii. Mai rău decât mine, se gândi Barnes. Omul probabil fusese în zona San Francisco când a căzut bomba. Sau poate e doar de la dietă, ca în cazul meu. Oricum, se feri să se uite. Se îndepărtă, cu mâinile în buzunare.

— Aveți mult pământ aici, spuse pe după umăr. Prin ce agenție legală l-ați achiziționat? Cea din Marin?

— N-am niciun drept de proprietate, spuse Tree, doar mă folosesc de el. Consiliul din West Marin mi-a acordat

permisiunea, grație lui Bonny.

— Câinele ăsta mă fascinează, spuse Barnes întorcându-se. Chiar vorbește. Mi-a spus numele clar.

— Spune-i *bună ziua* domnului Barnes, îi comandă Tree câinelui.

Câinele lătră, apoi mormăi – *bnnzia dmnnnu brnnnz*. Lătră iar, de data asta în așteptarea unei reacții.

Barnes oftă în sinea sa, dar cu voce tare zise:

— Excelent!

Câinele săltă bucuros.

Barnes simți simpatie pentru el. Da, era o realizare excelentă. Dar câinele îi repugna, ca și stăpânul său. Amândoi aveau ceva de ființe izolate, ca și cum timpul petrecut în pădure îi rupsese de realitatea cotidiană. Nu se sălbăticiseră, nu erau barbari, doar că era ceva deloc natural la ei. Nu-i plăceau.

Dar îi plăcea Bonny și se întrebă cum naiba ajunsese prietenă cu unul ca Tree. Pentru că avea multe oi și era cineva în comunitate? Sau era altceva, ceva ce ar fi explicat încercarea profesorului răposat de a-l omorî pe Tree?

I se stârnise curiozitatea. Era același instinct care i se trezea când vedea un tip nou de ciupercă și simțea nevoia intensă de a o cataloga, de a afla exact ce specie e. Nu e prea flatant pentru Tree să-l compar cu o ciupercă. Dar era adevărat, așa îi percepea pe el și pe câinele lui.

— Fetița ta n-a venit azi, îi spuse Tree lui Bonny.

— Nu, Edie nu se simte bine.

— E ceva grav? întrebă Tree cu îngrijorare în glasul lui răgușit.

— O doare stomacul, nimic mai mult. I se mai întâmplă. Se umflă și e tare. Poate e apendicită, dar operațiile sunt atât de periculoase în zilele noastre…

Bonny se opri și îi spuse lui Barnes:

— Fetița mea, n-ai cunoscut-o… Îl iubește mult pe câinele ăsta. Sunt prieteni buni, când o aduc aici se plimbă împreună cu orele.

— Ea și fratele ei, spuse Tree.

— M-am săturat de povestea aia, spuse Bonny. I-am zis să termine. De fapt, de asta o și aduc aici, să se joace cu Terry, ar trebui să aibă tovarăși de joacă adevărați, nu să devină așa introvertită și psihotică. Nu sunteți de acord, domnule Barnes? Sunteți profesor, ce ziceți, un copil ar trebui să dea piept cu

realitatea, nu să trăiască în fantezii, nu?

— În vremurile noastre, spuse Barnes meditativ, înțeleg de ce s-ar retrage un copil în fantezie… Poate că ar trebui să facem toți asta.

Zâmbi, dar Bonny nu-i zâmbi înapoi, nici Tree.

Bruno Bluthgeld l-a ținut sub observație continuu pe noul profesor – dacă asta era, dacă tânărul ăsta scund cu pantaloni kaki era într-adevăr profesor, cum a zis Bonny.

E și el pe urmele mele? se întrebă Bluthgeld. Ca ăla dinainte? Probabil. Și Bonny l-a adus aici… Asta înseamnă că și ea e de partea lor? Împotriva mea?

Nu-i venea să creadă. Nu după atâția ani. Și doar Bonny descoperise motivul pentru care venise Austurias în West Marin. Bonny îl salvase de Austurias și îi era recunoscător. Ar fi mort acum fără ea și nu putea să uite asta, deci Barnes e posibil să fie cine zice că e. Bluthgeld răsuflă ușurat. Se calmă și se gândi că abia așteaptă să-i arate lui Barnes mieii săi de Suffolk nou-născuți.

Dar mai devreme sau mai târziu, își zise, cineva o să mă găsească și o să mă omoare. E doar o chestiune de timp. Toți mă detestă și n-o să renunțe niciodată. Lumea încă îl caută pe cel responsabil de tot ce s-a întâmplat și nu pot să-i condamn. Au dreptate. Până la urmă, duc pe umeri moartea a milioane, distrugerea a trei pătrimi din lume și nici eu, nici ei n-avem cum să uităm. Numai Dumnezeu are puterea să ierte și să uite o crimă atât de monstruoasă împotriva umanității.

Nu l-aș fi omorât pe Austurias. L-aș fi lăsat să mă distrugă. Dar Bonny și ceilalți, ei au decis. Nu eu, eu nu mai pot să iau decizii. Dumnezeu nu-mi mai permite. Nu s-ar cuveni. Treaba mea e să aștept aici, să am grijă de oi, să-l aștept pe *Cel ce va să vină*, cel care va face dreptate. Răzbunătorul lumii.

Când o să vină? se întrebă Bluthgeld. În curând? Am așteptat atâția ani. Sunt obosit… Sper că n-o să mai dureze mult.

— Ce făceați, domnule Tree, înainte să fiți oier? întrebă Barnes.

— Eram cercetător nuclear, spuse Bluthgeld.

— Jack era profesor, se grăbi Bonny să spună. Preda fizica. La liceu. Nu aici, bineînțeles.

— Profesor, spuse Barnes. Avem ceva în comun.

Îi zâmbi lui Bluthgeld și imediat acesta îi răspunse în același mod. Bonny îi privea neliniștită, cu palmele împreunate, ca și cum se temea că s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic.

— Trebuie să ne mai vedem, spuse Bluthgeld, dând din cap îngândurat. Trebuie să vorbim.

9

Când Stuart Meconchie se întoarse în East Bay din călătorie, descoperi că cineva, cu siguranță un grup de veterani care trăiau sub chei, îi omorâse și îi mâncase calul, Edward Prințul de Wales. Nu mai rămăseseră decât scheletul, picioarele și capul – o grămăjoară de oase inutilă. Se opri alături, gândindu-se. Fusese un drum costisitor. Și ajunsese oricum prea târziu, fermierul vânduse deja componentele rachetei sovietice.

Domnul Hardy o să-i dea alt cal, dar se atașase de Edward. Și era greșit să omori un cal și să-l mănânci, erau atât de importanți pentru alte scopuri. Erau vitali pentru transport, acum, că mare parte din lemne fuseseră arse de motoarele camioanelor și de cei care trăiau în subsoluri, iar caii erau buni pentru reconstrucție, erau principala sursă de energie, în absența electricității. Moartea stupidă a lui Edward îl înfuria. Era ca barbaria, ceva de care se temeau toți. Era anarhie în centrul orașului, în centrul Oaklandului, în miezul zilei. Era ceva ce te așteptai să facă numai chinezii.

Se porni încet pe jos spre San Pablo Avenue. Soarele se scufunda, un apus extravagant, prelung, cum se obișnuiseră să vadă în fiecare seară de la Alertă încoace. Abia dacă îl băgă de seamă. Poate ar trebui să intru în alte afaceri, se gândi. Asta cu capcane nu e rea, dar nici nu duce nicăieri. Cum ai putea să avansezi într-un astfel de domeniu?

Moartea calului îl deprimase. Mergea cu privirea în jos, la trotuarul crăpat și invadat de vegetație, trecând pe lângă ruinele fostelor fabrici. Într-o parcare pustie, dintr-o gaură în pământ îl privea o pereche de ochi iscoditori. O creatură, își zise, care ar trebui să atârne de picioare, jupuită.

Asta, se gândi, explică de ce Hoppy credea că vede viața de după moarte. Ruinele, cerul acoperit de fum… Ochii continuau să-l urmărească, vietatea analiza dacă poate să-l atace. Se aplecă, luă o bucată mare de ciment și o înfipse la gura micului

tunel ai cărui pereți erau făcuți dintr-un strat dens de materie organică și anorganică, lipit cu o pastă albă. Creatura emulsifiase molozul din jur, îl transformase într-o pastă. E un animal inteligent, se gândi. Dar nu-i păsa. Lumea se descurcă și fără toate creaturile astea inteligente care au apărut în ultimii ani.

Și eu am evoluat, își spuse, întorcându-se preventiv, în caz că totuși creatura l-ar fi urmărit. Sunt mai deștept acum. Sunt un adversar mai periculos, așa că las-o baltă.

Evident, creatura era de acord, nu făcu nicio tentativă să se arate.

Sunt evoluat, dar sentimental, își zise. Pentru că îi era chiar dor de cal. Să-i ia dracu' pe veteranii ăia criminali! își zise. Probabil s-au aruncat pe Edward din clipa când s-a îndepărtat pluta. Aș vrea să plec din oraș. Aș vrea să merg la țară, unde nu sunt cruzimile astea. Cum a făcut psihiatrul ăla. Stockstill a șters-o din East Bay, l-am văzut cum a plecat. E deștept, n-a încercat să se întoarcă la rutina lui, n-a continuat viața de unde și-o lăsase, ca mine.

Nu sunt mai bine acum decât înainte de nenorocita de Alertă. Pe atunci vindeam televizoare și acum vând capcane. Care-i diferența? Unele mai rele decât altele. Mă duc la vale, de fapt.

Ca să se înveselească, își aprinse una dintre țigările Gold Label ale lui Andrew Gill.

O zi pierdută după cai verzi pe pereți. În două ore avea să se întunece și el se va duce la culcare în camera lui din subsol, căptușită cu blană de pisică, pe care domnul Hardy i-o închiria cu un dolar de argint pe lună. Putea să-și aprindă lampa, să citească puțin, o carte sau o bucată dintr-o carte – biblioteca lui era compusă din fragmente de cărți, ce mai rămăsese din ele după distrugere. Sau putea să le facă o vizită soților Hardy și să asculte transmisia din satelit.

De curând, îi ceruse lui Dangerfield o melodie de la un transmițător din West Richmond. Ceruse *Good Rockin' Tonight,* un cântec vechi, din copilăria lui. Nu știa dacă Dangerfield o are, așa că poate aștepta în zadar.

Începu să cânte:

Ah, vești bune,
o să ne legănăm la noapte!
Ah, vești bune,

o să ne legănăm la noapte!
La noapte o să fiu bărbat
o să-mi legăn fata ne-ncetat.

Amintirea cântecului de pe vremuri îi umplu ochii de lacrimi. Totul s-a dus, își spuse. Bluthgeld e mort, se zice, și acum avem un șobolan care cântă pe nas la flaut și nici măcar, că a murit.

Mai era un cântec vechi care-i plăcea, cu un tip și un cuțit, încercă să și-l amintească. Ceva despre un rechin care are dinți sau dinți frumoși. Era prea vag, nu reușea să și-l aducă aminte. Mama lui punea placa aia, era o voce gravă de bărbat, era frumos.

Pariez că șobolanul n-ar fi putut să-l cânte, își zise. Nici într-un milion de ani. Practic, aia e muzică sacră. Din trecut, trecutul nostru sacru, pe care niciun animal inteligent și niciun ciudat nu-l pot împărtăși. Trecutul ne aparține numai nouă, oamenilor adevărați. Mi-aș dori, își zise, înfierbântat de idee, să fac ca Hoppy, să intru într-o transă, dar nu să văd viitorul, să mă duc *înapoi.*

Dacă Hoppy e viu, poate să facă așa ceva? A încercat? Mă întreb unde e mostra aia de viitor, că asta era, o mostră a viitorului. Prima focă. Pariez că a scăpat cu viață. Probabil s-a dus la chinezi, când au aterizat în nord.

M-aș duce înapoi la momentul când l-am cunoscut pe Jim Fergesson, când îmi căutam un job și încă era greu pentru un negru să găsească un job la care să între în contact cu lumea. Asta era partea bună a lui Fergesson, n-avea prejudecăți. Mi-amintesc ziua aia, vindeam tigăi de aluminiu din ușă-n ușă și am primit și jobul cu enciclopediile, dar tot așa, din ușă-n ușă. Doamne, primul meu job adevărat mi l-a dat Fergesson, pentru că nu poți să consideri vânzarea din ușă-n ușă ca job adevărat!

Pe când se gândea la Jim Fergesson, care acum era mort de atâția ani, ajunse pe San Pablo Avenue, unde mai erau deschise niște magazine, mici barăci unde se vindea orice, de la umerașe până la fân. Unul dintre ele era *Capcanele homeostatice ale lui Hardy* și se duse într-acolo.

Când intră, domnul Hardy își ridică privirea de la bancul de lucru din spatele prăvăliei. Lucra sub lumina albă a unui arc voltaic și în jurul lui erau grămezi de componente electronice pe

care le adunase din toate colțurile Californiei nordice. Multe proveneau de sub ruinele din Livermore. Domnul Hardy avea contacte la administrația de stat și îi permiseseră să sape acolo, în zonele restricționate.

Pe vremuri, Dean Hardy fusese inginer la un post de radio AM din Oakland. Era un om în vârstă, tăcut, subțire, care purta un pulover verde și cravată, iar o cravată era ceva unic în prezent. Avea părul sur și cârlionțat și îi amintea lui Stuart de un Moș Crăciun fără barbă. Era ceva de bufon în el, un simț al umorului dintr-o bucată. Era mic și cântărea numai 55 de kilograme. Dar avea un temperament aproape violent și Stuart îl respecta. Hardy avea aproape 60 de ani și devenise o figură paternă pentru Stuart. Tatăl lui adevărat, mort în anii ’70, fusese agent de asigurări, tot un bărbat tăcut, care purta cravată și pulover, dar n-avea ferocitatea lui Hardy, izbucnirile lui. Sau dacă le avea, Stuart nu le văzuse niciodată sau le reprimase amintirea.

Dar Dean Hardy semăna și cu Jim Fergesson.

Asta, mai mult decât altceva, îl atrăsese pe Stuart acum trei ani. Era conștient, n-o nega și nici nu voia s-o nege. Îi era dor de Jim Fergesson și era atras de oricine îi semăna.

— Mi-au mâncat calul, îi spuse lui Hardy.

Se așeză pe un scaun lângă intrarea în prăvălie.

Ella Hardy apăru din spate, unde locuiau și unde tocmai gătise cina:

— L-ai *lăsat*?

— Da, recunoscu el.

Femeia îl privi indignată și acuzatoare.

— Credeam că e în siguranță acolo unde staționează feribotul, e un oficial acolo care…

— Se întâmplă tot timpul, spuse Hardy obosit. Ticăloșii. Vreunul dintre veteranii ăia de război care-și au bârlogul acolo. Cineva ar trebui să arunce o bombă cu cianură sub chei, stau acolo cu sutele. Dar mașina? A trebuit s-o lași, presupun.

— Îmi pare rău, spuse Stuart.

Doamna Hardy îi zise caustică:

— Edward valora 85 de dolari de argint. Profitul pe o săptămână.

— O să vi-i înapoiez, spuse Stuart rigid.

— Las-o baltă! zise Hardy. Mai avem cai la magazinul din Orinda. Și componentele?

— Ghinion. Nu mai erau când am ajuns. În afară de asta.

Îi arătă niște tranzistori.

— Fermierul nici nu-i văzuse, i-am luat pe degeaba. Nu știu dacă sunt totuși buni de ceva.

Ducându-i la linia de asamblare, îi puse jos.

— Nu e prea mult pentru o zi de călătorie, spuse mohorât.

Fără o vorbă, Ella Hardy se întoarse la bucătărie, trăgând perdeaua după ea.

— Vrei să mănânci cu noi? întrebă Hardy, stingând lumina și scoțându-și ochelarii.

— Nu știu, mă simt aiurea. M-a întristat să-l văd pe Edward mâncat.

Începu să facă pași prin magazin. Relația noastră cu animalele e altfel acum. E mai apropiată, nu mai e prăpastia aia dintre noi și ele.

— Pe partea cealaltă a golfului am văzut ceva ce n-am văzut, spuse. Un animal zburător, un fel de liliac, dar nu era liliac. Ca un dihor, foarte subțire și lung, cu un cap mare. Li se zice *tommies,* pentru că se agață de ferestre și se uită înăuntru, ca Tom Curiosul.

— E o veveriță, spuse Hardy, le-am mai văzut.

Se lăsă pe spate în scaun, își lărgi nodul la cravată.

— Au evoluat din veverițele din Golden Gate Park, continuă, căscând. O dată m-am gândit la o utilitate a lor. Teoretic, ar fi bune să care mesaje. Pot să sară și să zboare, sau ce fac ele, dar sunt prea sălbatice. M-am lăsat păgubaș după ce am prins una.

Își ridică mâna dreapta.

— Uite la cicatricea asta de pe degetul mare, e de la ea.

— Omul ăsta cu care am vorbit mi-a zis că au gust bun. Ca puii de pe vremuri. Le vând la tarabe în San Francisco, sunt bătrâne care le vând coapte, un sfert de dolar bucata, fierbinți și proaspete.

— Să nu mănânci, îi spuse Hardy. Multe sunt toxice, e de la dieta lor.

— Hardy, spuse Stuart brusc, vreau să plec din oraș, să mă duc la țară.

Șeful lui îl privi mirat.

— E prea dur aici, spuse Stuart.

— E dur oriunde.

— Nu chiar, dacă te îndepărtezi de oraș, la cel puțin 200 de kilometri.

— Și din ce ai trăi acolo?

— Vinzi capcane la țară? întrebă Stuart.

— Nu.

— De ce?

— Dăunătorii trăiesc în orașe, unde sunt ruine. Doar știi asta. Stuart, ești un visător. La țară e steril, o să-ți fie dor de fluxul ideilor din oraș. Nimic nu se întâmplă acolo, doar munci la ferme și seri în care ascultă satelitul. Oricum, e posibil să dai peste vechile prejudecăți despre negri acolo. S-au întors la tradiții.

Își puse ochelarii, aprinse iar lampa și reîncepu să asambleze capcana la care lucra.

— E unul dintre cele mai mari mituri din câte există, superioritatea vieții la țară. Sunt sigur că o să te întorci într-o săptămână.

— Aș lua niște capcane să le duc la Napa, insistă Stuart. Poate și la St. Helena Valley. Poate să le dau la schimb pe vin. Am auzit că încă mai au vii acolo.

— Dar nu mai e același gust, spuse Hardy. Pământul e alterat, vinul e… Trebuie să-l guști, n-am cum să-ți explic, dar e foarte prost. E stricat.

Tăcură amândoi.

— Totuși, îl beau, spuse Stuart. Am văzut și aici în oraș, era adus în camioane de alea cu lemne.

— Normal, pentru că oamenii ar bea acum orice. Și noi am face la fel.

Hardy își înălță capul și se uită la Stuart:

— Știi cine are băutură? Mă refer la băutură adevărată. Nici nu-ți dai seama dacă e de dinainte de război și a dezgropat-o de undeva sau e nouă.

— Nimeni în zona asta.

— Andrew Gill, tutungiul.

— Nu cred, spuse Stuart cu respirația tăiată, foarte atent la ce auzea.

— Nu produce mult, am văzut numai o sticluță de coniac și am luat doar o gură din ea.

Hardy îi zâmbi strâmb, buzele îi tremurau.

— Ți-ar fi plăcut.

— Cât vrea pe ea? întrebă Stuart, încercând să pară aproape

dezinteresat.

— Mai mult decât ai avea.

— Și are gust adevărat? Ca înainte de război?

Hardy râse și se întoarse la capcana lui.

— Exact!

Oare ce fel de om e Andrew Gill? se întrebă Stuart. Mare, poate, cu barbă, vestă… cu un baston cu măciulie de argint. Un gigant cu păr alb, ondulat, cu monoclu din import – îl și văd. Probabil conduce un Jaguar, convertit acum bineînțeles la motor cu lemne, dar totuși un Mark XVI Saloon puternic, măreț.

Văzând expresia de pe fața lui Stuart, Hardy se aplecă spre el:

— Și să-ți mai zic ce vinde.

— Pipe englezești?

— Da, și de-alea.

Hardy își coborî vocea:

— Poze cu fete. În poziții artistice, dacă înțelegi la ce mă refer.

— O, Doamne! spuse Stuart și imaginația i se înfierbântă, era prea mult. Nu-mi vine să cred!

— Jur. Calendare adevărate, de dinainte de război, unele din 1950. Am auzit că a vândut un calendar *Playboy* din 1962 cu o mie de dolari de argint. Asta undeva în est, în Nevada.

Hardy deveni gânditor, privea în gol, uitase de capcană.

— Unde lucram când a căzut bomba, spuse Stuart, la Modern TV, aveam o mulțime de calendare de-astea jos, la departamentul de reparații. Au ars toate, normal.

Sau cel puțin așa presupusese. Hardy dădu din cap resemnat.

— Dacă ar căuta cineva printre ruine, spuse Stuart, și ar găsi un depozit plin de calendare, îți imaginezi cât ar lua pe ele? Milioane? Le-ar putea da pe pământ. Și-ar putea lua un ținut întreg.

— Corect! spuse Hardy, dând din cap.

— Ar fi bogat până la moarte. Se mai fac unele în Orient, în Japonia, dar nu sunt bune.

— Le-am văzut, fu de acord Hardy. Sunt proaste. Nu mai știu cum să le facă, e o artă care a murit poate pentru totdeauna.

— Dar nu crezi că e și pentru că nu mai sunt fete care arată așa? spuse Stuart. Toată lumea e slăbănoagă și osoasă, și fără dinți, majoritatea fetelor au cicatrici, arsuri, și fără dinți ce fel de

calendar poți face?
— Cred că fetele există, spuse Hardy, nu știu unde, poate în Suedia sau în Norvegia, poate în zone îndepărtate ca Insulele lui Solomon. Așa spun cei care vin de pe mare. Nu în America sau în Europa, sau în Rusia, sau în China, sau în oricare dintre locurile lovite, sunt de acord.
— Am putea să le găsim? spuse Stuart. Și să ne băgăm în afacerea asta?
După ce se gândi o vreme, Hardy spuse:
— N-avem film. N-avem chimicale să le procesăm. Aparatele foto bune au fost distruse sau au dispărut. Și nici n-ai cum să le printezi în cantități mari. Dacă ajungi să le printezi…
— Dar dacă s-ar găsi o fată fără cicatrici și cu dinți buni…
— Să-ți spun eu, zise Hardy, ce ar merge ca afacere. M-am gândit serios la asta.
Se uită la Stuart meditativ.
— Ace de mașină. Poți să-ți stabilești tu prețul. Poți să ai totul.
Stuart se ridică și începu să facă pași mari, gesticulând:
— Am ambiții mari acum, nu vreau să mă mai joc de-a vânzătorul, m-am săturat. Am vândut tigăi de aluminiu, enciclopedii și televizoare și acum capcane. Sunt bune și oamenii le vor, dar simt că pentru mine altceva e pus deoparte.
Hardy mormăi încruntat.
— Nu vreau să te insult, spuse Stuart, dar vreau să cresc. Trebuie să cresc. Ori crești, ori te usuci. Războiul m-a dat înapoi cu câțiva ani, ne-a dat pe toți înapoi. Sunt unde eram în urmă cu 10 ani și vreau mai mult.
Scărpinându-și nasul, Hardy spuse:
— Și care-i planul?
— Poate găsesc un cartof mutant care să-i hrănească pe toți.
— Doar un cartof.
— Un tip de cartof voiam să zic. Poate mă fac cultivator de legume, ca Luther Burbank. Cred că sunt milioane de plante monstruoase la țară, cum sunt mutanții aici în oraș.
— Poate găsești o fasole inteligentă.
— Nu glumesc, spuse Stuart aproape șoptind.
Se priviră unul pe altul în tăcere.
— E un serviciu adus umanității, spuse Hardy în cele din urmă, să faci capcane care distrug pisici mutante, câini și șobolani și veverițe. Cred că te porți ca un copil. Pentru că ți-au

mâncat calul…

Ella Hardy intră în cameră și spuse:

— Cina e gata și aș vrea s-o mâncăm cât e fierbinte. Avem căpățână de cod la cuptor și orez și am stat trei ore la coadă pe Eastshore Freeway să iau codul.

Bărbații se ridicară.

— Mănânci cu noi? îl întrebă Hardy pe Stuart.

Lui Stuart peștele îi lăsa gura apă. Nu putea să refuze și o urmă pe doamna Hardy în dormitorul-bucătărie din capătul clădirii. Trecuse o lună de când mâncase ultima oară pește. Nu mai rămăsese aproape deloc în golf, majoritatea bancurilor fuseseră distruse sau plecaseră fără să se mai întoarcă. Și cei rămași erau de obicei radioactivi. Dar nu conta, oamenii deveniseră capabili să-i mănânce oricum. Oamenii puteau să mănânce aproape orice, dacă era nevoie.

Micuța Keller tremura pe masa de consultație și doctorul Stockstill, privindu-i trupul subțire, palid, se gândi la o glumă de la televizor, de dinainte de război. Un ventriloc spaniol vorbea printr-o găină… Găina tocmai făcuse un ou.

— Fiul meu, a spus găina.

— Ești sigură? a întrebat-o ventrilocul. Poate e fiica ta?

— Îmi cunosc afacerile, i-a răspuns găina demnă.

Copilul era fiica lui Bonny Keller, dar doctorul Stockstill se gândea că nu e și fiica lui George Keller. Era sigur de asta… își cunoștea afacerile. Cu cine avusese Bonny o aventură acum șapte ani? Copilul trebuie să fi fost conceput în perioada când a început războiul. Dar nu înainte, asta era clar. Poate chiar în ziua aia, se gândi. Ar fi fost tipic pentru Bonny, când lumea se prăbușea, să aibă o mică tăvăleală cu cineva, poate cineva pe care nici nu-l știa, primul bărbat care-i ieșise în cale.

Fetița îi zâmbi și el îi zâmbi înapoi. Aparent, Edie Keller era normală. Nu părea să fie mutantă. Cât și-ar fi dorit, la naiba, să aibă un aparat cu raze X. Pentru că…

— Mai zi-mi de fratele tău, spuse.

— Păi, îi răspunse Edie cu vocea ei fragilă, blândă, vorbesc tot timpul cu el și uneori îmi răspunde, dar de obicei doarme. Doarme tot timpul.

— Acum doarme?

Fetița tăcu un moment.

— Nu, e treaz.

Ridicându-se și venind spre ea, doctorul o întrebă:

— Arată-mi unde e exact.

Copila arătă spre stânga, în jos. Lângă apendice, se gândi doctorul. Acolo era și durerea. De aia o aduseseră Bonny și George, îngrijorați. Știau de frate, dar presupuseseră că e inventat, un prieten imaginar care-i ținea companie. Și el presupusese asta la început. În fișă nu era menționat niciun frate și totuși Edie vorbea de el. Bill era de aceeași vârstă ca ea. Născut, i-a zis Edie, în același moment cu ea, bineînțeles.

— De ce bineînțeles? o întrebase, examinând-o, după ce i-a trimis pe părinți în camera cealaltă, pentru că fetița era reticentă de față cu ei.

Edie i-a răspuns în felul ei calm și solemn:

— Pentru că e fratele meu geamăn. Altfel cum ar fi în mine?

Și, ca și ventrilocul spaniol, vorbea cu autoritate, își știa și ea afacerile.

De la război încoace, Stockstill examinase sute de oameni ciudați, multe variante stranii și exotice ale ființei umane, care înfloriseră sub un cer mai tolerant, deși mai cețos. Nu-l mai șoca nimic. Și totuși, așa ceva, o copilă al cărei frate trăia în corpul ei, în regiunea inghinală... Timp de șapte ani, Bill Keller zăcuse acolo și Stockstill, ascultând-o, o credea. Știa că era posibil. Nu era primul caz de acest gen. Dacă ar fi avut un aparat cu raze x, ar fi putut vedea forma micuță, ridată, nu mai mare decât un pui de iepure. De fapt, îi simțea conturul cu mâna... O atinse, simțind chistul tare. Capul era în poziția normală, corpul în cavitatea abdominală, membrele... Cândva, când fata o să moară și o s-o deschidă, o să-i găsească înăuntru o figură de bărbat cu riduri, poate cu o barbă albă și ochi orbi... Fratele ei, la fel de mic ca un pui de iepure.

Între timp, Bill mai mult dormea, dar din când în când vorbea cu sora lui. Ce-avea Bill de zis? Ce putea el să știe?

Edie avea un răspuns la întrebarea asta:

— Nu știe prea multe. Nu vede nimic, dar gândește. Și îi spun eu ce se întâmplă pe afară.

— Ce-l interesează anume? o întrebă Stockstill.

Își terminase examinarea, atât cât era posibil cu puținele instrumente din dotare. Putea să confirme vorbele fetei, dar nu văzuse embrionul și nici nu se gândise să-l scoată. Nici nu se

punea problema, oricât ar fi fost de dorit.

Edie se gândi și îi zise:

— Păi, ăăă, îi place să audă despre mâncare.

— Mâncare! spuse Stockstill fascinat.

— Da. Nu mănâncă, știți. Îi place să-i spun ce am avut la cină, pentru că ajunge și la el. Ajunge, nu? Altfel cum ar trăi.

— Da, ajunge.

— Ajunge de la mine, spuse Edie, încheindu-și încet nasturii de la bluză. Și vrea să știe ce era. Cel mai mult îi plac merele și portocalele. Și îi place să audă povești. Mereu îmi cere să-i spun despre locuri îndepărtate, ca New York. Mama îmi povestește despre New York și eu îi spun lui. Vrea să meargă acolo într-o zi și să vadă cum e.

— Dar nu poate să vadă.

— Dar eu pot. E aproape același lucru.

— Ai grijă de el, nu? spuse Stockstill emoționat.

Pentru ea era ceva normal, trăise așa dintotdeauna, nu știa că se poate și altfel. Nu e nimic, își dădu el seama, care să fie în afara naturii. E o imposibilitate logică. Nu există monștri, anormalități, decât statistic. E o situație neobișnuită, dar nu e ceva ce să ne sperie, de fapt, ar trebui să ne facă fericiți. Viața în sine e bună și asta e o formă a ei. Nu e nicio durere specială aici, nici cruzime sau suferință. E solicitudine și tandrețe.

— Mi-e teamă, spuse fata deodată, că ar putea să moară într-o zi.

— Nu cred c-o să moară. E posibil să se facă mai mare. Și atunci ar fi o problemă. Ar fi greu pentru corpul tău să-l mai susțină.

— Și ce o să se întâmple? îl întrebă Edie, privindu-l cu ochi mari, negri. O să se nască?

— Nu, spuse Stockstill. Nu e plasat în locul potrivit. O să fie scos chirurgical. Dar n-o să trăiască. Singurul mod în care poate să trăiască e cum trăiește acum, înăuntru.

Ca un parazit, se gândi.

— Dar o să ne batem capul cu asta când o să fie cazul, îi zise și o mângâie pe creștet. Dacă o să fie cazul.

— Mama și tata nu știu, spuse Edie.

— Îmi dau seama.

— Le-am spus, dar…

Fetița râse.

— Nu-ți face griji. Doar continuă să faci ce faci de obicei. O să fie bine.

— Mă bucur că am un frate. Mă simt mai puțin singură. Îl simt aici, știu că e aici. Și când doarme, știu că e aici. Ca și cum aș avea un bebeluș în mine. Nu pot să-l plimb într-un căruț sau să-l îmbrac, dar e distractiv să stăm de vorbă. De exemplu, îi povestesc de Mildred.

— Mildred?! spuse doctorul uimit.

— Știi tu, zise fata și zâmbi de ignoranța lui. Fata care se tot întoarce la Philip. Și îi strică viața. Aflăm de ea în fiecare seară de la satelit.

— A, da!

Era lectura lui Dangerfield din cartea lui Maugham. Bizar, se gândi doctorul Stockstill, că parazitul ăsta din corpul ei, în beznă și umezeală, hrănit cu sângele ei, să audă de la ea, într-un mod imposibil de imaginat, o relatare la mâna a doua a unui roman celebru. Îl face pe Bill Keller parte din cultura noastră. Trăiește și el viața asta grotescă. Dumnezeu știe ce înțelege el din poveste. Oare are fantezii despre viața noastră? Oare ne visează?

Aplecându-se, Stockstill o sărută pe fată pe frunte.

— OK, spuse, conducând-o la ușă. Poți să pleci acum. O să vorbesc puțin cu părinții tăi. Sunt niște reviste de dinainte de război în anticameră pe care poți să le citești, numai să ai grijă cu ele.

— Și pe urmă putem să mergem acasă și să mâncăm, spuse Edie fericită, deschizând ușa de la anticameră.

George și Bonny se ridicară în picioare, cu fețele încordate de anxietate.

— Intrați, le spuse Stockstill și închise ușa după ei. N-are cancer, îi spuse lui Bonny, pentru că pe ea o știa mai bine. E ceva care a crescut în ea, fără îndoială. N-aș putea să spun cât de mare o să ajungă. Dar nu vă faceți griji. Poate până crește destul cât să-i facă probleme, o să avem și o chirurgie destul de avansată.

Cei doi Keller răsuflară ușurați. Tremurau vizibil.

— Puteți să o duceți la Spitalul U.C. Din San Francisco, spuse Stockstill. Fac operații minore acolo, dar sincer, dacă aș fi în locul vostru, aș lăsa-o baltă.

E mai bine pentru voi să nu știți, gândi. V-ar fi greu să aflați așa ceva, mai ales ție, Bonny. Din cauza circumstanțelor în care

s-a produs conceperea. Te-ar face să te simți vinovată.

— E o fată sănătoasă, care se bucură de viață. Lăsați-o așa. O are de la naștere.

— Da?! zise Bonny. Nu mi-am dat seama. Cred că nu sunt o mamă bună. Sunt atât de prinsă cu activitățile comunitare…

— Doctore Stockstill, o întrerupse George Keller, te rog, spune-mi, e Edie un copil special?

— Special? repetă Stockstill prudent.

— Cred că știi la ce mă refer.

— Dacă e mutant?

George păli, dar expresia gravă, sumbră, îi rămase pe față. Aștepta un răspuns. Stockstill își dădu seama că nu putea să-l păcălească doar cu niște fraze în termeni medicali.

— Presupun că la asta te referi. De ce întrebi? Ți se pare ciudată? Arată ca un mutant?

— Nu arată, spuse Bonny îngrijorată, agățându-se strâns de brațul soțului ei. Iisuse, e evident, e perfect normală! Du-te dracului, George! Ce-i cu tine? Cum poți să fii așa morbid în privința copilului tău? Ești plictisit sau ce?

— Sunt mutanți la care nu se vede, spuse George Keller. Până la urmă, eu văd mulți copii. Îi văd pe toți copiii noștri. Mi-am dezvoltat capacitatea să-i ghicesc. E ca o intuiție, care de obicei se dovedește corectă. Ni se cere, după cum știi, să trimitem orice copil mutant statului California pentru educație specială. Acum…

— Mă duc acasă, spuse Bonny.

Se îndreptă spre ușa cabinetului.

— La revedere, doctore!

— Așteaptă, Bonny! spuse doctorul.

— Nu-mi place conversația asta, spuse Bonny. E dubioasă. Amândoi sunteți dubioși. Doctore, dacă sugerezi în vreun fel că e mutantă, nu mai vorbesc niciodată cu tine. Și nici cu tine, George. Nu glumesc!

După o pauză, Stockstill spuse:

— Te enervezi degeaba, Bonny. Nu sugerez nimic, că nu e nimic de sugerat. Are o tumoră benignă în cavitatea abdominală, asta e tot.

Se înfuriase. Simțea, de fapt, dorința să o confrunte cu adevărul. Ar fi meritat.

Dar, se gândi, după ce s-ar învinovăți că a comis adulter și a

produs un copil anormal, și-ar îndrepta ura asupra lui Edie. S-ar descărca pe ea. Întotdeauna se întâmplă așa. Copilul e un reproș încarnat pentru tot ce au făcut cândva sau în primele zile ale războiului, când toți fugeau disperați și participau la partea lor de rău. Unii dintre noi au ucis ca să rămână în viață, alții doar au șters-o, alții ne-am făcut de râs. Bonny a luat-o razna, fără îndoială, s-a lăsat dusă de val. Și acum e același om, ar face-o încă o dată, probabil a și făcut-o. Și e perfect conștientă.

Din nou, se întrebă cine o fi tatăl.

Într-o zi, o s-o întreb direct, se decise. Poate că nici nu știe, poate că pentru ea acea perioadă e învăluită într-o ceață totală. Acele zile oribile. Dar erau oribile și pentru ea? Poate că i-au plăcut. Putea să facă orice voia, pentru că era convinsă, ca noi toți, că n-o să supraviețuiască.

Bonny profitase din plin, cum face mereu. Profită din plin de viață în orice situație. Mi-aș dori să fiu și eu așa... Se simțea invidios, în timp ce o privea cum se duce înspre copilă. Femeia drăguță, subțire, la fel de atrăgătoare acum ca în urmă cu 10 ani. Distrugerile, schimbările impersonale din trupurile și viețile lor nu păreau s-o fi atins și pe ea.

Greierele și chitara lui, asta era Bonny. În bezna războiului, cu dezastrul lui, cu riscurile permanente pentru toate formele de viață, Bonny își cântase la chitară entuziasmul, bucuria și lipsa de griji. Nu putea fi convinsă nici măcar de realitate să devină rezonabilă. Ei sunt cei norocoși, oamenii ca Bonny, mai puternici decât forțele schimbării și ale degradării. Păcălise degradarea, asta făcuse. Acoperișul căzuse peste noi, dar nu și peste Bonny.

Își aduse aminte o caricatură din *Punch...*

Întrerupându-i șirul gândurilor, Bonny spuse:

— Doctore, l-ai cunoscut pe profesorul cel nou, Hal Barnes?

— Nu încă. Doar l-am văzut de la distanță.

— O să-ți placă. Vrea să cânte la violoncel, doar că, bineînțeles, n-are un violoncel.

Râse veselă, cu ochii jucându-i în cap, plini de viață pură.

— Nu că-i patetic?

— Foarte.

— Nu așa suntem toți? Violoncelele noastre s-au dus. Și ce ne mai rămâne?

— Nu știu, n-am nici cea mai vagă idee.

— O, ești atât de serios! spuse Bonny râzând.

— Și mie îmi zice la fel, spuse George Keller cu un zâmbet abia schițat. Nevastă-mea vede omenirea ca pe o rasă de gândaci de bălegar care trudesc. Normal, pe ea nu se include.

— Și nici n-ar trebui, spuse Stockstill. Sper că n-o s-o facă niciodată.

George îl privi amar, apoi dădu din umeri.

Ar putea să se schimbe, se gândi Stockstill, dacă înțelege ce e cu fiica ei. Așa ceva i-ar trebui, o lovitură fără precedent, neașteptată. E posibil chiar să se omoare. Bucuria și vitalitatea s-ar putea transforma în opusul lor.

— Să-mi faceți cunoștință cu profesorul. Mi-ar plăcea să vorbesc cu un fost violoncelist. Poate reușim să facem ceva cu o copaie și niște sârmă. Ar putea să cânte la ele…

— Cu păr din coada unui cal, spuse Bonny, practică. Arcușul putem să-l facem, e ușor. Ce ne-ar trebui e o cutie mare de rezonanță, care să producă sunetele joase. Mă-ntreb dacă putem să găsim un cufăr vechi. Trebuie să fie ceva de lemn.

— Un butoi tăiat în două, spuse George.

Râseră. Edie Keller, care tocmai venise lângă ei, râse și ea, deși nu auzise ce spusese tatăl ei – sau, mai degrabă, se gândi Stockstill, soțul mamei ei.

— Poate găsim ceva pe plajă, spuse George. Am văzut că apar resturi de lemn după furtuni. Bucăți din vapoare chinezești vechi.

Plecară veseli din cabinetul doctorului, cu fetița între ei. Stockstill privi lung în urma lor. Toți trei, se gândi, sau patru, cu tot cu prezența invizibilă, dar prezentă în interiorul fetei.

Adâncit în gânduri, închise ușa.

Ar putea fi copilul meu, se gândi. Dar nu e, pentru că acum șapte ani Bonny era aici, în West Marin, și eu eram în Berkeley. Dar dacă aș fi fost în apropierea ei în acea zi…

Cine era atunci acolo? Când au căzut bombele, care dintre noi era acolo cu ea? Avea un sentiment bizar pentru bărbatul ăla, oricine o fi fost. Mă-ntreb ce-ar zice, se gândi Stockstill, dacă ar ști de copilul lui… de copiii lui. Poate cândva o să-l cunosc. Încă nu-mi vine să-i zic lui Bonny, dar lui poate o să-i spun.

10

La Foresters Hall, locuitorii din West Marin discutau boala

omului din satelit. Se întrerupeau agitați unii pe alții, dornici să vorbească. Începuse lectura din *Robie,* dar nu voia nimeni să asculte. Murmurau toți grav, alarmați, se întrebau ce o să se întâmple dacă DJ-ul lor moare.

— Nu se poate să fie așa bolnav, spuse Cas Stone, cel mai mare proprietar de pământ din West Marin. N-am spus nimănui, dar fiți atenți, am un doctor foarte bun, specialist în boli de inimă, în San Rafael. O să-l duc la un transmițător, să-i pună lui Dangerfield un diagnostic. Și să-l vindece.

— Dar n-are medicamente acolo sus, spuse doamna Lully, cea mai bătrână din comunitate. L-am auzit spunând o dată că răposata lui soție le-a folosit pe toate.

— Am eu chinidină, spuse farmacistul. E probabil exact ce-i trebuie. Dar n-avem cum să i-o trimitem.

Earl Colvig, șeful poliției, interveni:

— Am auzit că militarii din Cheyenne vor să mai facă o încercare la sfârșitul anului ăstuia să ajungă la el.

— Du chinidina la Cheyenne, îi spuse Cas Stone farmacistului.

— La Cheyenne? protestă farmacistul. Nu mai sunt drumuri directe prin Sierra. N-aș ajunge în veci acolo.

June Raub spuse pe o voce calmă, atât cât îi stătea în putință:

— Poate că nu-i bolnav. Poate e doar ipohondrie, de la atâția ani de izolare. Ceva din felul în care a detaliat fiecare simptom mă face să cred asta.

Dar aproape nimeni n-o auzi. Cei trei reprezentanți din Bolinas, observă ea, se duseseră lângă radio și stăteau aplecați, încercând să audă lectura.

— Poate n-o să moară, spuse ea mai mult pentru sine.

Omul cu ochelarii o privi șocat, amuțit, de parcă posibilitatea ca omul din satelit să moară ar fi fost prea mult pentru el. Nici boala fiicei lui nu-l afectase atâta, se gândi ea.

În partea din spate a sălii se lăsase tăcere și June Raub se uită să vadă ce se întâmplă. La ușă, apăruse o mașinărie strălucitoare. Era Hoppy Harrington.

— Hoppy, ai aflat? strigă Cas Stone. Dangerfield spune că e bolnav, posibil ceva la inimă.

Tăcură toți, așteptând să-l audă pe focomel.

Hoppy rulă printre ei și se duse la radio. Își opri mobilul și întinse una dintre extensiile manuale spre butonul de reglaj. Cei trei reprezentanți din Boston se dădură respectuoși la o parte.

Se auziră purici, apoi vocea lui Walter Dangerfield, clară și puternică. Lectura continua și Hoppy ascultă atent. El și ceilalți din sală ascultară în tăcere până când satelitul ieși din zona de recepție și nu se mai auzi nimic, în afară de bâzâitul static.

Deodată, cu o voce identică celei a lui Dangerfild, focomelul spuse:

— Bun, dragi prieteni, ce să mai punem acum să ne distreze?

De data asta imitația fusese atât de bună, încât unii scoaseră exclamații de uimire. Alții aplaudară și Hoppy zâmbi.

— Ce-ai zice de niște jonglerii? strigă farmacistul. Îmi plac jongleriile.

— Jongleriile, spuse focomelul, cu aceeași voce afectată ca a farmacistului. Îmi plac jongleriile.

— Nu, strigă Cas Stone, vreau să-l mai aud cum îl imită pe Dangerfield. Hai, Hoppy, mai fă ce făceai.

Focomelul își roti mobilul și ajunse cu fața la public.

— Hai, haidi, hai, dihai… spuse cu aceeași voce joasă și jucăușă pe care o cunoșteau atât de bine.

June Raub își ținu respirația. Era stranie abilitatea focii de a imita. O deconcertase mereu… dacă își închidea ochii, putea să-și imagineze că era Dangerfield cel care vorbea, că încă era în contact cu ei. Și-i închise, amăgindu-se intenționat. Nu e bolnav, nu e pe moarte, își zise, ascultați-l numai. Ca și cum i-ar fi completat gândurile, vocea prietenoasă murmură:

— Am o durere ușoară aici în piept, dar nu e mare lucru. Nu vă faceți griji, prieteni. E ceva la stomac. De la lăcomie. Ce se ia pentru asta? Mai ține minte cineva?

— Eu țin minte, Alka Seltzer! strigă cineva din public.

— Hai, haidi, hai, dihai… spuse vocea caldă. Așa e! Bravo! Și acum permiteți-mi să vă dau un sfat despre cum să păstrați bulbi de gladiole peste iarnă fără grija dăunătorilor. Înveliți-le în folie de aluminiu.

Lumea din sală aplaudă și June Raub auzi pe cineva spunând:

— E exact ce ar fi spus Dangerfield.

Era Omul cu ochelarii din Bolinas. June Raub își deschise ochii și îi văzu chipul. Cred că așa arătam și eu, se gândi, în seara aia când l-am auzit prima dată pe Hoppy imitându-l.

— Și acum, continuă Hoppy, tot cu vocea lui Dangerfield, o să vă arăt câteva trucuri la care am lucrat în ultima vreme. Cred că o să vă placă la nebunie, dragi prieteni.

Eldon Blaine, Omul cu ochelarii din Bolinas, îl văzu pe focomel plasând o monedă pe podea la câțiva pași distanță de mobilul său. Extensoarele se retraseră și Hoppy, continuând să murmure cu vocea lui Dangerfield, se concentră asupra monedei până când aceasta alunecă pe podea spre el. Publicul aplaudă. Roșu de plăcere, focomelul le mulțumi dând din cap și puse iar moneda la distanță, de data asta mult mai departe.

Magie, se gândi Eldon. Ce spusese Pat, focile pot să facă așa ceva în compensare pentru lipsa membrelor, e felul naturii de a-i ajuta să supraviețuiască. Din nou, moneda alunecă spre mobil și, din nou, publicul aplaudă.

Eldon o întrebă pe doamna Raub:

— Face asta în fiecare seară?

— Nu, face și altele. Trucul ăsta nu l-am mai văzut, dar nici nu sunt tot timpul aici, bineînțeles – am atâtea de făcut, trebuie să mențin funcționarea comunității. E remarcabil, nu?

Acțiune la distanță, își zise Eldon. Da, e remarcabil. *Și trebuie să-l avem.* Nu mai încape îndoială. Pentru că atunci când Walt Dangerfield o să moară, și e evident că o să moară în curând, o să avem amintirea lui încarnată în această focă. Ca o placă de fonograf pe care să o punem la nesfârșit.

— Vă sperie? întrebă June Raub.

— Nu, ar trebui?

— Nu știu, răspunse ea gânditoare.

— A făcut vreo transmisie spre satelit? Mulți depanatori o fac. Ar fi neobișnuit să fi stat deoparte, cu abilitatea lui.

— Avea de gând. Anul trecut a început să construiască un transmițător. A lucrat la el cu intermitențe, dar nu l-a dus la capăt. Încearcă diverse proiecte, e tot timpul ocupat. Să vezi turnul. Hai afară o clipă să ți-l arăt.

O urmă până la ușă. Rămaseră în întuneric până când îl văzură, era un catarg strâmb, înălțându-se spre cer și strâmbându-se de la un punct.

— E casa lui, spuse June Raub. E pe acoperișul lui. Și a făcut-o fără niciun ajutor, poate să-și amplifice impulsurile din creier în ceea ce el numește servodirecția lui și în felul ăsta e destul de puternic, mai mult decât oricare alt om normal.

Tăcu o clipă.

— Toți îl admirăm. A făcut multe pentru noi.

— Da, spuse Eldon.

— Ai venit aici să ni-l furi, șopti June Raub, așa e?

— Nu, doamnă Raub, protestă Eldon, pe cuvânt, am venit să ascultăm satelitul, cum v-am spus.

— Au mai încercat și alții. Nu poți să-l furi, pentru că n-o să te lase el. Nu-i place comunitatea voastră, știe despre ordonanța aia. Aici n-avem discriminare și ne e recunoscător. E foarte sensibil în privința asta.

Deconcertat, Eldon Blaine se îndepărtă de femeie, înapoi spre ușa sălii.

— Așteaptă! îi strigă doamna Raub. Nu-ți face griji. N-o să spun nimic nimănui. Nu te învinovățesc că l-ai văzut și l-ai vrut pentru comunitatea ta. Știi, nu s-a născut aici în West Marin. Într-o zi, acum trei ani, a venit aici în mobilul său, nu ăsta, unul mai vechi, pe care i l-a dat guvernul înainte de Alertă. Venise tocmai din San Francisco, după cum ne-a spus. Voia să găsească un loc unde să rămână și nimeni nu i-l oferise până la noi.

— OK, înțeleg, murmură Eldon.

— Orice poate fi furat în zilele noastre. Nu e nevoie decât de suficientă forță. Am văzut carul poliției parcat pe drum în jos și știu că cei doi bărbați care-s cu tine sunt polițiști. Dar Hoppy face numai ce vrea el. Cred că dacă ai încerca să-l forțezi, te-ar omorî. Nu i-ar fi greu și nu i-ar păsa.

— Îți apreciez candoarea, spuse Eldon după o pauză.

Intrară tăcuți în sală.

Toți ochii erau pe Hoppy Harrington, care încă era adâncit în imitația sa:

— … pare să dispară când mănânc și asta mă face să cred că e un ulcer, nu inima. Dacă e vreun doctor care ascultă acum și are acces la un transmițător…

Un bărbat din public îl întrerupse:

— O să apelez la doctorul meu din San Rafael. Nu glumesc. Nu ne permitem să mai avem un mort care să se rotească în jurul Pământului.

Era cel care vorbise mai devreme și acum părea și mai zelos.

— Sau, dacă e doar în mintea lui, cum spune doamna Raub, n-ar putea să-l ajute doctorul Stockstill?

Eldon Blaine se gândi că Hoppy nu era aici când Dangerfield a spus acele vorbe, deci cum putea să imite ceva ce n-a auzit?

Și apoi înțelese. Era evident. Focomelul avea un aparat de radio la el acasă. Înainte să vină aici, ascultase satelitul. Înseamnă că erau două radiouri funcționale în West Marin, iar în Bolinas niciunul. Eldon simți furie și disperare. N-avem nimic, își dădu el seama. Și oamenii ăștia de aici au tot, ba mai mult, un aparat de radio particular pentru o singură persoană.

E ca înainte de război, se gândi. Trăiesc ca atunci. *Nu e drept.*

Întorcându-se, ieși repede din sală. Nimeni nu-l observă, nu-i păsa nimănui. Erau prea ocupați să se certe în legătură cu sănătatea lui Dangerfield.

De pe drum apărură trei siluete care duceau o lanternă cu kerosen, un bărbat înalt, subțire, o tânără cu păr roșu întunecat și, între ei, o fetiță.

— S-a terminat lectura? întrebă femeia. Am ajuns prea târziu?

— Nu știu, spuse Eldon și trecu pe lângă ei.

— Ah, am pierdut-o, spuse tristă fetița, v-am zis că trebuia să ne grăbim!

— Nu-i nimic, mergem oricum, spuse bărbatul și apoi vocile lor se stinseră, iar Eldon Blaine, disperat, mărșăluia prin beznă, departe de sunetele și prezența altora, a norocoșilor din West Marin care aveau atâtea.

În timp ce-și făcea imitația, Hoppy Harrington îi văzu pe cei trei Keller intrând în sală și așezându-se pe locurile din spate. Se bucură că are un public mai numeros. Dar apoi se intimidă când o văzu pe fetiță privindu-l atent. Îl deranja ceva în felul în care-l privea. Întotdeauna fusese așa cu Edie. Se opri brusc.

— Continuă, Hoppy! strigă Cas Stone.

— Da, continuă! strigară și alții.

— Fă-o pe aia despre Kool Aid, strigă o femeie. Cântă melodioara aia pe care o cântă gemenii de la Kool Aid.

— Kool Aid, Kool Aid, nu mai pot aștepta, cântă Hoppy, dar se opri. Cred că ajunge pentru seara asta.

În sală se făcu liniște.

— Fratele meu, spuse fetița Keller, zice că domnul Dangerfield e undeva aici în cameră.

— Așa e, spuse Hoppy, râzând, entuziasmat.

— A terminat lectura? întrebă Edie Keller.

— O, da, s-a terminat, spuse Earl Colvig, dar nu asta ascultam, îl ascultam pe Hoppy și ne uitam la trucurile lui. A

făcut multe trucuri distractive, nu-i așa, Hoppy?

— Arată-i fetiței trucul cu moneda, spuse June Raub. Cred că i-ar plăcea.

— Da, fă-l încă o dată, spuse farmacistul. Mi-a plăcut. Ne-ar plăcea tuturor să-l mai vedem.

Se ridică în picioare, uitând că în spatele lui mai existau spectatori.

— Fratele meu, spuse Edie liniștită, vrea să audă lectura. De asta a și venit aici. Nu-i pasă de nicio monedă.

— Stai cuminte! îi spuse Bonny.

Frate, se gândi Hoppy. N-are niciun frate. Râse la gândul ăsta și câțiva oameni din public zâmbiră automat.

— Fratele tău? spuse, rulându-și mobilul spre copil. *Fratele* tău?

Opri mobilul lângă ea, încă râzând.

— Pot să fiu Philip și Mildred și oricare din carte. Pot să fiu Dangerfield, uneori chiar sunt. Am fost în seara asta și de-aia crede fratele tău că Dangerfield e în sală. Dar eu eram.

Se uită la ceilalți.

— Nu-i așa, oameni buni? Nu e, de fapt, Hoppy?

— Așa e, Hoppy, fu Cas Stone de acord, dând din cap.

Și ceilalți încuviințară, aproape toți cei prezenți.

— Doamne, Hoppy! spuse Bonny Keller, severă. Calmează-te sau te scutur până cazi din căruț!

Îl privi în felul ei dominator și el simți cum îi piere curajul. Se chirci împotriva voinței lui.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Bonny.

Fred Quinn, farmacistul, spuse:

— Păi, Hoppy l-a imitat pe Walt Dangerfield atât de bine, încât puteai să crezi că e chiar el!

Ceilalți aprobară veseli.

— N-ai niciun frate, Edie, îi spuse Hoppy fetiței. De ce spui că fratele tău vrea să audă lectura dacă n-ai niciun frate?

Râse. Fata tăcu.

— Pot să-l văd? întrebă el. Pot să vorbesc cu el? Lasă-mă să-l aud vorbind, o să fac o imitație după el.

Acum râdea atât de tare, că abia mai vedea, i se umpluseră ochii de lacrimi și trebui să și le șteargă cu protezele.

— Aia chiar ar fi o imitație grozavă, spuse Cas Stone.

— Mi-ar plăcea s-o aud, spuse Earl Colvig. Fă-o, Hoppy!

— O fac, spuse Hoppy, numai să-mi spună ceva.

Stătea în mijlocul focomobilului său, așteptând.

— Hai!

— Ajunge! zise Bonny Keller. Lasă-mi copilul în pace!

Obrajii i se înroșiseră de furie.

Ignorând-o pe mamă, Hoppy o întrebă pe fetiță:

— Unde e? Spune-mi, e pe aici?

— Apleacă-te, îi zise Edie. Vino spre mine și o să-ți vorbească.

Chipul fetiței era la fel de sumbru ca al mamei.

Hoppy se aplecă, ridicându-și capul într-o parte, într-un gest parodic de atenție.

O voce venind din el, ca și cum ar fi făcut parte din lumea lui interioară, spuse:

— Cum ai reparat arcul ăla? Cum ai *făcut-o cu adevărat*?

După care Hoppy scoase un urlet.

Toți se uitau la el, albi la față. Se ridicaseră în picioare și înțepeniseră.

— L-am auzit pe Jim Fergesson, spuse Hoppy.

Fata îl privi calmă:

— Vreți să mai auziți ce are de spus fratele meu, domnule Harrington? Mai spune-i câteva cuvinte, Bill. Vrea să te mai audă.

Și vocea spuse în lumea interioară a lui Hoppy:

— Pare că l-ai vindecat. Pare că în loc să-l înlocuiești…

Hoppy se îndepărtă ca o furtună, se duse spre capătul sălii, se opri, îl porni iar și se opri gâfâind la mare distanță de fetiță. Se holba la ea și își simțea inima bubuind. Ea îi înfruntă tăcută privirea, dar cu o urmă de zâmbet pe buze.

— L-ai auzit pe fratele meu, da?

— Da, spuse Hoppy. Da, l-am auzit.

— Și știi unde e?

— Da, îi răspunse Hoppy și dădu din cap. Nu mai face asta. Te rog. Nu mai imit pe nimeni dacă nu vrei, bine?

Se uită rugător la ea, dar nu primi niciun răspuns, nicio promisiune.

— Îmi pare rău, îi spuse, te cred acum.

— Dumnezeule! spuse Bonny încet.

Se întoarse spre soțul ei, ca și cum l-ar fi chestionat. George dădu din cap, dar nu zise nimic.

Rar și calm, fetița spuse:

— Puteți să-l și vedeți dacă vreți, domnule Harrington. Vreți să vedeți cum arată?

— Nu, spuse, nu vreau!

— V-a speriat?

Acum fetița zâmbea cu toată gura, dar zâmbetul îi era gol și rece.

— S-a răzbunat pe dumneavoastră pentru că v-ați luat de mine. L-a înfuriat.

Venind lângă Hoppy, George Keller spuse:

— Ce s-a întâmplat, Hop?

— Nimic, îi răspunse scurt.

M-a speriat, se gândi. M-a păcălit, imitându-l pe Jim Fergesson. M-a păcălit bine, chiar am crezut că e Jim. Edie a fost concepută în ziua în care a murit Jim Fergesson. Știu pentru că mi-a zis Bonny și cred că fratele ei a fost conceput în același moment. Dar nu era Jim. Era o imitație.

— Vezi? spuse copila. Și Bill face imitații.

— Da, spuse Hoppy tremurând. Da, așa este.

— Sunt bune, zise Edie și ochii ei negri luciră.

— Da, foarte bune, spuse Hoppy.

La fel de bune ca ale mele. Mai bune decât ale mele. Trebuie să fiu atent cu fratele ei, Bill. Să mă feresc de el. Mi-am învățat lecția.

Ar fi putut fi Fergesson acolo, își zise. Renăscut sau reîncarnat, cum se spune. Ceva făcut de bombă într-un fel pe care nu-l înțeleg. Și atunci nu e o imitație și nu m-am păcălit, dar cum aș putea să aflu? N-o să-mi spună. Mă urăște fiindcă am luat-o în râs pe sora lui. A fost o greșeală.

— Hai, haidi, hai, dihai… spuse și câțiva se întoarseră spre el, atenți.

— Sunt eu, prietenul vostru vechi, spuse.

Dar nu era prea convingător. Vocea îi tremura. Le rânji, dar nimeni nu reacționă.

— Poate că reușim să mai prindem lectura, zise. Fratele lui Edie vrea să asculte.

Își trimise o extensie spre butonul radioului și căută frecvența.

Poți să ai ce vrei, se gândi. Lectura sau orice. De cât timp ești acolo? Numai de șapte ani? Pare că a trecut o veșnicie. De parcă exiști dintotdeauna. Ceva foarte bătrân, înțelepțit și alb îi vorbise. Ceva tare și mic, care plutea. Cu buze foarte mari și fire

de păr rare, lipite de cap, uscate. Pun pariu că era Fergesson, își zise. Cel puțin *așa l-am simțit.* E acolo înăuntru, în fetița aia.

Mă întreb dacă poate să iasă.

Edie Keller îi spuse fratelui ei:

— Ce i-ai făcut de l-ai speriat așa? Era foarte speriat.

Dinlăuntrul ei, vocea familiară spuse:

— Eram cineva pe care l-a cunoscut cu multă vreme în urmă. Cineva care a murit.

— A, deci așa! M-am gândit eu că era ceva de felul ăsta, spuse amuzată. O să-i mai faci și altele?

— Dacă mă mai supără, spuse Bill, o să-i mai fac și altele, poate de mai multe feluri.

— De unde știai de persoana moartă?

— O, spuse Bill, pentru că… pentru că știi de ce. Pentru că și eu sunt mort.

Chicoti adânc în abdomenul ei. Îl simți cum tremură.

— Nu ești, ești la fel de viu ca mine, nu mai spune așa ceva, nu e adevărat!

O speriase.

— Mă prefăceam. Îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să-i văd fața. Cum arăta?

— Când ai început să vorbești, s-a transformat în ceva oribil. S-a retras în carapace, ca o broască. Dar tu nu știi cum arată o broască. Nu știi cum arată nimic, n-are niciun sens să-ți povestesc.

— Mi-ar plăcea să ies, se lamentă Bill, îmi doresc să fiu născut ca tot restul lumii. N-aș putea fi născut mai târziu?

— Doctorul Stockstill spune că nu.

— Dar nu poate să facă ceva? Ai zis că…

— M-am înșelat. Am crezut că trebuie doar să taie puțin și să te scoată pe acolo, dar a zis că nu.

Fratele, din adâncurile ei, tăcu.

— Nu te întrista, spuse Edie. O să-ți povestesc tot ce se întâmplă.

Voia să-l consoleze. Îi spuse:

— N-o să mai fac niciodată ca atunci când m-am supărat pe tine și nu ți-am mai zis nimic. Promit.

— Poate *să-l fac* pe Stockstill să mă scoată, zise Bill.

— Dar poți? Nu poți.

— Pot, dacă vreau.

— Nu, minți. Nu poți să faci nimic decât să dormi, să vorbești cu morții și să imiți, ca mai devreme. Nu e mare lucru, e ceva ce aș putea și eu și chiar mai mult.

Nu se auzi niciun răspuns dinăuntru.

— Bill, spuse ea, știi ce? Sunt doi oameni care știu acum despre tine, Hoppy Harrington și doctorul Stockstill. Și spuneai că nimeni n-o să afle de tine, deci nu ești așa deștept. Nu cred că ești foarte deștept.

Bill adormise.

— Dacă faci vreun rău, spuse fata, pot să înghit ceva care să te otrăvească, nu-i așa? Așa că fii cuminte!

Se temea din ce în ce mai mult de el. Vorbea cu ea însăși, încerca să se încurajeze. Poate că ar fi un lucru bun dacă ai muri, se gândi. Doar că ar trebui să te car cu mine peste tot și n-ar fi prea plăcut.

Se cutremură.

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse Bill deodată.

Se trezise sau poate nu adormise deloc. Poate doar se prefăcea.

— Știu multe, pot să am grijă de mine. Și o să te apăr. Mai bine bucură-te că mă ai, pentru că pot… Dar n-ai cum să înțelegi. Știi că pot să văd pe oricine e mort, ca omul pe care l-am imitat. Și sunt mulți, trilioane, fiecare diferit. Când adorm, îi aud murmurând. Sunt în preajmă.

— Sunt aici? întrebă fata.

— Sub noi, spuse Bill. În pământ.

— Brr!

Bill râse.

— E adevărat. Și noi o să ajungem acolo. Și mami, și tati, și ceilalți. Toți sunt acolo, inclusiv animalele. Câinele ăla care vorbește e aproape acolo. Încă nu acolo, dar e ca și cum ar fi. O să vezi.

— Nu vreau să văd. Vreau să ascult lectura. Tu nu vrei? Mereu spui că-ți place.

— O să fie și el în curând acolo. Omul din satelit care citește.

— Nu, nu pot să cred. Ești sigur?

— Da. Și înaintea lui… Îl știi pe Omul cu ochelarii? Nu-l știi, dar și el o să fie acolo în câteva minute. Și mai târziu…

Se întrerupse.

— Nu spun.

— Nu, fu de acord fata. Te rog, nu spune nimic. Nu vreau să aud.

Luând ca reper catargul strâmb al transmițătorului, Eldon Blaine găsi casa focomelului. Acum sau niciodată, se gândi. Am puțin timp la dispoziție. Nimeni n-avea să-l oprească, erau toți în sală, inclusiv focomelul. O să-i iau radioul, își zise Eldon. Dacă nu pot să-l răpesc pe el, măcar să mă întorc cu ceva în Bolinas. Transmițătorul era acum foarte aproape. Simțea prezența construcției lui Hoppy – și deodată se împiedică de ceva. Căzu, dând din mâini. Erau rămășițele unui gard doborât la pământ.

Văzu și casa, ce mai rămăsese din ea. Temelia, un perete și, în centru, un cub – o cameră făcută din moloz, protejată cu fibră de sticlă și catran. Catargul, legat cu sârme groase de pământ, se ridica în spatele unui coș de fum metalic.

Transmițătorul era pornit.

Îi auzi bâzâitul înainte să-i vadă lumina albastră, gazoasă a tuburilor. Și pe sub ușa de la intrarea cubului ieșea lumină. Găsi clanța, se opri și apoi o apăsă. Ușa se deschise fără probleme, ca și cum ceva l-ar fi așteptat înăuntru.

O voce intimă, prietenoasă, murmură și Eldon Blaine se uită în jur, înghețat, așteptând să-l vadă pe focomel. Dar vocea venea de la un radio agățat deasupra unui banc de lucru pe care erau în dezordine ustensile și componente. Dangerfield vorbea, deși satelitul trecuse de mult de zonă. Un contact cu satelitul cum nu are nimeni, se gândi. Și asta au cei din West Marin. Dar de ce era transmițătorul pornit? Ce făcea? începu să se uite în jur grăbit...

Din radio vocea joasă, intimă, se schimbă brusc. Deveni mai aspră:

— Omule cu ochelarii, spuse, ce cauți în casa mea?

Era vocea lui Hoppy Harrington și Eldon înlemni, scărpinându-și prostește creștetul capului, încercând să înțeleagă și știind la un nivel profund, instinctual, că nu înțelege și că n-o să înțeleagă niciodată.

— Hoppy, apucă să spună, unde ești?

— Sunt aici, spuse vocea din radio, mă apropii. Stai acolo unde ești.

Ușa de la intrare se deschise și Hoppy Harrington, în cărucțul lui, îl confruntă pe Eldon cu o privire dură, aprigă.

— Bine-ai venit! îi zise caustic și acum vocea venea și din el, și din radio. Credeai că ai satelitul în aparatul ăla?

Întinse o extensie și opri radioul.

— Poate că-l aveai sau poate c-o să-l ai cândva. Omule cu ochelarii, ia zi, ce cauți aici?

— Lasă-mă să plec, spuse Eldon, nu vreau nimic. Doar mă uitam.

— Vrei radioul, nu? continuă Hoppy cu o voce plată, ca de om resemnat, deloc surprins.

— De ce e pornit transmițătorul?

— Pentru că transmit spre satelit.

— Dacă mă lași să plec, îți dau toți ochelarii pe care-i am. Și sunt mulți, i-am adunat în luni bune din toată California de Nord.

— Dar acum nu-i ai la tine. Nu-ți văd servieta. Dar poți să pleci. N-ai făcut nimic greșit. Nu te-am lăsat eu.

Râse în felul lui aspru, cu intermitențe.

— Vrei să cobori satelitul?

Focomelul se uită la el fix.

— Da, vrei să duci la bun sfârșit cu transmițătorul și acea ultimă fază care n-a mai fost inițiată. O să faci satelitul să se comporte ca o retrorachetă și o să cadă în atmosferă.

— N-aș putea să fac asta nici dacă aș vrea.

— Poți să manipulezi lucruri de la distanță.

— Hai să-ți spun eu ce fac.

Rulându-și mobilul pe lângă Eldon, focomelul trimise o extensie și apucă un obiect de pe bancul de lucru.

— Îl recunoști? E o bandă. O să trimită înregistrarea cu o viteză imensă, ore de informație transmise în câteva secunde. Și în același timp, toate mesajele pe care le primește satelitul îmi vor fi transmise și mie la fel, cu ultraviteză. Așa a fost proiectat să funcționeze inițial, Omule cu ochelarii. Înainte de Alertă, înainte să se piardă echipamentul de monitorizare de aici.

Eldon Blaine se uită la radioul de pe bancul de lucru și apoi la ușă, pe furiș. Focomobilul se deplasase în așa fel încât ușa nu mai era blocată. Se întrebă dacă ar avea vreo șansă de scăpare.

— Pot să transmit și la 600 de kilometri, spuse Hoppy. Pot să ajung la puncte de recepție din California, dar asta e tot. Dacă le trimit însă la satelit să fie înregistrate și apoi să fie retransmise iar și iar…

— Poți să ajungi oriunde.

— Exact. Acolo sus e echipamentul necesar și o să se supună instrucțiunilor de aici.

— Și așa o să fii tu Dangerfield, spuse Eldon.

Focomelul zâmbi și îi zise, bâlbâindu-se:

— Și nimeni n-o să-și dea seama. Am totul aranjat. Și care ar fi alternativa? Tăcerea. Satelitul o să cadă în tăcere în curând, poate în câteva zile. Și apoi vocea care unește lumea o să dispară și lumea o să decadă. Sunt pregătit să-i tai microfonul lui Dangerfield. Aștept doar să fiu sigur că o să moară.

— El știe de tine?

— Nu.

— Hai să-ți zic eu ce cred. Cred că Dangerfield a murit de mult și că de fapt pe tine te-am ascultat până acum.

În timp ce vorbea, se mișca mai aproape de radio.

— Nu-i adevărat, spuse focomelul calm. Dar nici n-o să mai reziste mult. E uimitor că a supraviețuit în condițiile date. Armata a făcut o treabă excelentă când l-a selectat.

Eldon Blaine înhăță radioul, îl luă în brațe și fugi spre ușă.

Focomelul îl privi surprins. Eldon văzu expresia de pe fața lui Hoppy și ieși, după care o luă la fugă prin beznă spre carul de poliție parcat. L-am distras, își zise. Biata focă n-avea nicio idee despre ce o să fac. Toată vorbăria aia – ce însemna? Nimic. Delir de grandoare, vrea să vorbească de aici cu întreaga lume, să o facă publicul lui… dar nimeni nu poate face asta în afară de Dangerfield. Nimeni nu poate controla satelitul de aici. Foca ar trebui să fie acolo sus, înăuntru și e imposibil să…

Ceva îl prinse de ceafă.

Cum? se întrebă Eldon Blaine și căzu, încă ținând radioul strâns în brațe. E în casă și eu sunt aici. Acțiune la distanță… m-a prins. M-am înșelat? Chiar poate să ajungă atât de departe?

Ceea ce îl strângea de ceafă îl strânse și mai tare.

11

Ridicând din mimeograf prima coală a ziarului bilunar din West Marin *News Views,* Paul Dietz îi analiză critic articolul principal, pe care-l scrisese chiar el.

UN BĂRBAT DIN BOLINAS ȘI-A RUPT GÂTUL ȘI A MURIT

Acum patru zile, Eldon Blaine, Omul cu ochelarii din Bolinas, California, care vizita pentru afaceri zona noastră, a fost găsit pe marginea drumului cu gâtul rupt și urme de violență cauzată de un necunoscut. Earl Colvig, șeful Poliției West Marin, a început o investigație extinsă și stă de vorbă cu diverși oameni care l-au văzut pe Blaine în acea seară.

Așa era tot articolul și Dietz simți, citindu-l, o satisfacție profundă. Avea un articol de deschidere bun, o mulțime de oameni aveau să fie interesați și poate la următoarea ediție o să aibă mai multe reclame. Sursa lui principală de venit venea de la Andy Gill, care-și făcea mereu reclamă la tutunul și băutura lui, și de la Fred Quinn, farmacistul. Mai avea, desigur, și alți clienți, dar nu mai era ca pe vremuri.

Ceea ce nu spusese în articol era că omul din Bolinas venise în West Marin cu scopuri necurate, toată lumea știa asta. Se speculase că venise să le fure meșterul. Dar cum era doar o speculație, nu putea fi publicată.

Se uită la următorul articol.

DANGERFIELD SPUNE CĂ E BOLNAV

Persoanele care asistă regulat la transmisiile din satelit spun că, într-una din ultimele seri, Walt Dangerfield a declarat că e „bolnav, posibil de ulcer sau o afecțiune coronoară“ și că are nevoie de atenție medicală. Cei prezenți în Foresters Hall și-au exprimat îngrijorarea. Domnul Cas Stone, care a informat ziarul nostru, a declarat că specialistul său din San Rafael o să fie consultat și s-a discutat, fără să se ajungă la o decizie, ca Fred Quinn, proprietarul Point Reyes Pharmacy, să meargă la Bazele Militare din Cheyenne și să ofere medicamente pentru Dangerfield.

Restul ziarului conținea articole despre probleme locale mai puțin interesante, cine a luat masa cu cine, cine a vizitat un alt oraș... Se uită în diagonală peste ele, asigurându-se că reclamele au fost imprimate bine și apoi tipări și alte coli.

Desigur, mai erau și poveștile care nu puteau fi tipărite. Hoppy Harrington înspăimântat de o copilă de șapte ani. Dietz chicoti, gândindu-se la rapoartele despre spaima focii și criza lui în public. Doamna Bonny Keller avea încă o aventură, de data asta cu profesorul cel nou, Hal Barnes... asta ar fi mers ca unsă pentru un articol. Jack Tree, ciobanul local, acuză, pentru a

milioana oară, că niște persoane cărora nu le dă numele i-au furat din oi. Ce altceva? Să vedem, își zise. Faimosul expert în tutun Andrew Gill a fost vizitat de un necunoscut din metropolă, posibil pentru o fuziune între afacerea sa și vreun sindicat uriaș. La asta se încruntă. Dacă se muta Gill din zonă, *News Views* avea să-și piardă sponsorul principal. Nu era bine deloc.

Poate ar trebui să tipăresc asta, se gândi. Să stârnesc comunitatea împotriva lui Gill și a ce o fi vrând el să facă. Influențe străine în afacerea locală cu tutun... Aș putea să-i zic așa. Persoane străine dubioase văzute în zonă. Genul ăsta de vorbărie. Ar putea să-l sperie pe Gill, până la urmă, e un venetic și e sensibil la așa ceva. A venit aici după Alertă, nu e cu adevărat unul de-ai noștri.

Cine era persoana aia sinistră care a fost văzută vorbind cu Gill? Toată lumea din oraș era curioasă. Nimeni nu-l plăcea. Cineva a spus că era un negru. Unii au spus că erau arsuri de la radiații, un negru-de-război, cum li se spune.

Poate ce i s-a întâmplat Omului cu ochelarii din Bolinas o să i se întâmple și lui, se gândi Dietz. Pentru că sunt prea mulți oameni din comunitate cărora nu le plac influențele străine. E periculos să vii aici și să te amesteci în treburile noastre.

Asasinarea lui Eldon Blaine îi aminti de cea a lui Austurias... deși fusese făcută legal, în public, de către Consiliul Cetățenilor și de Juriu. Totuși, în esență nu era mare diferență. Amândouă erau expresii legitime ale sentimentelor cetățenilor. Cum ar fi dispariția bruscă a negrului sau a negrului-de-război sau ce o fi fost ăla care se învârtea pe lângă Gill – și era posibil ca și Gill să aibă parte de niște răzbunare.

Dar Gill avea prieteni influenți, cum erau cei doi Keller. Și mulți erau dependenți de țigările și de băutura lui. Și Orion Stroud, și Cas Stone cumpărau de la el în cantități uriașe. Așa că probabil Gâl era în siguranță.

Dar nu și negroteiul, își zise Dietz. Nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui. E din metropolă și nu înțelege emoțiile puternice ale unei comunități mici. Avem integritate aici și nu intenționăm s-o vedem violată.

Poate că o să învețe cu de-a sila. Poate o să mai vedem o crimă. Uciderea unui negricios. Cea mai bună.

Rulând pe strada principală din Point Reyes, Hoppy

Harrington stătea drept în căruțul său, când deodată văzu un negru pe care-l cunoscuse cu ani în urmă, când lucraseră împreună la Modern TV. Arăta ca Stuart Meconchie.

Dar apoi foca își spuse că e doar încă una dintre imitațiile lui Bill.

Îl teroriză gândul că ființa din interiorul lui Edie Keller avea atâta putere. Putea să facă așa ceva în plină zi, și el ce avea la dispoziție să se apere? Și vocea lui Jim Fergesson îl păcălise, în ciuda imenselor sale abilități. Nu știu ce să fac, își zise anxios. Continuă să ruleze spre figura negricioasă. Care nu dispăru.

Poate, se gândi, Bill știe ce i-am făcut Omului cu ochelarii. Poate se răzbună. Copiii fac lucruri de-astea.

Își băgă focomobilul pe o alee laterală și prinse viteză, încercând să se îndepărteze cât mai mult de proiecția lui Stuart Meconchie.

— Hei! îi strigă cineva.

Uitându-se în jur, Hoppy descoperi că aproape dăduse peste doctorul Stockstill. Opri supărat focomobilul.

— Scuze.

Îl privi pe doctor cu ochii mijiți, apoi se gândi că îl știe de dinainte de Alertă, Stockstill avea un cabinet psihiatric în Berkeley și Hoppy îl văzuse uneori pe Shattuck Avenue. De ce era aici? Cum de se stabilise în West Marin, ca și Hoppy? Era doar o coincidență?

Apoi focomelul se gândi că poate Stockstill e o imitație permanentă, creată chiar în ziua când a căzut bomba, adică ziua în care a fost conceput Bill.

Bonny Keller aia, se gândi, tot răul vine de la ea. Toate problemele din comunitate… situația cu Austurias, care aproape ne-a dezbinat. Avusese ea grijă să fie omorât Austurias și, de fapt, ar fi trebuit să moară împușcat degeneratul ăla de Jack Tree, cu oile lui, nu fostul profesor.

Austurias era un om bun și, în afară de mine, nimeni altcineva nu l-a mai susținut pe față la așa-zisul proces.

Doctorul Stockstill îi spuse acru:

— Fii mai atent cu mobilul ăla al tău, Hoppy! Ține cont de rugămintea mea, te rog.

— Am spus că-mi pare rău.

— De ce fugeai așa speriat?

— De nimic. Nu mi-e frică de nimic pe lume.

Și își aminti incidentul din Foresters Hall, cum se purtase acolo. Și aflase toată lumea, probabil și doctorul, deși nu fusese prezent.

— Am o fobie, admise cumva împotriva voinței lui. Te mai ocupi de așa ceva? Mi-e teamă să fiu închis undeva. Am stat închis într-un subsol când a căzut prima bombă. Mi-a salvat viața, dar…

Se scutură ca de un vis urât.

— Înțeleg, spuse Stockstill.

— Ai examinat-o vreodată pe fetița Keller?

— Da.

— Atunci știi. Nu e un singur copil, mai e unul. Sunt combinaţi cumva. Probabil tu știi exact cum, dar eu nu și nici nu-mi pasă. Fata aia și fratele ei sunt mutanți, nu?

Vorbea aproape scuipând venin.

— N-arată ca niște mutanți. Așa că se descurcă bine. Oamenii se iau numai după aparențe, nu? N-ai descoperit asta în experiența ta profesională?

— În general, da.

— Am auzit că legea statului spune că toți copiii mutanți, sălbatici sau domestici, trebuie să fie predați autorităților din Sacramento.

Doctorul nu-i răspunse, doar îl privea fix, în tăcere.

— Îi ajuți pe Kellers să încalce legea.

După o pauză, Stockstill rosti, pe o voce joasă și calmă:

— Ce vrei, Hoppy?

— N-nimic, se bâlbâi Hoppy, doar să se facă dreptate. Vreau să văd domnia legii. E greșit? Eu mă țin de lege, sunt înregistrat la Departamentul Eugenic al SUA ca…

Chicoti.

— … aberație biologică. E oribil să trebuiască să fac așa ceva, dar am făcut-o, m-am supus legii.

— Hoppy, îl întrebă doctorul în șoaptă, ce i-ai făcut Omului cu ochelarii din Bolinas?

Învârtindu-și mobilul, Hoppy rulă ușor și-l lăsă pe doctor.

Ce-am făcut cu el? își zise Hoppy. L-am omorât. Doar știi. De ce mai întrebi? Ce-ți pasă? Omul era un străin, nu conta, știm toți asta. Și June Raub a spus că voia să mă fure, celor mai mulți le-a fost de ajuns să înțeleagă – și lui Earl Colvig, și lui Orion Stroud, și lui Cas Stone, iar ei conduc comunitatea, împreună cu

doamna Tallman, familia Keller și June Raub.

Știe că l-am omorât pe Blaine, își dădu seama. Știe multe despre mine, deși nu l-am lăsat niciodată să-mi facă un examen medical. Știe că pot să fac acțiuni la distanță… dar toată lumea știe. Totuși, poate el e singurul care înțelege ce presupune asta. E un om educat.

Dacă mai văd o dată imitația aia a lui Stuart Meconchie, o strâng de gât până moare. Trebuie s-o fac.

Dar sper să n-o mai văd niciodată, se gândi. Nu suport morții. Asta e fobia mea, *mormântul*. Am fost îngropat împreună cu acea parte din Fergesson care nu se dezintegrase și a fost oribil. Îngropat două săptămâni cu jumătate dintr-un om care a avut respect pentru mine mai mult decât oricine altcineva. Ce mi-ai spune, Stockstill, dacă m-ai avea pe canapea ca pacient? Te-ar interesa genul ăsta de eveniment traumatic sau au fost prea multe în ultimii ani?

Chestia aia, Bill, care e în Edie Keller, trăiește cumva cu morții, își zise Hoppy. Pe jumătate în lumea noastră, pe jumătate în cealaltă. Râse amar, gândindu-se la vremurile când își imaginase că și el are contact cu lumea cealaltă. M-am păcălit singur. Și ei nici n-au aflat vreodată. Stuart Meconchie și șobolanul, Stuart clefăind la șobolan…

Și înțelese. Înseamnă că Stuart a supraviețuit, că n-a fost omorât la Alertă, cel puțin nu la început, ca Fergesson. Așa că poate acum nu văzuse o imitație.

Își opri mobilul tremurând, cuprins de frenezie.

Știe ce e cu mine? M-ar putea băga în belele? Nu, își zise, pentru că, în zilele alea, ce eram eu? O creatură neajutorată într-un căruț dat de guvern, bucuros de orice job aș fi putut găsi, de orice firimitură aș fi primit. S-au schimbat multe. Acum sunt vital pentru toată zona West Marin. Sunt un depanator de top.

Rulând înapoi, intră iar pe strada principală și se uită după Stuart Meconchie. Îl văzu ducându-se spre fabrica de tutun și alcool a lui Andrew Gill. Foca începu să se țină după el și apoi îi veni o idee.

Îl făcu pe Stuart Meconchie să se împiedice.

Rânji când îl văzu pe negru poticnindu-se și apoi recăpătându-și echilibrul. Meconchie se uită la trotuar, căutând cauza. Merse mai departe, mai încet acum, ocolind cu grijă crăpăturile din ciment și tufele.

Foca rulă înspre el și când ajunse la un pas în urmă îi spuse:
— Stuart Meconchie, vânzătorul de televizoare care mănâncă șobolani cruzi.
Ca fulgerat, negrul încremeni. Nu se întoarse, doar rămase cu brațele întinse și degetele depărtate unele de altele.
— Cum îți place viața de apoi? îl întrebă Hoppy.
După un timp, negrul răspunse:
— Îmi place.
Se întoarse.
— Ai scăpat!
Se uită la focă și la mobil.
— Da, spuse Hoppy, am scăpat. Și n-am mâncat șobolani.
— Presupun că ești meșter aici.
— Da. Hoppy Harrington cel fără mâini, ăsta-s eu. Tu ce mai faci?
— Sunt… mă ocup de afacerile cu capcane homeostatice.
Foca chicoti.
— E așa al dracului de comic? întrebă Stuart.
— Nu. Mă bucur că ai supraviețuit. Cine a mai scăpat? Psihiatrul de peste drum de magazin e și el aici. Stockstill. Fergesson a murit.
Tăcură amândoi.
— Lightheiser a murit, spuse Stuart. Și Bob Rubenstein. Și Connie, chelnerița, și Tony. Îi mai ții minte?
— Da, spuse foca dând din cap.
— Și pe domnul Crody, bijutierul?
— Nu, nu-l cunosc.
— A fost rănit grav. Și-a pierdut brațele și a orbit. Dar e viu, e într-un spital guvernamental în Hayward.
— De ce ești aici?
— Cu afaceri.
— Ai venit să furi rețeta lui Andrew Gill pentru țigări Gold Label?
Foca chicoti iar, dar se gândi că ăsta e adevărul. Oricine vine aici de afară plănuiește să omoare sau să fure. Ca Eldon Blaine, care a venit din Bolinas, dintr-un loc mult mai apropiat.
Stuart spuse rigid:
— Afacerea mă obligă să călătoresc. Merg prin toată California nordică.
După o pauză, adaugă:

— Făceam mai bine asta când îl aveam pe Edward Prințul de Wales. Acum am un cal de mâna a doua și îmi ia mai mult să ajung oriunde.

— Ascultă, spuse Hoppy, nu-i spune nimănui că mă știi de mai demult, dacă faci asta, mă supăr rău. Înțelegi? Sunt o parte vitală a comunității ăsteia de ani buni și nu vreau ca nimic să schimbe situația. Te pot ajuta cu afacerile tale și pe urmă vreau să pleci. Ce zici?

— OK, spuse Stuart. Plec cât de repede pot.

Îl analiză pe Hoppy cu atâta intensitate, că acesta se simți aproape torturat de conștiința de sine.

— Ți-ai găsit un loc, spuse Stuart, bravo!

— O să-ți fac cunoștință cu Gill, spuse Hoppy. O să fac asta pentru tine. Sunt prieten bun cu el, evident.

— Apreciez asta, spuse Stuart dând din cap.

— Și să nu încerci nimic dubios, m-auzi? spuse foca și vocea i se pițigăie, n-o putea controla. Dacă furi ceva sau faci vreo altă crimă, o să pătești lucruri groaznice, înțelegi?

Negrul dădu din cap sumbru. Dar nu părea să-i fie teamă. Niciun mușchi nu i se clinti pe față și Hoppy se simțea din ce în ce mai neliniștit. Aș vrea să plece, își zise. Pleacă de aici, nu-mi face probleme! Îmi doresc să nu te fi cunoscut. Să nu fi cunoscut pe nimeni din afară, de dinainte de Alertă. Nici nu vreau să mă gândesc la perioada aia.

— M-am ascuns sub trotuar, spuse Stuart deodată. Când a căzut prima bombă. M-am băgat prin grătarul de pe trotuar. Era un adăpost bun acolo.

— De ce ai zis asta? întrebă Hoppy iritat.

— Nu știu, mă gândeam că ai fi interesat.

— Nu sunt, spuse focomelul și își puse extensiile pe urechi. Nu vreau să aud nimic despre vremurile alea.

— Păi, atunci, spuse Stuart, trăgându-se meditativ de buza de jos, hai să mergem să-l vedem pe Andrew Gill.

— Dacă ai ști ce aș putea să-ți fac, spuse focomelul, ți-ar fi frică. Pot să...

Se opri. Era cât pe ce să-i mărturisească despre Eldon Blaine.

— Pot să mișc lucruri. De la distanță mare. E o formă de magie. Sunt un magician!

— Asta nu-i magie! spuse Stuart fără nicio inflexiune în voce. Noi îi zicem *spiritismul ciudaților*, adaugă și zâmbi.

— N-nu! se bâlbâi Hoppy. Ce înseamnă asta? N-am auzit niciodată expresia asta. Ca spiritismul cu mese, când chemi morții?

— Da, dar cu ciudați. Cu mutanți.

Nu i-e frică de mine, își dădu seama Hoppy. Pentru că mă știe din vremurile când nu eram nimic. N-ai ce-i face, negrul e prea prost să înțeleagă că s-a schimbat totul, el însuși era aproape ca înainte, ca acum șapte ani, când îl văzuse ultima dată. Era inert, ca o piatră.

Hoppy se gândi apoi la satelit.

— Așteaptă tu puțin și o să vezi, îi spuse lui Stuart repede, în curând până și voi, metropolitanii, o să auziți de mine. Toată lumea o să mă cunoască, așa cum sunt cunoscut aici. N-o să mai dureze mult, sunt aproape gata!

Rânjind tolerant, Stuart spuse:

— Mai întâi impresionează-mă cu recomandarea la tutungiu.

— Știi ce-aș putea să fac? spuse Hoppy râzând. Aș putea să-i fur lui Andrew Gill rețeta direct din seif sau pe unde și-o fi ținând-o și să ți-o pun în palmă, ce zici de asta?

— Doar fă-mi cunoștință cu el, repetă Stuart obosit. Asta-i tot ce vreau. Nu mă interesează rețeta lui de țigări.

Tremurând de anxietate și furie, focomelul își întoarse mobilul în direcția micuței fabrici a lui Andrew Gill.

Gill tocmai rula țigări, când îi văzu pe Hoppy Harrington, de care nu-i plăcea, și pe negrul pe care nu-l știa. Imediat se neliniști. Puse jos hârtiuțele și se ridică în picioare. Lângă el, la bancul de lucru lung, angajații lui își continuară munca.

Angajase opt oameni numai în departamentul de tutun. La distilerie, care producea coniac, lucrau alți 12, dar era situată în nord, în Sonoma, și nu erau localnici. Avea cea mai mare întreprindere comercială din West Marin, în afară de fermele lui Orion Stroud și Jack Tree, și își vindea produsele în toată California nordică. Țigările circulau încet-încet dintr-un oraș în altul și unele, din câte auzise, ajunseseră pe Coasta de Est și erau cunoscute acolo.

— Cu ce-ți pot fi de folos? îl întrebă pe Hoppy.

Se puse în fața focomobilului, ținându-l la distanță de bancul de lucru. Cândva, acolo era brutăria orășelului. Fiind făcută din ciment, supraviețuise suflului bombei și acum era un loc ideal pentru atelierul lui. Și, bineînțeles, își plătea angajații cu mai

nimic, aceștia fiind bucuroși să aibă de muncă și orice fel de salariu.

Hoppy se bâlbâi:

— Dom-mnul ăsta a venit din Berkeley să te vadă, domnule Gill. Spune că e un om de afaceri important. Nu-i așa?

Se întoarse spre negru.

— Așa mi-ai spus, nu?

Întinzând mâna, negrul îi spuse lui Gill:

— Reprezint Corporația Hardy – Capcane Homeostatice din Berkeley, California. Sunt aici să vă fac o propunere extraordinară, care v-ar putea tripla veniturile în următoarele șase luni.

Ochii lui negri străluciră. Se făcu liniște.

Gill își înfrână un hohot de râs.

— Înțeleg, aprobă el și își puse mâinile în buzunare, luând o postură serioasă. Foarte interesant, domnule…

Se uită întrebător la negru.

— Stuart Meconchie.

Dădură mâna.

— Angajatorul meu, domnul Hardy, m-a împuternicit să vă descriu în detaliu schema unei mașini de făcut țigări, complet automată. La Hardy Homeostatic știm că țigările dumneavoastră sunt rulate de mână, după metoda străveche.

Arătă spre angajați.

— E o metodă care s-a demodat acum mai bine de o sută de ani, domnule Gill. Ați obținut țigări de o calitate superbă…

— Pe care intenționez să o mențin, spuse Gill calm.

— Echipamentul nostru electronic n-o să altereze în niciun fel calitatea sau cantitatea. De fapt…

— O clipă, spuse Gill. Nu vreau să discut așa ceva acum.

Se uită spre focomel, care asculta. Acesta se înroși și imediat își deplasă focomobilul mai încolo.

— Plec, spuse. Nu mă interesează. La revedere!

Ieși pe ușa deschisă. Cei doi îl urmăriră cum dispărea în stradă.

— Meșterul nostru, spuse Gill.

Meconchie începu să vorbească, apoi se răzgândi, își drese glasul și făcu câțiva pași, uitându-se la angajați.

— Ai un loc bun aici, Gill. Vreau să-ți spun din capul locului cât de mult îți admir produsul. E clar numărul unu în categoria lui.

N-am mai auzit genul ăsta de vorbărie de șapte ani, își dădu seama Gill. Era greu de crezut că încă mai exista pe lume. Atâtea se schimbaseră de atunci și totuși omul ăsta, Stuart Meconchie, rămăsese intact. Gill simți o plăcere intensă. Îi amintea de vremurile fericite, când era și el agent și vorbea așa. Se simți apropiat de străin.

— Mulțumesc, spuse cu sinceritate.

Poate că lumea se întorcea în sfârșit câte puțin la formele vechi, la civilitățile și cutumele de altădată, tot ce o făcea să fie ce era. Vorbăria asta a lui Meconchie e autentică, își zise. E o supraviețuire, nu o simulare. Omul ăsta a reușit cumva să-și păstreze perspectiva, entuziasmul, după tot ce s-a întâmplat. Încă mai plănuiește, gândește, vrăjește... Nimic nu poate să-l oprească și nimic n-o să-l oprească.

E pur și simplu un bun agent de vânzări. Și n-a lăsat să-l descurajeze nici războiul nuclear și nici prăbușirea societății.

— Ce-ai zice de o cafea? îl întrebă Gill. O să iau o pauză de zece minute, un sfert de oră și poți să-mi spui mai multe despre mașinăria aia automată sau ce-o fi ea.

— Cafea adevărată? întrebă Meconchie și masca plăcută, optimistă îi alunecă pentru o clipă de pe față – se holbă la Gill cu poftă neostoită.

— Din păcate e un înlocuitor, dar nu e rău. Cred că o să-ți placă. E mai bun decât ce se vinde în metropolă la acele așa-zise cafenele.

Se duse să ia o oala cu apă.

— Chiar e un loc extraordinar, spuse Meconchie, în timp ce așteptau să se înfierbânte cafeaua. Foarte impresionant și industrios.

— Mulțumesc.

— Să vin aici e ca și cum mi-aș fi împlinit un vis vechi. Drumul mi-a luat o săptămână și m-am gândit la asta de când am fumat prima dată Gold Label. E...

Se opri să-și caute cuvintele.

— E o insulă de civilizație în aceste timpuri barbare.

— Cum ți se pare la țară, până acum? Un loc așa mic ca ăsta în comparație cu viața în marele oraș... e foarte diferit.

— Abia am ajuns. Am venit direct la tine. N-am avut timp să explorez, calul meu avea nevoie de o potcoavă nouă la piciorul drept din față și l-am lăsat la primul grajd după podețul metalic.

— A, da. E al lui Stroud. Fierarii lui o să facă o treabă bună.

— Viața pare mai pașnică aici. În oraș, dacă-ți lași calul… Recent, mi-am lăsat calul să trec golful și când m-am întors, cineva îl mâncase și genul ăsta de lucruri mă dezgustă la oraș și mă fac să-mi doresc să mă mut.

— Știu, îl aprobă Gill. E brutal în oraș, sunt atâția vagabonzi și oameni fără nimic.

— Îmi iubeam mult calul, spuse Meconchie amărât.

— La țară vezi mereu animale moarte, dintotdeauna a fost o neplăcere de bază a vieții rurale. Când a căzut bomba, zeci de animale de aici au fost afectate teribil. Oi și vaci… Dar asta, bineînțeles, nu se poate compara cu nenorocirile pe care le-au suferit oamenii acolo de unde vii. Probabil ai văzut multă mizerie de la Alertă.

Negrul dădu din cap.

— Da, și mutanții. Și oameni, și animale. Iar Hoppy…

— Hoppy nu e din zonă, spuse Gill. A apărut după război, a văzut un anunț al nostru, căutam un depanator. Nici eu nu sunt de aici, am ajuns în ziua când a căzut bomba și am hotărât să rămân.

Cafeaua fu gata și cei doi începură s-o bea. Tăcură o vreme.

— Ce fel de capcane face compania ta? întrebă Gill curios.

— Nu sunt capcane pasive, spuse Meconchie. Fiind homeostatice, adică învață singure, urmăresc un șobolan sau un câine, sau o pisică prin tuneluri, cum sunt acum atâtea sub Berkeley… Urmăresc un șobolan, îl omoară, se duc după altul, până rămân fără combustibil sau până reușește un șobolan să le distrugă, dar probabilitatea este redusă. Sunt câțiva șobolani inteligenți, mutanți, care știu cum să se apere de o Capcană Hardy. Dar cei mai mulți nu știu.

— Impresionant! murmură Gill.

— În ce privește mașinăria de rulat…

— Prietene, spuse Gill zâmbind, îmi place de tine, dar uite care-i problema: n-am bani să-ți cumpăr mașinăria și n-am nimic să-ți dau la schimb. Și nu vreau să las pe nimeni în afacerea mea ca partener. N-am ce face, trebuie să continui ca până acum.

— Așteaptă, spuse Meconchie repede, trebuie să fie o soluție. Îți putem împrumuta o mașinărie în schimbul unui număr de țigări, Gold Label bineînțeles, livrate săptămânal timp de un

număr de săptămâni pe care o să le stabilim împreună.

Fața i se lumină.

— Corporația Hardy ar putea să devină singurii distribuitori ai țigărilor tale, putem să te reprezentăm oriunde, să dezvoltăm o rețea de puncte de vânzare prin toată California nordică în locul sistemului tău arbitrar. Ce zici?

— Hmm, recunosc că sună interesant. Și recunosc că nu mă prea pricep la distribuție... M-am tot gândit de câțiva ani că ar trebui să mă organizez mai bine, având în vedere și că fabrica e într-o zonă rurală. M-am gândit să mă mut în metropolă, dar sunt prea multe hoții și vandalisme acolo. Și nici nu vreau să mă mut, aici e casa mea.

Nu spuse nimic de Bonny Keller, adevăratul motiv pentru care stătea în West Marin. Aventura lor se sfârșise, dar era mai îndrăgostit de ea ca niciodată. O văzuse cum trece de la un bărbat la altul, cum e tot mai nesatisfăcută de fiecare și Gill credea în adâncul sufletului că într-o zi o s-o recucerească. Și Bonny era mama fiicei lui. Știa că Edie Keller e a lui.

— Ești sigur, spuse abrupt, că n-ai venit să-mi furi rețeta?

Meconchie râse.

— Râzi, spuse Gill, dar nu mi-ai răspuns.

— Nu, nu de asta am venit. Noi facem mașinării electronice, nu țigări.

Dar lui Gill i se păru că vede că negrul e prea evaziv, iar vocea prea îi era sigură și nonșalantă. Se neliniști.

Sau e mentalitatea rurală? se întrebă. Mă influențează izolarea, suspiciunea față de oricine vine din afară, față de tot ce-i străin.

Ar trebui să fiu prudent, totuși. Să nu mă las dus de val doar pentru că omul ăsta îmi amintește de vremurile bune. Să inspectez mașinăria aia cu suspiciune. Până la urmă, aș putea să-i spun lui Hoppy să-mi facă așa o mașinărie. Pare capabil. Aș putea să fac singur tot ce mi-a propus omul ăsta.

Poate sunt singuratic. Sunt singuratic, în comparație cu oamenii din metropolă și felul lor de a gândi. Viața la țară mă deprimă, Point Reyes cu ziarul lui plin de bârfă mediocră și mimeogravat!

— Fiindcă tot vii din oraș, îmi zici, te rog, dacă e vreo știre națională sau internațională interesantă? Prindem și noi satelitul, dar, sincer, m-am săturat de vorbăria DJ-ului și de

muzică. Și de lecturile alea nesfârșite.

Râseră amândoi.

— Știu ce zici, spuse Meconchie, sorbindu-și cafeaua. Păi, să vedem. Am înțeles că undeva prin ruinele din Detroit se încearcă învierea automobilului. E făcut din lemn în mare parte, dar merge cu kerosen.

— Nu știu de unde o să ia kerosen, spuse Gill. Înainte să facă o mașină ar trebui să pună pe picioare niște rafinării. Și să repare câteva drumuri principale.

— A, da. Guvernul vrea să redeschidă anul ăsta una dintre rutele prin Munții Stâncoși. Pentru prima dată după război.

— Asta e o veste excelentă! spuse Gill încântat. Nu știam.

— Și companiile de telefonie…

— Stai, spuse Gill și se ridică în picioare. Ce-ai zice de un strop de coniac în cafea? De când n-ai mai băut așa o combinație?

— De ani întregi.

— E coniac cinci stele, al meu, din Sonoma Valley.

Îi turnă dintr-o butelcă în ceașcă.

— Uite ceva ce te-ar interesa, spuse Meconchie.

Băgă mâna în buzunarul jachetei și scoase un plic împăturit.

— Ce e?

Gill îl luă și-l examină fără să vadă nimic neobișnuit. Un plic normal, cu adresă, un timbru anulat… și apoi înțelese și aproape nu-i veni să creadă. *Poșta.* O scrisoare din New York.

— Da, e adevărată, spuse Meconchie. A primit-o șeful meu, domnul Hardy. Tocmai de pe Coasta de Est. I-a luat numai o lună să ajungă. Guvernul din Cheyenne, militarii, ei sunt responsabili. O parte din drum e făcută cu balonul, alta cu camioane și alta cu cai. Ultima e pe jos.

— Dumnezeule! exclama Gill și își puse și el niște coniac în cafea.

12

— Hoppy l-a omorât pe Omul cu ochelarii din Bolinas, îi spuse Bill soră-sii, și plănuiește să mai omoare pe cineva și pe urmă, mi-e greu să spun ce, dar știu că e ceva asemănător.

Sora lui jucase piatră-foarfece-hârtie cu alți trei copii. Acum se oprise, sărise în picioare și o luase la fugă la marginea terenului

școlii, unde putea să fie singură și să stea de vorbă cu Bill.

— De unde știi? îl întrebă, incitată.

— Pentru că am vorbit cu domnul Blaine, spuse Bill. E acolo jos acum și mai vin și alții. Mi-ar plăcea să ies și să-i fac ceva rău lui Hoppy. Domnul Blaine spune că ar trebui. Întreabă-l iar pe doctorul Stockstill dacă aș putea fi născut.

Vocea lui era imploratoare:

— Dacă m-aș putea naște măcar pentru un timp scurt...

— Sau poate îi fac eu rău, spuse Edie gânditoare. Întreabă-l pe Blaine ce trebuie să fac. Mi-e cam frică de Hoppy.

— Aș putea să fac imitații care să-l omoare, numai să ies de aici. Am unele excelente. Ar trebui să-l auzi pe tatăl lui Hoppy, îl imit foarte bine. Vrei să auzi?

Cu o voce joasă, de adult, spuse:

— Kennedy propune încă o tăiere de impozite. Dacă el crede că așa repară economia, e mai nebun decât mi se pare, și mi se pare al dracului de nebun.

— Fă-mă și pe mine, spuse Edie, imită-mă.

— Cum aș putea? Nu ești moartă.

— Cum e să fii mort? O să fiu cândva, așa că aș vrea să știu.

— E amuzant. Ești într-o groapă și te uiți în sus. Și ești cumva plat, ca și cum ai fi golit. Și știi ce? După o vreme, te întorci. Ești aruncat și, acolo unde ești aruncat, apari din nou! Știai asta? Te întorci aici, viu și cărnos.

— Nu, spuse Edie, nu știam asta.

Se plictisise. Voia să audă mai multe despre cum l-a omorât Hoppy pe domnul Blaine. De la un punct încolo, morții nu mai erau așa interesanți, pentru că nu făceau nimic, doar așteptau. Unii dintre ei, ca domnul Blaine, se gândeau tot timpul la crimă și alții doar vegetau. Bill îi spusese pentru că el era interesat, credea că are vreo importanță.

— Ascultă, Edie, hai să încercăm iar experimentul cu animalele, OK? Prinzi un animal mic și îl ții lângă burtă și eu încerc iar să intru în el. OK?

— Am încercat, spuse ea, practică.

— Să mai încercăm! Găsește unul foarte mic. Cum se cheamă chestiile alea cu carcasă și care lasă urme vâscoase?

— Scoici.

— Nu.

— Melci.

— Da, ăia. Ia un melc și pune-l cât mai aproape de mine. Pune-mi-l în dreptul capului, unde poate să mă audă și eu să-l aud. Faci tu asta?

Amenințător, Bill continuă:

— Dacă nu, o să dorm un an întreg.

Și apoi tăcu.

— Atunci, culcă-te. Nu-mi pasă. Am atâția oameni cu care să vorbesc și tu n-ai.

— O să mor, atunci, și n-o să suporți asta, pentru că o să trebuiască să cari o mortăciune în tine. Sau, îți spun eu ce-o să fac, știu ce-o să fac. Dacă nu prinzi un animal, o să cresc și în curând o să fiu atât de mare, încât o să pocnești ca un... Știi tu.

— Un balon?

— Da. Și așa o să ies.

— O să ieși, dar o să te rostogolești un pic și o să mori.

— Te urăsc!

— Eu te urăsc și mai mult. Te-am urât de la început, de când am aflat de tine.

— Asta e! spuse Bill morocănos. Crezi că-mi pasă. Eu sunt cauciuc și tu ești lipici, vorbele tale se izbesc de mine și se lipesc de tine.

Edie nu spuse nimic. Se întoarse la fete și la jocul lor. Era mult mai interesant decât orice avea fratele ei de spus. Știa atât de puține, nu făcea nimic, nu vedea nimic de acolo din ea.

Dar era interesantă povestea cu Hoppy care l-a strâns de gât pe Blaine. Se întrebă pe cine o să mai omoare Hoppy și dacă ar trebui să-i spună mamei sau polițistului, domnul Colvig.

— Pot să mă joc și eu? întrebă deodată Bill.

Uitându-se în jur, Edie se asigură că nu-l auzise niciuna dintre fete.

— Poate să se joace și fratele meu?

— Tu n-ai un frate, spuse Wilma Stone disprețuitoare.

— E imaginar, îi aminti Rose Quinn. Așa că e OK dacă joacă și el. Poate să se joace, îi zise lui Edie.

— Unu, doi, trei, spuseră fetele și-și arătară toată palma, două degete sau pumnul.

— Bill a ales foarfecele, spuse Edie. Așa că te-a bătut, Wilma, pentru că foarfecele taie hârtia, iar tu poți să-l lovești, Rose, pentru că piatra bate foarfecele, iar el e la egalitate cu mine.

— Cum îl lovesc? întrebă Rose.

Edie se gândi puțin.

— Lovește-mă ușor aici, spuse și arătă deasupra centurii rochiței. Doar cu muchia palmei și ai grijă, e delicat.

Rose o plesni ușor. Dinăuntru, Bill spuse:

— OK, îmi iau revanșa data viitoare.

Pe teren apăru tatăl lui Edie, directorul școlii, și alături era domnul Barnes, noul profesor. Se opriră puțin lângă fete și zâmbiră.

— Și Bill se joacă, îi spuse Edie tatălui ei, tocmai a pierdut.

George Keller râse. Îi spuse lui Barnes:

— Așa pățești când ești imaginar, pierzi.

— Și cum o să mă lovească Bill? întrebă Wilma.

Se uită la director și la profesor:

— O să mă lovească, explică. Să nu dai tare, OK? îi vorbi ea lui Edie.

— Nu poate să lovească tare, spuse Edie, chiar și când ar vrea.

Wilma săltă o clipă.

— Vezi? spuse Edie. E tot ce poate, chiar și când se străduiește.

— Nu m-a lovit, spuse Wilma, doar m-a speriat. N-are o țintă prea bună.

— Pentru că nu vede, spuse Edie. Poate ar trebui să te lovesc eu în locul lui, ar fi mai corect.

Se apleacă și o plesni pe Wilma pe încheietura mâinii.

— Și acum să jucăm iar. Unu, doi, trei.

— De ce nu poate să vadă, Edie? întrebă Barnes.

— Pentru că n-are ochi.

Domnul Barnes îi spuse directorului:

— E un răspuns rezonabil.

Râseră amândoi și plecară.

Din interiorul lui Edie, fratele ei spuse:

— Dacă prinzi un melc, aș putea să intru în el o vreme și să văd. Melcii pot să vadă, nu? Mi-ai spus o dată că au ochi în vârful unor bețe.

— Cornițe, îl corectă Edie.

— Te rog!!! spuse Bill.

Știu ce să fac, se gândi ea. O să țin o râmă pe pântece și când o să între în el, o să fie ce e și acum. O râmă nu vede, doar își face drum prin pământ – ce surpriză pentru el!

— OK, spuse ea, sărind în picioare. O să iau un animal. Așteaptă să găsesc unul. Ai răbdare.

— Mulțumesc mult, spuse Bill cu o voce încărcată de emoție, tânjind. O să-ți rămân dator, jur.

— Ce poți să faci tu pentru mine? spuse Edie, în timp ce căuta prin iarbă o râmă.

Cu o noapte înainte plouase, nu erau greu de găsit.

— Ce poate să facă o creatură ca tine pentru cineva?

Căuta avidă, răscolind iarba cu degetele.

Fratele nu-i răspunse. Ea îi simți tristețea mută și râse disprețuitoare în gând.

— Ai pierdut ceva? se auzi vocea unui bărbat.

Se uită și îl văzu pe domnul Barnes, care îi zâmbea.

— Caut o râmă, spuse ea timidă.

— Ce fată greu de scârbit!

— Cu cine vorbești? întrebă Bill confuz. Cine e?

— Domnul Barnes.

— Da? spuse Barnes.

— Vorbeam cu fratele meu, spuse Edie. A întrebat cine e. E profesorul nou.

— Înțeleg, spuse Bill. Îl aud, e aproape. O știe pe mama.

— Mama noastră? întrebă Edie surprinsă.

— Da, răspunse Bill ezitând. Nu înțeleg, dar o știe și o vede tot timpul când nu se uită nimeni. El și ea…

Se întrerupse, chicoti.

— E groaznic și rău. E… Nu pot să spun.

Edie, cu gura căscată, se uită la profesor.

— Uite, spuse Bill plin de speranță, n-am făcut ceva pentru tine? Ți-am spus un secret pe care nu l-ai fi știut altfel. Nu că e ceva?

— Da, spuse Edie încet, dând din cap amețită. Cred că da.

Hal Barnes îi spuse lui Bonny:

— Am văzut-o pe fetița ta azi. Și mi-a dat impresia că știe despre noi.

— O, Doamne, cum ar putea? E imposibil.

Întinse mâna și aprinse lampa cu untură. Camera căpătă substanță odată ce scaunele, masa și tablourile se făcură vizibile.

— Și oricum nu contează. Nu-i pasă.

Ei nu, se gândi Barnes, dar i-ar putea spune lui George.

Gândul la soțul lui Bonny îl făcu să se uite dincolo de marginea ferestrei, spre drumul luminat de lună. Era liniște, drumul era pustiu și numai frunzișul copacilor, dealurile și pământul întins al fermei se vedeau. O imagine pașnică, pastorală, se gândi. George, fiind directorul școlii, era la o ședință cu părinții și urma să vină abia peste câteva ore. Edie era bineînțeles în pat. Era ora opt.

Și Bill, se gândi, unde e Bill, cum îi zice Edie? Bântuie pe aici prin casă și ne spionează? Se simți inconfortabil și se îndepărtă de femeia de lângă el de pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bonny alertată. Ai auzit ceva?

— Nu. Dar… spuse el și ridică din umeri.

Bonny se întinse, îl luă în brațe și îl trase aproape.

— Doamne, ești un fricos! Războiul nu te-a învățat nimic despre viață?

— M-a învățat să-mi prețuiesc existența și să n-o risipesc. M-a învățat să fiu prudent.

Mormăind nemulțumită, Bonny se ridică, își netezi cutele fustei, își încheie nasturii bluzei. Ce diferență între omul ăsta și Andrew Gill, care făcea mereu dragoste cu ea în spații deschise, în miezul zilei, pe marginea drumurilor flancate de stejari din West Marin, pe unde ar fi putut să treacă oricine, oricând. Fusese de fiecare dată ca prima dată, fără să ezite sau să se bâlbâie… Poate ar trebui să mă întorc la el, se gândi.

Sau poate ar trebui să-i părăsesc pe toți, pe Barnes, pe George și pe fiica mea nebună. Să trăiesc cu Gill fără ascunzișuri, sfidând comunitatea și să fiu și eu fericită.

— Bun, păi, dacă tot nu facem dragoste, hai să mergem să ascultăm satelitul.

— Vorbești serios? întrebă Barnes.

— Sigur.

Se duse la dulap să-și ia pardesiul.

— Înseamnă că tot ce vrei, îi spuse el încet, e să faci dragoste. Numai de asta îți pasă într-o relație.

— Dar tu ce vrei? *Să vorbești?*

O privi melancolic, dar nu-i răspunse.

— Prostule, îi spuse ea dând din cap disprețuitoare, de ce ai venit de fapt în West Marin? Doar să le predai copilașilor și să culegi ciuperci?

Era dezgustată.

— Experiența mea de azi de pe terenul de joacă…

— N-ai avut nicio experiență, îl întrerupse ea, a fost doar conștiința ta vinovată. Hai să mergem, vreau să-l aud pe Dangerfield. Măcar când vorbește el e o plăcere să-l aud.

Își puse pardesiul, se duse repede spre ușă și o deschise.

— Edie o să fie bine? o întrebă Barnes, în timp ce coborau pe cărare.

— Sigur, spusea ea, incapabilă pe moment să-i pese.

Dă-o dracului! își zise. Pășea sumbră, cu mâinile adânc înfundate în buzunarele pardesiului. Barnes încerca să se țină după ea și pașii ei rapizi.

Din față, de după colț, apărură două siluete. Ea se opri și încremeni, gândindu-se că unul dintre ei era George. Și apoi văzu că cel scund și masiv era Jack Tree, iar celălalt, doctorul Stockstill. Merse mai departe, ca și cum nimic nu se întâmplase.

— Hai! îi spuse calmă, peste umăr, lui Barnes.

El se apropie ezitant, vrând parcă să se întoarcă și să o ia la fugă.

— Bună! îi salută ea pe Stockstill și Bluthgeld, adică Jack Tree – trebuia să nu uite să-i spună așa.

— Ce faceți, psihanaliză pe întuneric? E mai eficientă așa? Nu mă miră.

Gâfâind, Tree spuse cu vocea lui răgușită:

— Bonny, l-am văzut iar. E negrul ăla care a înțeles ce-i cu mine în ziua când a început războiul, când mergeam la Stockstill. Tu mă trimiseseși, mai ții minte?

Stockstill spuse pe un ton glumeț:

— Toți arată la fel, cum se zice. Și oricum…

— Nu, e același om, spuse Tree. M-a urmărit până aici. Știi ce înseamnă asta?

Se uită la fiecare dintre cei trei cu ochii măriți de groază.

— O să înceapă iar.

— Ce-o să înceapă iar? întrebă Bonny.

— Războiul, îi spuse Tree. Pentru că de-aia a început și data trecută. Negrul m-a văzut și a înțeles ce-am făcut, știa cine sunt și încă știe. Imediat cum mă vede…

Se întrerupse, tușind de parcă și-ar fi dat sufletul.

— Scuze, murmură.

Bonny îi spuse lui Stockstill:

— E un negru aici, e adevărat. L-am văzut. Evident, a venit să vorbească cu Gill despre comerțul cu țigări.

— Nu poate să fie aceeași persoană, spuse Stockstill.

Se duse cu Bonny pe marginea drumului să vorbească numai ei între ei.

— Ba ar putea, spuse Bonny, dar nu contează, e doar unul dintre delirurile lui. L-am auzit bătând câmpii despre asta de multe ori. Un negru mătura trotuarul și l-a văzut și în ziua aia a început războiul, așa că le-a conectat în mintea lui. Și acum pare că s-a stricat de tot la cap, nu crezi?

Se resemnase, aștepta de mult să se întâmple asta.

— Așa că perioada de inadaptare stabilizată a ajuns la final.

Poate, se gândi ea, a ajuns pentru noi toți la final. Pentru toți. N-avea cum să țină la nesfârșit. Bluthgeld cu oile lui, eu cu George… Oftă.

— Ce crezi?

— Aș vrea să am niște Stelazine, spuse Stockstill, dar nu mai e Stelazine din ziua Alertei. L-ar ajuta. Eu n-am cum. M-am dat bătut. Doar știi asta, Bonny.

Și el părea resemnat.

— O să le spună tuturor, zise ea, privindu-l pe Bluthgeld, care îi repeta lui Barnes ce le zisese lor. O să afle cine e și o să-l omoare, cum se și teme și are dreptate să se teamă.

— Nu pot să-l opresc, spuse Stockstill.

— Nici nu prea încerci, îi replică ea.

El ridică din umeri.

Întorcându-se la Bluthgeld, Bonny spuse:

— Ascultă, Jack, hai să mergem toți la Gill și să vorbim cu negrul și pun pariu că o să aflăm că nu te-a văzut atunci. Pariezi? Pe 25 de cenți de argint.

— De ce spui că tu ai cauzat războiul? îl întrebă Barnes pe Bluthgeld.

Se întoarse spre Bonny mirat:

— Ce-i asta, o psihoză de război? zice că o să înceapă iar.

Și apoi, lui Bluthgeld:

— Nu e posibil să se întâmple iar. Pot să-ți dau 50 de motive. În primul rând, nu mai sunt bombe cu hidrogen. În al doilea rând…

Punându-și o palmă pe umărul lui Barnes, Bonny îi zise:

— Taci!

Și lui Bruno Bluthgeld:
— Hai să mergem toți și să ascultăm satelitul. OK?
— Ce e satelitul? murmură Bluthgeld.
— Doamne, spuse Barnes, nu știe despre ce vorbești! E bolnav psihic!
Și lui Stockstill:
— Ascultă, doctore, nu e schizofrenie când cineva pierde contactul cu valorile și cultura lui? Omul ăsta l-a pierdut, ascultă-l ce zice.
— L-am auzit, spuse Stockstill îngândurat.
— Doctore, spuse Bonny, Jack Tree mi-e foarte drag. În trecut, mi-a fost ca un tată. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva pentru el!! Nu pot să-l văd așa, pur și simplu nu pot.
Cu un gest de neputință, Stockstill îi răspunse:
— Bonny, gândești ca un copil. Crezi că orice se poate numai dacă vrei tu. Asta e gândire magică. Nu pot să-l ajut pe Jack Tree.
Se întoarse și făcu câțiva pași spre oraș:
— Haide, le spuse pe după umăr, o să facem cum spune doamna Keller, o să stăm în sală și o să ascultăm 20 de minute satelitul, după care o să ne simțim mai bine.
Barnes începu iar să-i vorbească zelos lui Tree:
— Dă-mi voie să-ți arăt unde e eroarea în logica ta. Ai văzut o persoană anume, un negru, de ziua Alertei. OK. Acum, șapte ani mai târziu…
— Taci, îi spuse Bonny, înfigându-și unghiile în brațul lui. Pentru numele lui Dumnezeu…
Merse mai departe, prinzându-l din urmă pe Stockstill:
— Nu pot să-l văd așa. Știu că e la capătul puterilor, n-o să supraviețuiască, acum, că l-a văzut pe negrul ăla.
Ochii i se umplură de lacrimi. Simțea cum îi curg, cum îi scapă de sub control.
— La dracu’! spuse ea cu amărăciune, mergând cât mai repede, luând-o înaintea celorlalți înspre oraș. Să nu mai știe nici măcar ce e satelitul… Să fie atât de desprins, de deteriorat… Nu mi-am dat seama. Cum să suport așa ceva? Cum se poate să se întâmple una ca asta? Cândva era un geniu. Un om care vorbea la televizor și scria articole, preda și dezbătea…
În spatele ei, Bluthgeld murmura:

— Știu că e același om, Stockstill, pentru că am dat de el pe stradă, mergeam să iau mâncare și m-a privit la fel de ciudat, de parcă se pregătea să-mi strige o insultă, dar știa că dacă face asta o să se întâmple iar și acum îi era frică. A văzut o dată și știe. Nu e *un fapt clar*, Stockstill? Acum știe. Am sau nu dreptate?

— Mă-ndoiesc că știe că mai trăiești, spuse Stockstill.

— Dar e cu neputință să nu fiu viu, spuse Bluthgeld. Altfel, lumea…

Vocea i se încețoșă și Bonny pierdu restul. Auzi numai sunetul tocurilor ei pe rămășițele de asfalt de sub picioare.

Și noi ceilalți suntem la fel de nebuni, își zise. Puștoaica mea și fratele ei imaginar, Hoppy care mișcă monede la distanță și îl imită pe Dangerfield, Andrew Gill rulând de mână țigară după țigară, an după an… Numai moartea ne-ar putea scăpa și poate nici moartea. Poate e prea târziu, o să ducem stricăciunea asta și în viața viitoare.

Ne-ar fi fost mai bine, se gândi, dacă am fi murit la Alertă. N-am mai fi apucat să vedem mutanți și animale inteligente. Cei care au pornit războiul n-au fost destul de meticuloși. Am obosit și vreau să mă odihnesc. Vreau să ies de aici și să stau întinsă undeva pe întuneric și să nu aud pe nimeni vorbind. Pentru totdeauna.

Și apoi, mai practică, se gândi – poate problema e că n-am găsit bărbatul care-mi trebuie. Și nu e încă târziu. Încă sunt tânără și suplă și, cum zice toată lumea, am dinți perfecți. Încă s-ar putea întâmpla, trebuie să mai caut.

În fața îi apăru Foresters Hall, clădirea albă din lemn cu ferestrele acoperite de scânduri – geamurile nu fuseseră niciodată înlocuite și nici n-aveau să fie. Poate că Dangerfield, dacă n-a murit deja de ulcer, ar putea să dea un anunț pentru mine, se gândi ea. Cum ar primi comunitatea asta așa ceva? Sau să pun eu un anunț în *News Views*, să-l publice bețivul de Paul Dietz vreo șase luni.

Deschizând ușa sălii, auzi vocea prietenoasă, familiară a lui Walt Dangerfield. Văzu rândurile de fețe, oamenii ascultând, unii cu anxietate, alții cu plăcere. Îi văzu într-un colț pe Andrew Gill și cu el un negru subțire, arătos. Era omul care amenința structura fragilă a lui Bruno Bluthgeld, și Bonny rămase în ușă, neștiind ce să facă.

Din spate apărură Barnes și Stockstill cu Bruno. Trecură pe lângă ea, Stockstill și Barnes căutând din priviri locuri libere în sala plină. Bruno, care nu mai venise niciodată să asculte satelitul, stătea confuz, ca și cum nu înțelegea ce fac ceilalți și ce spunea vocea din aparatul de radio cu baterii.

Bruno rămase lângă Bonny, frecându-și gânditor fruntea și supraveghindu-i pe cei din sală. Se uită la ea întrebător, cu o privire prostească și apoi se duse după Barnes și Stockstill. După care îl văzu pe negru. Se opri. Se întoarse la ea și acum expresia i se schimbase, era una de suspiciune și groază – și certitudinea că înțelesese sensul a ceea ce se întâmpla.

— Bonny, mormăi, trebuie să-l scoți de aici!

— Nu pot, îi răspunse ea simplu.

— Dacă nu-l scoți de aici, o să fac să cadă iar bombele.

Ea se uită la el și apoi se auzi spunându-i cu o voce seacă:

— Așa o să faci? Asta vrei să faci, Bruno?

— Trebuie, mormăi el cu vocea sa lipsită de inflexiuni, privind-o fără s-o vadă.

Era preocupat de gândurile lui, de schimbările lăuntrice.

— Îmi pare rău, dar mai întâi o să fac să explodeze bombele de la mare altitudine, cele pentru teste. Am mai făcut-o și, dacă nu ajunge, o să le aduc jos, peste toată lumea. Te rog să mă ierți, Bonny, dar trebuie să mă protejez.

Încercă să zâmbească, dar gura lui fără dinți nu reuși decât să se strâmbe.

— Chiar poți să faci asta, Bruno? întrebă Bonny. Ești sigur?

— Da!

Și era convins de asta. Întotdeauna fusese convins de puterea sa. Provocase o dată războiul și putea s-o facă iar dacă îl stresau prea tare. În ochii lui nu era niciun fel de îndoială, de ezitare.

— E o putere teribilă pentru un om, îi spuse ea. Nu e ciudat ca un singur om să aibă atâta?

— Da, spuse el. E toată puterea din lume la un loc. Eu sunt centrul. Dumnezeu a vrut să fie așa.

— Ce greșeală a făcut Dumnezeu! spuse ea.

Bruno o privi sumbru.

— Și tu, spuse. Credeam că tu n-o să te întorci niciodată împotriva mea, Bonny.

Ea nu-i răspunse. Se duse spre un scaun gol și se așeză. Nu-l mai băgă în seamă pe Bruno. Nu mai putea. Obosise, de atâția

ani îi dăduse atenție și nu mai avea vlagă.

Stockstill, așezat nu foarte departe, se aplecă spre ea și spuse:

— Negrul e aici în sală.

— Da, spuse ea, știu.

Stând dreaptă pe scaun, se concentră asupra vorbelor de la radio. Îl asculta pe Dangerfield și încerca să uite de toți și de toate.

Nu mă mai privește, își zise. Orice face, orice se întâmplă cu el, nu e vina mea. Orice se întâmplă cu noi toți – nu mai pot să-mi asum nicio responsabilitate. Am făcut-o prea mult timp și mă bucur să scap în sfârșit.

Ce ușurare! se gândi. Slavă Domnului!

Și acum trebuie să înceapă iar, se gândi Bruno. Războiul. Pentru că nu există alternativă. M-au forțat. Îmi pare rău pentru oameni. O să trebuiască să sufere toți, dar poate o să iasă din asta izbăviți. Poate că pe termen lung e o binecuvântare.

Se așeză, își împreună mâinile, închise ochii și se concentră să-și adune toate puterile. Creșteți, le spuse el tuturor forțelor de sub comanda sa, adunați-vă și activați-vă, cum ați mai făcut! E nevoie de voi din nou.

Dar vocea de la radio îi tulbura concentrarea. Să mă izolez, își zise, să nu mă distragă nimic. Planul nu trebuie deturnat. Dar cine vorbește? îl ascultă toți… Își primesc instrucțiunile de la el?

Îl întrebă pe cel de alături, din stânga:

— Cine e cel pe care-l ascultăm?

Bărbatul, un bătrân, se întoarse iritat spre el:

— Păi, e Walt Dangerfield, îi spuse, nevenindu-i să creadă.

— N-am auzit niciodată de el, spuse Bruno.

Pentru că nu vrusese să audă de el.

— De unde vorbește?

— Din satelit, îi răspunse bătrânul sarcastic și se întoarse să asculte.

Acum îmi amintesc, își spuse Bruno. De-aia am venit aici, să ascultăm satelitul. Pe omul care vorbește de sus.

Distruge-te! trimise el gândul spre cer. Oprește-te, pentru că mă chinui și îmi întrerupi lucrarea! Bruno așteptă, dar vocea se auzea mai departe.

— De ce nu s-a oprit? îl întrebă pe omul din dreapta. Cum se poate să continue?

Individul, puțin derutat, îi spuse:

— Te referi la boala lui? A făcut înregistrarea mai demult, înainte să fie bolnav.

— Bolnav... spuse Bruno. Înțeleg...

Îl îmbolnăvise pe omul din satelit și asta era ceva, dar nu destul. Era un început. Mori! trimise el încă un gând spre satelit. Dar vocea continuă.

Ai un scut magnetic? se întrebă Bruno. Ți-au dat așa ceva la plecare? O să-l penetrez. Evident, te-ai pregătit bine împotriva atacurilor, dar n-o să țină mult.

Să fie o armă cu hidrogen, își zise. Să explodeze aproape de satelit și să-i distrugă protecția. Și să moară perfect conștient de forța care l-a ucis. Bruno Bluthgeld se concentră, împreunându-și palmele, storcând puterea din adâncul minții sale.

Și totuși lectura continuă.

Ești foarte puternic, recunoscu Bruno. Trebuia să-l admire, n-avea încotro. Ba chiar zâmbi puțin. Să explodeze mai multe bombe lângă el! Să-i arunce satelitul în derivă! Să descopere adevărul!

Vocea de la difuzor se opri.

Era și timpul, își spuse Bruno. Și își relaxă concentrarea. Oftă, își încrucișă picioarele, își aranjă părul și se uită la omul din dreapta.

— S-a sfârșit, îi spuse.

— Da, spuse celălalt. Și acum o să ne spună știrile, asta dacă nu se simte rău.

Uimit, Bruno îi spuse:

— Dar e mort.

Celălalt protestă tulburat:

— Nu e, nu pot să cred. Ești nebun!

— E adevărat, spuse Bruno. Satelitul lui a fost distrus, n-a mai rămas nimic din el.

Omul ăsta chiar nu știa asta? Încă nu aflase toată lumea?

— Prostii! îi spuse celălalt. Nu știu cine ești sau de ce ai spune așa ceva, dar cred că ești stricat la cap. Așteaptă o clipă și o să-l auzi. Pun pariu pe cinci cenți.

Radioul tăcea. Lumea se foia în sală, murmura îngrijorată.

Da, a început, își spuse Bruno. Mai întâi, explozii la mare altitudine, cum au mai fost. Și, în curând, peste voi. Lumea ștearsă de pe fața pământului, ca să se oprească înaintarea

cruzimii și a răzbunării. Trebuie să fie oprită înainte să fie prea târziu. Se uită spre negru și zâmbi. Negrul se prefăcu că nu-l vede, că discută cu vecinul său de scaun.

Ai înțeles, se gândi Bruno, îmi dau seama. Nu poți să mă păcălești. Tu, mai mult decât oricare altul, știi ce a început să se întâmple.

Ceva nu-i bine, se gândi Stockstill. De ce nu continuă Walt Dangerfield? A suferit vreun embolism sau ceva asemănător?

Și apoi observă gura fără dinți și rânjetul de triumf al lui Bruno Bluthgeld. Imediat, își zise: crede că e opera lui. Delir paranoid de omnipotență, tot ce se întâmplă e din cauza lui. Scârbit, se întoarse și își mută scaunul în așa fel încât să nu-l mai vadă pe Bluthgeld.

Își mută atenția asupra tânărului negru. Da, se gândi, e foarte posibil să fie vânzătorul de televizoare care deschidea dimineața magazinul de peste drum de cabinet, în Berkeley. O să mă duc să-l întreb.

Ridicându-se, își făcu drum spre Andrew Gill și spre negru.

— Scuzați-mă, îi spuse aplecându-se asupra lor, ați locuit vreodată în Berkeley și ați vândut televizoare pe Shattuck Avenue?

— Doctore Stockstill! spuse negrul, îi întinse mâna și i-o strânse. Ce mică e lumea!

— Ce i s-a întâmplat lui Dangerfield? întrebă Gill îngrijorat.

June Raub apăruse lângă aparatul de radio și se juca la butoane. Veniră și alții, își ofereau ajutorul, se adunaseră în grupuri mici și murmurau grav.

— Cred că s-a sfârșit, spuse Gill, tu ce crezi, doctore?

— Cred că, dacă e așa, e o tragedie, spuse Stockstill.

În capătul sălii, Bruno Bluthgeld se ridică în picioare și strigă cu asprime:

— Demolarea existenței a început. Toți cei prezenți aici vor fi cruțați atât cât să-și mărturisească păcatele și să se pocăiască, dar cu sinceritate.

Sala amuți. Oamenii își întoarseră, unul câte unul, capetele spre el.

— Aveți un predicator? îl întrebă negrul pe Stockstill.

Stockstill îi spuse repede lui Gill:

— E bolnav, Andy. Trebuie să-l scoatem de aici. Ajută-mă.

— Sigur, spuse Gill, urmându-l.

Se duseră spre Bluthgeld, care încă stătea în picioare.

— La bombele de mare altitudine pe care le-am detonat în 1972, strigă Bluthgeld, se adaugă acțiunea din acest moment, dictată de însuși Dumnezeu în marea Sa înțelepciune. Verificați în Apocalipsă.

Îi văzu pe Stockstill și pe Gill apropiindu-se.

— V-ați curățat? Sunteți pregătiți pentru judecata care urmează?

Deodată, din radio se auzi vocea familiară. Tremura și era stinsă, dar o recunoscură toți.

— Scuze pentru pauză, oameni buni, spuse Dangerfield, dar m-am simțit cam aiurea, a trebuit să mă întind și n-am observat că s-a terminat banda. Oricum...

Râse cu râsul lui obișnuit, cald.

— M-am întors. Cel puțin pentru o vreme. Și ce voiam să fac? îşi amintește cineva? Stați puțin, am o lumină roșie aprinsă. Cineva mă contactează. O clipă...

Lumea din sală se destinse, bucuroasă. Se concentrară iar să asculte și uitară de Bluthgeld. Stockstill, Gill și negrul se duseră spre aparat și se alăturară cercurilor de oameni zâmbitori.

— Cineva vrea *Bei Mir Bist Du Schön*, spuse Dangerfield. Ce poate fi mai bun? Vă mai amintiți de surorile Andrews? Guvernul american a avut generozitatea să-mi pună la pachet, dacă vă vine să credeți, o bandă cu surorile Andrews cântând această melodie zaharisită, dar mult iubită... S-au gândit că o să fiu acolo pe Marte un fel de capsulă a timpului.

Chicoti.

— Deci e *Bei Mir Bist Du Schön* pentru un bătrân din zona Marilor Lacuri. S-o ascultăm.

Suavă și arhaică, muzica începu să se audă și toți se mutară bucuroși la locurile lor.

Stând rigid pe scaunul lui, Bruno Bluthgeld asculta muzica și se gândea. Nu pot să cred! Omul ăla de sus e mort, eu însumi l-am distrus. *Trebuie să fie un fals. O păcăleală. Nu e real.*

Oricum, trebuie să-mi folosesc puterile mai intens. Să reîncep, dar acum cu mai multă forță. Nimeni nu-l mai băga în seamă, ascultau radioul, așa că se ridică de pe scaun și ieși încet din sală.

Pe drum, în beznă, antena de pe casa lui Hoppy Harrington luci, pulsă și bâzâi. Bruno o observă când se îndrepta spre calul său, pe care-l lăsase legat. Ce făcea focomelul? În spatele geamurilor străluceau puternic lumini. Hoppy lucra la ceva.

Trebuie să-l includă și pe el, își spuse Bluthgeld. Trebuie să moară odată cu ceilalți, pentru că e rău ca și ei. Poate și mai mult.

Când trecu pe lângă casa lui Hoppy, trimise spre ea un gând răzleț, de distrugere. Luminile însă rămaseră pornite și antena își continuă bâzâitul. O să-mi trebuiască mai multă putere cerebrală, își dădu seama Bluthgeld, și acum n-am timp. Mai târziu.

Meditând profund, merse mai departe.

13

Bill Keller îl auzi pe micul animal în apropiere și imediat intră în el. Dar fusese păcălit, era orb. Era afară, dar nu putea să vadă sau să audă, putea doar să se miște.

— Lasă-mă înapoi, îi strigă panicat soră-sii. Uite ce ai făcut, m-ai pus în ceva greșit.

Ai făcut-o intenționat, își zise, în timp ce se mișca. Se mișca disperat, căutând-o.

Dacă aș putea să ies, se gândi. Să ajung sus. Dar n-avea cum, n-avea niciun fel de membru. Ce sunt acum? Cum le zice lucrurilor ălora de acolo de sus care strălucesc? Luminile alea din cer… pot să le văd fără ochi? Nu, nu pot.

Se mișcă mai departe, încercând să se ridice cât mai sus din când în când și apoi alunecând și târându-se, tot ce putea să facă în viața asta nouă, exterioară.

Sus, în cer, în satelitul lui, Walt Dangerfield se mișcă, deși stătea cu capul în palme. Durerea crescu, se schimbă, îl absorbi până când nu-și mai putea imagina altceva.

Și apoi i se păru că vede ceva. Dincolo de geam, o scânteie îndepărtată, la marginea întunecată a Pământului. Ce era aia? se întrebă. O explozie, precum cele pe care le văzuse cu ani în urmă și se crispase… luminile străluceau pe suprafața planetei. Începea iar?

Se ridică în picioare, cu privirea ațintită pe geam, abia

respirând. Trecură câteva secunde și nu se văzu nicio explozie. Iar cea pe care o văzuse fusese vagă, cu o difuzie ce o făcea să pară ireală, ca și cum doar și-o imaginase.

Ca și cum, se gândi, fusese mai degrabă amintirea unui fapt decât faptul însuși. O rămășiță, o amintire de la Ziua Alertei, încă reverberând cumva în spațiu, dar inofensivă acum.

Și totuși îl speriase. Ca și durerea din el, era prea înfricoșătoare să o neglijeze.

Sunt bolnav, își spuse, reluându-și lamentația. N-ar putea să mă ducă acolo jos? Trebuie să stau aici, să mă târăsc la nesfârșit prin cer?

Își puse o înregistrare de Bach, *Missa în de minor*. Grandiosul sunet coral umplu imediat satelitul și-l făcu să uite. Îi dispărură din minte și durerea dinăuntru, și rămășița de explozie de dincolo de geam.

— *Kyrie eleison*, murmură.

Cuvinte grecești incluse în textul latin – ciudat! Urme ale trecutului… încă vii, cel puțin pentru el. O să pun Bach pentru zona New York, se decise. Cred că o să le placă, sunt mulți intelectuali acolo. Oricum, de ce să pun numai ce mi se cere? Ar trebui să-i învăț, nu să-i urmez. Și mai ales că n-o să mai fiu pe aici… Sunt poate ultimele transmisiuni, ar trebui să fie totul excelent.

Deodată, vehiculul lui se scutură. Clătinându-se, se sprijini de cel mai apropiat perete. Simți o serie de șocuri. Obiecte cădeau și se spărgeau. Se uită în jur uimit.

Un meteorit? se întrebă.

I se părea că e atacat de cineva.

Opri muzica și ascultă. Văzu prin geam departe o altă explozie ștearsă și se gândi - s-au pornit împotriva mea. Dar de ce? Oricum n-o să mai trăiesc mult… de ce să nu aștepte? Și apoi își dădu seama – la dracu'!, sunt viu acum și trebuie să acționez ca un om viu.

Se duse la transmițător și apucă microfonul:

— Scuze pentru pauză, oameni buni. Dar m-am simțit cam aiurea, a trebuit să mă întind puțin și n-am observat când s-a terminat banda. Oricum…

Râzând, se uită prin geam. Văzu încă o explozie, îndepărtată, stinsă… se simți ușurat. Poate că n-o să-l ajungă, părea că trag aiurea, ca și cum nu i-ar fi știut bine coordonatele.

O să le pun cel mai zaharisit cântec pe care-l am, ca sfidare. *Bei Mir Bist Du Schön*, asta ar merge. Să fluieri în întuneric, cum se zice – și râse iar. Ce mai sfidare, o să-l ia prin surprindere pe oricine încearcă să-l extermine – dacă așa ceva voiau să facă într-adevăr.

Poate s-au săturat de vorbăria mea și de lecturile mele demodate. Dacă-i așa, nu putea decât să continue.

— M-am întors, spuse în microfon. Cel puțin pentru o vreme. Ce voiam să fac, că nu mai țin minte, voi nu știți?

Nu mai simți nicio izbitură. Pentru o vreme părea că au renunțat.

— Hei, spuse, ia te uită, am o lumină roșie aprinsă. Cineva mă sună de jos.

Scoase o bandă și o puse în aparat.

— Cineva mi-a cerut *Bei Mir Bist Du Schön*, spuse, satisfăcut, gândindu-se la deruta celor de dedesubt. Se poate ceva mai bun?

Nu, nu se poate, își zise. Și încă de surorile Andrews. Dangerfield contraatacă. Rânjind, porni banda.

Edie Keller, cu un tremur delicios de exaltare, privi cum se târăște râma pe pământ și știu că fratele ei e înăuntru.

Pentru că în ea, în abdomen, se simțea mentalitatea unui vierme. Îi auzi vocea monotonă.

— Bum bum buum! un ecou al procesului său biologic monoton.

— Ieși din mine, râmă! spuse și chicoti.

Ce credea viermele despre noua lui existență? Era la fel de confuz cum probabil era Bill? Trebuie să nu-l scap din ochi, își spuse, referindu-se la creatura care se răsucea pe pământ. Pentru că ar putea să se piardă.

— Bill, îi spuse, aplecându-se asupra lui, ești comic. Ești roșu și lung, știi?

Și apoi se gândi – ar fi trebuit să-l pun în corpul unui om. De ce n-am făcut-o? Atunci ar fi cum ar trebui să fie. Aș avea un frate adevărat, în exterior, cu care m-aș putea juca.

Dar, pe de altă parte, aș avea o persoană nouă în mine. Și n-ar fi prea vesel.

Cine să fie? se întrebă. Unul dintre copiii de la școală? Un adult? Cred că lui Bill i-ar plăcea să fie adult. Poate domnul Barnes. Sau Hoppy Harrington, căruia îi era oricum frică de Bill.

Sau mama, își zise și chicoti încântată. Ar fi atât de ușor, aș putea să mă lipesc de ea... și Bill ar face schimbul și aș avea-o pe mama în mine, n-ar fi minunat? Să facă tot ce vreau. Și să nu-mi mai poată spune ce să fac eu.

N-ar mai putea să facă lucrurile alea de nerostit cu domnul Barnes sau cu alții. Aș avea eu grijă. Știu că Bill nu s-ar comporta așa. Era și el la fel de șocat ca mine.

— Bill, spuse, lăsându-se pe vine, ridicând cu grijă râma și punând-o în palmă, fii atent ce plan am – știi ce? O s-o pedepsim pe mama pentru lucrurile rele pe care le face.

Își puse râma lângă burtă.

— Intră înapoi! Oricum nu vrei să fii o râmă, nu e nicio distracție.

Se auzi iar vocea fratelui său:

— Rahat cu ochi ce ești, te urăsc, n-o să te iert niciodată. M-ai pus într-o chestie oarbă, fără picioare, fără nimic. Nu pot decât să mă târăsc!

— Știu, spuse ea, legănându-se înainte și înapoi, până când rămase în mână cu o râmă inutilă. Dar m-ai auzit? Vrei să faci ce am spus? Să o fac pe mama să mă lase lângă ea, să faci știi tu ce? Ai avea ochi și urechi, ai fi un adult.

Nervos, Bill îi răspunse:

— Nu știu. Nu cred că aș vrea să fiu mama, mă cam sperie.

— Fricosule, mai bine o faci acum, că poate n-o să mai ieși niciodată! Păi, cine ai vrea să fii dacă nu mama? Spune-mi și rezolv. Jur că nu te mai păcălesc.

— Mă mai gândesc. O să vorbesc cu morții, să văd ce-mi spun și ei. Oricum, nu știu dacă ar merge, a fost complicat să intru și în chestia aia mică.

— Ți-e teamă să încerci, râse ea și aruncă râma în tufe, la capătul terenului. Fricosule! Fratele meu e un fricos!

Bill nu-i răspunse. Își îndreptase gândurile spre o regiune unde numai el putea să ajungă, departe de Edie și de lumea ei. Vorbește cu mortăciunile alea scârboase, își spuse Edie. Morții ăia căcăcioși care nu s-au distrat niciodată.

Și deodată îi veni o idee incredibilă. O să-l fac să între în omul ăla nebun, domnul Tree, de care vorbește toată lumea acum. Domnul Tree s-a ridicat în picioare în Foresters Hall cu o seară înainte și a spus toate prostiile alea religioase despre pocăință, așa că, dacă Bill o să se poarte ciudat și n-o să știe ce să facă și

ce să spună, n-o să-l bage nimeni în seamă.

Totuși, apărea o problemă groaznică, ar fi trebuit să țină în ea un nebun. Aș putea să iau otravă, cum zic mereu că o să fac, se gândi. Aș putea să înghit multe frunze de oleandru și să scap de el. Ar fi neajutorat, n-ar avea cum să mă oprească.

Dar mai era o problemă: nu voia să-l aibă deloc pe domnul Tree în ea, îl văzuse destul de des cât să nu-l placă. Avea un câine drăguț și cam asta era tot...

Terry, câinele. Asta era. Putea să se pună lângă Terry și Bill să între în el și totul să fie splendid.

Dar câinii au o viață scurtă. Și părinții ei spuneau că Terry avea deja șapte ani. Se născuse cam odată cu ea și Bill.

La dracu'! se gândi. E greu de decis, e o problemă reală, ce e de făcut cu Bill, care vrea să iasă și să vadă și să audă lucruri. Dintre toți oamenii pe care-i știu, se întrebă ea, pe cine aș vrea cel mai mult să locuiască în stomacul meu? Și răspunsul era: pe tata.

— Ai vrea să fii tata? îl întrebă pe Bill.

Dar el nu-i răspunse, încă era dincolo și vorbea cu marea majoritate de sub pământ.

Cred, se hotărî ea, că domnul Tree ar fi cel mai potrivit, pentru că trăiește izolat cu oile și nu se vede cu multă lume și i-ar fi mai ușor lui Bill, n-ar trebui să se descurce în conversații. L-ar avea pe Terry și ar avea oile și, cum domnul Tree e nebun, ar fi perfect. Bill ar putea face mai multe cu trupul domnului Tree decât face acesta și nu-mi rămâne să-mi bat capul decât cu numărul de frunze otrăvite pe care să le înghit – cât să-l omoare pe el, dar nu și pe mine. Poate ar ajunge două. Cel mult trei.

Domnul Tree a înnebunit la momentul perfect, își zise. Deși n-o știe. Dar stai să afle, ce surpriză pe el! L-aș putea lăsa să trăiască în mine o vreme, cât să înțeleagă ce i s-a întâmplat. Cred că ar fi amuzant. Niciodată nu mi-a plăcut de el, deși mama îl place sau așa spune. E sinistru, își zise Edie și se scutură de oroare.

Bietul, bietul domn Tree, se gândi încântată. N-o să mai strici nicio seară de radio, pentru că unde o să ajungi n-o să mai ții predici nimănui, decât poate mie, care n-o să ascult.

Unde s-o fac? se întrebă. Azi o s-o rog pe mama să ne ducă acolo după școală. Și dacă n-o să vrea, mă duc singură.

Abia aștept, își spuse Edie, tremurând de plăcerea anticipării.

Sună clopoțelul și intră în clădire împreună cu ceilalți puști. Domnul Barnes aștepta la ușa clasei unde învățau toți copiii, din clasa întâia până într-a șasea. Cum trecu pe lângă el, adâncită în gânduri, îl auzi:

— De ce ești așa de preocupată, Edie? Cine e în gândurile tale?

— Păi, spuse ea oprindu-se, dumneavoastră erați până mai devreme, acum e domnul Tree.

— O, da, spuse Barnes dând din cap, deci ai auzit și tu?

Ceilalți copii treceau pe lângă ei, fără să-i deranjeze.

— Domnule Barnes, spuse Edie, nu credeți că n-ar mai trebui să faceți ce faceți cu mama? E greșit. Bill spune așa și el știe.

Profesorul se schimbă la față, dar nu spuse nimic. În schimb, plecă de lângă ea, intră în clasă și se duse la catedră, încă roșu în obraji. Am abordat greșit problema? se întrebă Edie. Acum e furios pe mine? Poate o să mă facă să stau după ore, să mă pedepsească și poate o să-i spună mamei și ea o să mă bată la fund.

Descurajată, se așeză și deschise cartea prețioasă, zdrențuită, fragilă, fără coperte, la povestea Albei-ca-Zăpadă. O avuseseră de citit pentru oră.

Întinsă în frunzele putrede de sub un stejar, Bonny Keller îl trase pe Barnes spre ea și se gândi că e probabil ultima oară. Se săturase de asta și Hal era speriat, o combinație fatală, cum știa din lunga ei experiență.

— OK, știe, dar știe la nivelul unui copil, îi șopti ea. Nu înțelege cu adevărat.

— Știe că e greșit, îi răspunse Barnes.

Bonny oftă.

— Unde-i acum? întrebă Barnes.

— După copacul ăla mare de acolo. Ne privește.

Hal Barnes sări în picioare ca înjunghiat. Se uită în jur cu ochi sălbatici, apoi se opri, înțelegând.

— Tu și umorul tău malițios, mormăi.

Dar nu se întoarse la ea. Rămase în picioare, la o mică distanță, trist și neliniștit.

— Unde e totuși?

— S-a dus la ferma lui Jack Tree.

— Dar… spuse el, gesticulând. Omul ăla e nebun! N-o să… e

periculos!

— S-a dus doar să se joace cu Terry, câinele vorbăreț.

Bonny se ridică și începu să-și culeagă bucăți de humă din păr.

— Nici nu cred că el e acolo. Ultima oară când l-a văzut cineva pe Bruno, el…

— Bruno, repetă Barnes, privind-o suspicios.

— Vreau să zic Jack, spuse ea și simți o strângere de inimă.

— A spus aseară ceva despre cum ar fi el responsabil de experimentele de la mare altitudine din 1972.

Barnes continuă să o privească suspicios. Ea așteptă, simțindu-și pulsul în gât. Oricum s-ar fi aflat, mai devreme sau mai târziu, își zise.

— E nebun, spuse ea. Nu? Crede că…

— Crede, spuse Hal Barnes, că e Bruno Bluthgeld, nu-i așa?

Bonny dădu din umeri:

— Și asta, printre altele.

— Și e, nu-i așa? Și Stockstill știe, tu o știi – și negrul ăla știe.

— Nu, spuse ea, negrul ăla nu știe și nu-i mai zi așa, îl cheamă Stuart Meconchie. Am vorbit cu Andrew despre el și spune că e o persoană foarte inteligentă, entuziastă și vie.

— Doctorul Bluthgeld n-a murit deci la Alertă. A venit aici. E aici, trăiește printre noi. Omul cel mai responsabil pentru ce s-a întâmplat.

— Du-te și omoară-l, spuse Bonny.

Barnes mârâi.

— Vorbesc serios, spuse Bonny. Nu-mi mai pasă. Sinceră să fiu, aș vrea să o faci.

Ar fi un act bărbătesc, își spuse. Ar fi o schimbare.

— De ce ai încercat să protejezi un astfel de om?

— Nu știu, spuse ea nepăsătoare. Hai să ne întoarcem în oraș.

Compania lui o obosise și începuse să se gândească tot mai mult la Stuart Meconchie.

— Am rămas fără țigări, spuse. Așa că poți să mă lași la fabrica de țigări.

Se duse spre calul lui Barnes, care, legat de un copac, mesteca liniștit iarba înaltă.

— Un negrotei! spuse Barnes cu amărăciune. Acum o să te încurci cu el. Asta chiar mă face să mă simt extraordinar.

— Snobule! spuse ea. Oricum, ți-e frică să continui. Vrei s-o

lași baltă. Așa că data viitoare când o vezi pe Edie, poți să-i spui fără să minți – nu fac nimic rușinos sau rău cu mama ta, pe cuvânt de cercetaș. Nu?

Se urcă pe cal, luă frâiele și așteptă.

— Hai, Hal!

O explozie ilumină cerul.

Calul se ridică în două picioare, iar Bonny căzu și se rostogoli, alunecând, în penumbra pădurii de stejar. Bruno, se gândi. Oare chiar e el? îşi puse o palmă pe cap și începu să plângă de durere. O creangă îi zgâriase scalpul și sângele i se prelingea acum printre degete în jos, spre încheietură. Barnes se aplecă deasupra ei. O prinse strâns și o întoarse.

— Bruno, spuse ea. Dracu' să-l ia! Acum chiar că trebuie omorât. Ar fi trebuit omorât în 1970, pentru că era nebun de pe atunci.

Își scoase batista și și-o presă pe scalp.

— Of, m-am lovit rău. A fost o cădere serioasă.

— A dispărut și calul.

— Un zeu malefic i-a dat puterea aia, oricare ar fi ea. Știu că e el, Hal. Am văzut atâtea lucruri stranii în ultimii ani, de ce n-am crede și asta? Abilitatea de a recrea războiul, de a-l aduce înapoi, cum a zis el astă-noapte. Poate că ne-a închis în timp. Ar putea fi asta? El...

Se întrerupse, un al doilea fulger alb străluci deasupra, mișcându-se cu o viteză enormă. Copacii din jur se aplecară și auzi cum pocnesc și se rup.

— Mă-ntreb unde s-a dus calul, murmură Barnes, ridicându-se prudent în picioare și uitându-se în jur.

— Lasă calul, spuse ea. Trebuie să ne întoarcem pe jos, e clar. Ascultă, Hal. Hoppy ar putea să facă ceva, are și el capacități neobișnuite. Să mergem la el și să-i spunem. Nu vrea nici el să fie incinerat de forțele unui nebun. Nu? Nu văd ce altceva am putea face.

— E o idee bună, spuse Barnes, dar încă se uita după cal, nu părea să asculte cu adevărat.

— Pedeapsa noastră, spuse Bonny.

— Ce?

— Știi tu. Pentru ce numește Edie *treburi rușinoase, rele*. M-am gândit noaptea trecută... poate ar fi trebuit să murim și noi ca restul. Poate e un lucru bun ce se întâmplă.

— Uite calul, spuse Barnes, îndepărtându-se repede de ea.

Calul se prinsese cu frâiele într-o creangă.

Cerul se întunecase. Bonny își amintea culoarea, care nici nu dispăruse de fapt cu totul vreodată. Doar se atenuase.

Lumea noastră fragilă, se gândi Bonny, pe care ne-am muncit s-o construim după Alertă… această societate prăpădită, cu manualele noastre rufoase, țigările noastre „de lux“, camioanele noastre cu lemne, nu poate să suporte așa o pedeapsă. Nu poate să reziste la ce ne face Bruno. O lovitură și ne-am dus. Animalele inteligente o să dispară, toate speciile noi, ciudate, o să dispară la fel de repede pe cât au apărut. Păcat, se gândi ea cu tristețe. E nedrept. Terry, câinele vorbitor – și el. Poate că am fost prea ambițioși. Poate că n-ar fi trebuit să îndrăznim reconstrucția.

Dar, una peste alta, cred că ne-am descurcat bine. Am trăit. Am făcut dragoste și am băut coniacul lui Gill, ne-am școlit copiii într-o clădire cu ferestre fără geamuri, am scos un ziar, am ascultat zilnic la un radio de mașină literatura lui W. Somerset Maugham. Ce ni s-ar mai putea cere? Iisuse, nu e drept ce se întâmplă! Nu e deloc drept! Avem cai de protejat, recolte, vieți…

Se auzi încă o explozie, de data asta foarte departe. Spre sud, se gândi ea. Unde au început și primele. San Francisco.

Obosită, își închise ochii. Și tocmai acum când a apărut Meconchie, își zise ea. Ce ghinion!

Înfipt în mijlocul cărării, blocându-i drumul, câinele mormăi:

— Eeeeeeeeeeoooo cuuuuu paaaa! Stoooppp!

Lătră amenințător. N-avea voie să meargă spre coliba de lemn.

Da, se gândi Edie, știu că e ocupat. Văzuse și ea exploziile de pe cer.

— Hei, știi ce? îi zise câinelui.

— Ceeeeee? întrebă câinele curios.

Avea o minte simplă, era ușor de captivat.

— Am învățat să arunc un băț atât de departe, încât nimeni nu poate să-l găsească.

Se apleca, ridică un băț.

— Vrei să-ți arăt?

— Cu cine vorbești? o întrebă Bill dinăuntru.

Era agitat, acum, că se apropia momentul.

— Cu domnul Tree?

— Nu, spuse ea, cu câinele.

Flutură bățul.

— Pun pariu pe zece dolari de hârtie că, dacă-l arunc, nu-l găsești.

— Siiiiuuu săăăă găăăăăsccc, spuse câinele și scheună de nerăbdare, era sportul lui preferat. Daaaa nuuu pooo paaarrr. Nnn aaaaamm baaa.

Domnul Tree ieși din colibă. Surprinși, și ea, și câinele se opriră. Domnul Tree nu le dădu atenție. Urcă pe delușor și dispăru pe partea cealaltă.

— Domnule Tree! strigă Edie. Poate nu mai e așa ocupat, îi zise câinelui. Du-te și întreabă-l, OK? Spune-i că vreau să vorbesc cu el un minut.

— Nu e prea departe, nu? o întrebă Bill neliniștit. Știu că e aici. Sunt pregătit. O să mă străduiesc cât pot de data asta. Poate să facă orice, nu? Să vadă, să meargă, să audă, așa-i? Nu-i ca râma aia.

— N-are dinți, spuse Edie, dar în rest are tot ce au ceilalți.

Cum câinele pornise obedient după Tree, ea îl urmă pe potecă.

— N-o să mai dureze mult, spuse. O să-i zic…

Își plănuise totul.

— O să-i spun: domnule Tree, știți ce? Am înghițit un fluier de ăla care sună ca o rață, cum au vânătorii, și dacă vă apropiați de burta mea, puteți să-l auziți. Ce zici?

— Nu știu, spuse Bill disperat, ce e cu fluierul ăla? Ce e o rață, Edie? E ceva viu?

Era din ce în ce mai confuz, ca și cum l-ar fi depășit situația.

— Prostuțule, taci! îi șopti ea.

Câinele îl ajunsese pe Tree și acum se întorceau amândoi. Tree venea încruntat spre ea.

— Sunt foarte ocupat, Edie, îi strigă. Mai târziu, vorbim mai târziu. Nu pot să fiu întrerupt acum.

Își ridică brațele și făcu o mișcare bizară spre ea, ca și cum ar fi dirijat o muzică nevăzută. Se legăna și se încrunta și fetiței îi veni să râdă, căci arăta atât de caraghios.

— Vreau doar să vă arăt ceva.

— Mai târziu!

Tree îi spuse ceva câinelui.

— Daaahh, doohuee, mormăi câinele și veni săltând spre fată. Nuuooo, îi spuse, stooooopp!

Ah, n-o să reușim azi, trebuie să ne întoarcem poate mâine, își zise Edie.

— Pleeeăăă, îi spuse câinele și își arătă colții. Primise instrucțiuni ferme.

— Domnule Tree! strigă Edie și se opri, pentru că nu mai era niciun domn Tree în preajmă.

Câinele se întoarse, scheună și Bill gemu înăuntrul ei.

— Edie, spuse Bill, a plecat, o simt. Și acum unde mai ies eu? Ce-o să facem?

Sus de tot, în aer, trecu un grăunte negru. Fata îl privi cum se duce ca prins într-o rafală de vânt. Era domnul Tree, cu brațele întinse, se rostogolea, urcând și coborând ca un zmeu. Ce i se întâmplă? se întrebă fata uimită, știind că Bill are dreptate, șansa lor, planul lor erau compromise.

Ceva îl prinsese pe domnul Tree și îl omora. Îl ridica din ce în ce mai sus și Edie țipă. Domnul Tree căzu ca un pietroi. Ea închise ochii și Terry urlă.

— Ce mai e? se lamentă Bill. Cine ce i-a făcut? L-au luat, așa-i?

— Da, spuse ea și deschise ochii.

Domnul Tree zăcea pe pământ, cu brațele și picioarele strâmbate. Era mort, și ea, și câinele își dădură seama. Câinele se apropie de el, se opri și se întoarse spre ea cu o privire șocată, stupidă. Ea nu spuse nimic, se opri doar la câțiva pași. Era groaznic ce-i făcuseră domnului Tree. Era ca și cu Omul cu ochelarii din Bolinas, se petrecuse o crimă.

— Hoppy a făcut-o, gemu Bill. Hoppy l-a omorât pe domnul Tree de la distanță pentru că îi era frică de el. Domnul Tree e acum jos, cu morții, îl aud cum vorbește. Asta spune. Spune că Hoppy și-a trimis puterile de la el de acasă, l-a apucat pe domnul Tree, l-a ridicat și l-a aruncat.

— Doamne! spuse Edie.

Oare de ce a făcut-o? se întrebă. Din cauza exploziilor din cer pe care le făcea domnul Tree? Asta l-a supărat pe Hoppy?

I se făcu frică. Hoppy ăla, se gândi, poate să omoare de la distanță. Nimeni nu mai poate așa ceva. Trebuie să avem grijă, mare grijă. Pentru că ne poate omorî pe toți. Ne poate arunca, ne poate strânge de gât.

— Cred că *News Views* o să pună asta pe prima pagină, spuse, pe jumătate pentru ea, pe jumătate pentru Bill.

— Ce-i *News Views*? protestă Bill exasperat. Nu înțeleg ce se-ntâmplă, poți să-mi explici? *Te rog*?

— Ar trebui să ne întoarcem în oraș, spuse Edie.

Se porni încet, lăsându-l pe câine lângă cadavrul domnului Tree. Cred, îi zise lui Bill, că e un lucru bun că n-ai făcut schimbarea, că ai fi fost omorât dacă erai în domnul Tree.

Și, se gândi ea, el ar fi fost viu în mine. Cel puțin până aș fi înghițit frunzele de oleandru. Și poate că el ar fi găsit un mijloc să mă oprească. Avea puteri, a făcut exploziile alea și mi-ar fi făcut și mie rău.

— Putem să încercăm cu altcineva, spuse Bill plin de speranță. Nu? Vrei să încerci… cum îi zici tu… cu câinele? Mi-ar plăcea să fiu câinele. Poate să fugă repede și să prindă lucruri și să vadă la distanță, nu?

— Nu acum, îi răspunse ea încă speriată, dorindu-și să plece cât mai repede. Altădată. Mai bine mai așteaptă.

Și începu să alerge iar pe cărare, spre oraș.

14

Orion Stroud, din mijlocul sălii, de unde putea fi auzit de toată lumea, ceru să se facă liniște și spuse:

— Doamna Keller și doctorul Stockstill au cerut ca Juriul Oficial West Marin și Consiliul să audă o știre importantă despre o crimă care s-a petrecut azi.

În jurul său erau doamna Tallman, Cas Stone, Fred Quinn, doamna Lully, Andrew Gill, Earl Colvig și domnișoara Costigan – se uită la fiecare, mulțumit că erau toți prezenți. Îl priveau toți cu atenție maximă, știind că e vorba de ceva foarte important. Nu se mai întâmplase așa ceva în comunitatea lor. Era o moarte diferită de cea a Omului cu ochelarii sau a domnului Austurias.

— Am înțeles, spuse Stroud, că domnul Tree, care făcea parte din comunitatea noastră…

— Era Bluthgeld, strigă cineva.

— Corect, spuse Stroud dând din cap. Dar acum e mort și nu mai avem de ce să ne batem capul cu identitatea lui. Să o uităm. Hoppy o făcu. A făcut-o, vreau să zic.

Se uită la Paul Dietz ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Trebuie să vorbesc corect, spuse, pentru că o să fie în *News Views*. Așa e, Paul?

— Ediție specială, confirmă Paul.

— Acum, înțelegeți și voi, nu suntem aici să decidem dacă Hoppy ar trebui pedepsit. Nu e cazul, Bluthgeld era un criminal de război și, mai mult, își folosea puterile magice să înceapă iar războiul. Cred că toată lumea de aici știe asta, am văzut cu toții exploziile. Acum...

Se uită spre Gill.

— ... e un străin printre noi, un negru, Stuart Meconchie, și în mod normal nu primim colorați în West Marin, dar am înțeles că Meconchie îl căuta pe Bluthgeld, așa că trebuie să-i permitem să se stabilească aici, dacă dorește.

Oamenii dădură din cap aprobator.

— Suntem aici în principal, continuă Stroud, să votăm acordarea unei recompense lui Hoppy, să-i arătăm recunoștința noastră. Fără el am fi fost toți omorâți de puterile magnetice ale lui Bluthgeld. Îi suntem datori. Văd că nu e aici, e acasă, repară lucruri. Până la urmă, e meșterul nostru și are responsabilități mari. Oricum, aveți vreo idee cum am putea să ne exprimăm recunoștința față de Hoppy și faptul că a intervenit când trebuia?

Stroud se uită în jur întrebător.

Ridicându-se în picioare, Andrew Gill își drese vocea și spuse:

— Cred că ar trebui să spun câteva vorbe. Mai întâi, le mulțumesc domnului Stroud și comunității pentru că l-au primit pe partenerul meu de afaceri, domnul Meconchie. Și vreau să ofer o recompensă adecvată serviciului pe care l-a adus Hoppy comunității și lumii întregi. Vreau să contribui cu o sută de țigări Gold Label.

Făcu o pauză, se așeză și adăugă:

— Și o ladă cu coniac.

Lumea aplaudă, fluieră și bătu din picioare.

— Bun, asta chiar e ceva! spuse Stroud, zâmbind. Cred că domnul Gill e conștient de nenorocirea preîntâmpinată de acțiunea lui Hoppy. Sunt atâția stejari culcați la pământ ca dovadă a intențiilor lui Bluthgeld. Și, după cum știți, începuse să-și îndrepte atenția spre San Francisco...

— Așa e, spuse Bonny Keller.

— Așa, continuă Stroud, deci poate că cei de acolo o să vrea

să contribuie și ei cumva la recompensarea lui Hoppy. E bine și atât deocamdată, deși mi-aș dori să fie mai mult. Să-i dăm, așadar, cadoul de la domnul Gill, cele o sută de țigări și coniacul... Hoppy o să aprecieze, dar mă gândeam să-i facem și o statuie sau un parc, sau măcar o placă. Eu mă ofer să donez terenul și cred că și Cas Stone ar putea face asta.

— Absolut! declară Cas Stone emfatic.

— Mai are cineva vreo idee? întrebă Stroud. Dumneavoastră, doamnă Tallman, ce ziceți?

— Ar fi potrivit să-l alegem pe domnul Harrington într-o poziție publică onorifică, Președinte al Consiliului, de exemplu, sau în Consiliul Școlii. Aceasta, bineînțeles, pe lângă parcul sau placa și coniacul și țigările.

— O idee foarte bună, spuse Stroud. Bun, altcineva? Pentru că, hai să fim realiști, oameni buni, Hoppy ne-a salvat viețile. Bluthgeld o luase razna, cum știe toată lumea care a fost aseară la lectură... Ne-ar fi întors unde eram acum șapte ani și toată munca noastră ar fi fost zadarnică. Zadarnică.

Publicul murmură aprobator.

— Când ai puteri magice cum avea Bluthgeld, spuse Stroud, și cu tot ce știa ca fizician... lumea n-a mai fost niciodată într-un asemenea pericol. Nu? Noroc că Hoppy poate să mute obiecte la distanță, norocul nostru că Hoppy și-a exersat capacitățile atâția ani, pentru că nimic altceva nu l-ar fi prins pe Bluthgeld.

— Am vorbit cu Edie Keller, spuse Fred Quinn, care a fost martoră și mi-a spus că Hoppy l-a ridicat pe Bluthgeld în aer înainte să-l zdrobească.

— Știu, spuse Stroud, am discutat cu Edie.

Se uită în jur, la toată lumea din sală.

— Dacă vrea cineva detalii, sunt sigur că Edie o să i le ofere. Nu, doamnă Keller?

Bonny, rigidă și palidă, dădu din cap.

— Încă mai ești speriată, Bonny? întrebă Stroud.

— A fost groaznic, spuse Bonny aproape șoptind.

— Sigur că a fost, spuse Stroud, dar Hoppy i-a venit de hac.

Și apoi își zise – asta îl face pe Hoppy extrem de puternic, nu? Poate la asta se gândește Bonny. Poate de asta e așa de tăcută.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face, spuse Cas Stone, e să mergem direct la Hoppy și să-i spunem, Hoppy, ce-ai vrea să facem pentru tine în semn de recunoștință? O să-l

întrebăm direct. Poate e ceva ce vrea foarte mult și nu știm noi.

Da, își zise Stroud. Ai mare dreptate, Cas. Poate vrea multe lucruri de care nu știm și poate că într-o zi, în curând, o să vrea să și le ia. Fie că mergem să-l întrebăm, fie că nu.

— Bonny, i se adresă doamnei Keller. Mi-aș dori să spui și tu ceva. Ești cam tăcută.

Bonny Keller murmură:

— Sunt doar obosită.

— Știai că Jack Tree era Bluthgeld?

Tăcută, dădu din cap.

— Tu i-ai spus deci lui Hoppy?

— Nu, răspunse ea, deși intenționam. Tocmai mă pregăteam să-i spun. Dar se întâmplase deja, știa.

Mă-ntreb cum de știa, își zise Stroud.

— Hoppy ăla, interveni doamna Lully cu o voce tremurătoare, pare capabil să facă aproape orice... evident, e mai puternic și decât Bluthgeld.

— Corect! spuse Stroud.

Publicul murmură neliniștit.

— Dar și-a pus toate capacitățile în slujba comunității noastre, spuse Andrew Gill. Nu uitați asta. Nu uitați că e depanatorul nostru și că el ni-l aduce pe Dangerfield când e transmisia proastă și face trucuri și imitații și toate alea – face multe, în primul rând ne-a salvat de holocaustul nuclear. Așa că spun, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Hoppy și capacitățile lui! Cred că ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu că avem aici așa un mutant.

— Corect! aprobă Cas Stone.

— Sunt de acord, spuse Stroud prudent. Dar cred că ar trebui să-i spunem cumva lui Hoppy ca de acum înainte... să facem omorurile legal, ca în cazul lui Austurias, să le hotărască Juriul. Adică, da, Hoppy a făcut bine ce a făcut și trebuia să acționeze rapid... dar Juriul e corpul legislativ și trebuie să decidă. Iar Earl să ducă la îndeplinire actul efectiv. Pe viitor, adică. Povestea cu Bluthgeld a fost altceva, avea puterile alea magice.

Nu poți să omori un om care are astfel de puteri prin metode obișnuite, își dădu seama. Ca Hoppy... dacă ar încerca să-l omoare cineva, ar fi aproape imposibil.

Tremură.

— Ce s-a întâmplat, Orion? întrebă Cas Stone privindu-l atent.

— Nimic, spuse Orion Stroud, mă gândeam doar ce am putea să-i oferim lui Hoppy. E o problemă dificilă, îi datorăm atât de mult.

Publicul murmură, își spuneau unii altora părerea despre recompensarea lui Hoppy.

George Keller, văzându-și soția palidă, cu fața trasă, o întrebă dacă se simte bine. Îi puse o mână pe umăr, dar ea se retrase sub atingerea lui.

— Sunt obosită, spuse. Când au început exploziile, am fugit mult, am încercat să ajung la casa lui Hoppy.

— De unde știai că el ar putea să o facă?

— O, știm toți asta. Știm că e singurul dintre noi care are astfel de puteri. Ne-a... mi-a venit în cap imediat cum am văzut exploziile.

Se uită la soțul ei cu coada ochiului.

— Cu cine erai?

— Barnes. Căutam ciuperci sub stejari, pe lângă Bear Valley Ranch Road.

— Mie mi-e frică de Hoppy. Uite, nici măcar nu e aici. Are un fel de dispreț pentru noi toți. Întârzie mereu, înțelegi ce spun? Simți? Și e din ce în ce mai mult așa, poate pe măsură ce-și ascute abilitățile.

— Poate, murmură Bonny.

— Ce crezi că o să ni se întâmple acum? o întrebă George. Acum, că l-am omorât pe Bluthgeld? Ne e mai bine, suntem mult mai în siguranță. E o grijă în minus. Cineva ar trebui să-i spună lui Dangerfield ca să dea de știre.

— Ar putea s-o facă Hoppy, spuse Bonny, absentă. Poate să facă orice. Aproape orice.

De la tribună, Orion Stroud bătu cu palma în pupitru, cerând să se facă liniște.

— Cine vrea să fie în delegația care să meargă la Hoppy acasă pentru a-i prezenta recompensa și mulțumirile de rigoare?

Se uită la toată sala.

— Cine se oferă voluntar?

— Eu, spuse Andrew Gill.

— Și eu, zise Fred Quinn.

— Merg și eu, strigă Bonny.

— Te simți în stare? o întrebă George în șoaptă.

— Sigur, dădu ea din cap mecanic, sunt bine. În afară de rana de la cap, n-am nimic, adăugă ea și-și atinse automat bandajul.

— Dumneavoastră, doamnă Tallman? continuă Stroud.

— Da, merg și eu, aprobă ea cu un tremur în voce.

— Vă e teamă? o întrebă Stroud.

— Da.

— De ce?

Doamna Tallman ezită:

— Nu știu, Orion.

— Vin și eu, anunță Stroud. Suntem cinci, trei bărbați și două femei, e cum trebuie. O să luăm coniacul și țigările și să-i anunțăm și pe ceilalți – despre placă și despre numirea lui ca Președinte al Consiliului.

— Poate, spuse Bonny încet, ar trebui să trimitem o delegație să-l omoare cu pietre.

George Keller inspiră adânc și spuse:

— Doamne, Bonny!

— Vorbesc serios, îi răspunse ea.

— Te porți incredibil, îi zise Keller, furios și surprins, neînțelegând-o. Ce se-ntâmplă?

— Dar bineînțeles că n-ar ajuta la nimic. Ne-ar strivi înainte să ne apropiem de casă. Poate că o să mă strivească acum, zise ea, zâmbind. Pentru ce am spus.

— Atunci taci! îi spuse el privind-o înspăimântat.

— OK, o să tac. Nu vreau să fiu luată pe sus și aruncată ca Jack.

— Cred și eu că nu vrei, spuse Keller tremurând.

— Ești un laș, nu-i așa? spuse ea încet. Mă-ntreb de ce nu mi-am dat seama până acum, de atâta timp. Poate de aia simt ce simt pentru tine.

— Și ce simți?

Bonny zâmbi, dar nu răspunse. Era un zâmbet rigid, rece și plin de ură și el nu-l înțelegea. Se uită în altă parte, întrebându-se încă o dată dacă toate zvonurile pe care le auzise despre soția lui de-a lungul timpului puteau fi adevărate. Era atât de rece, de independentă. George Keller se simți mizerabil.

— Doamne, mă faci laș pentru că nu vreau să-mi văd soția strivită!?

— E corpul meu și existența mea, spuse Bonny. Fac ce vreau cu ele. Nu mi-e teamă de Hoppy. De fapt, îmi e, dar nu

intenționez să mă port ca și cum mi-ar fi, dacă înțelegi diferența. O să mă duc la casa lui acoperită cu smoală și o să-l confrunt cu onestitate. O să-i mulțumesc, dar o să-i spun să fie mai prudent pe viitor. O să-i spun că noi toți insistăm în privința asta.

Keller nu avea cum să n-o admire pentru asta.

— Fă-o! o încurajă el. Ar fi un lucru bun, dragă. Ar trebui să înțeleagă ce simțim.

— Mulțumesc, spuse ea la fel de distantă. Mulțumesc mult, George, pentru încurajare.

Se întoarse să-l asculte pe Orion Stroud.

George Keller se simțea mai mizerabil ca niciodată.

Mai întâi trebuia să se abată pe la fabrica lui Andrew Gill ca să ridice țigările și coniacul. Bonny, Orion Stroud și Gill părăsiră sala și plecară, conștienți de gravitatea misiunii lor.

— Ce e cu afacerea aia pe care o faci cu Meconchie? îl întrebă Bonny pe Andrew Gill.

— Stuart o să-mi automatizeze fabrica.

Neîncrezătoare, Bonny spuse:

— Și o să-i faci reclamă prin satelit, nu? Jingle-uri, cum li se zicea. Cum o să sune? Pot să compun și eu unul pentru tine?

— Sigur, dacă-mi ajută afacerea.

— Vorbești serios cu automatizarea? insistă ea văzând că intențiile lui păreau autentice.

— O să știu mai mult după ce-l vizitez pe șeful lui Stuart în Berkeley. O să merg cu Stuart în curând acolo. N-am mai văzut Berkeley de ani buni. Stuart spune că e în reconstrucție – n-o să fie cum a fost cândva, bineînțeles. Dar poate că într-o zi, cine știe!

— Mă-ndoiesc, spuse Bonny. Dar oricum nu-mi pasă. Nu era atât de deosebit.

Asigurându-se că Orion nu-i aude, Gill îi șopti:

— Bonny, de ce nu vii cu mine și cu Stuart?

— De ce? întrebă ea uimită.

— Ți-ar face bine să te desparți de George. Și poate o să reușești să faci despărțirea permanentă. Ar trebui, pentru binele lui și al tău.

— Dar…

Nici nu se punea problema. Era prea de tot. Cum rămânea cu

aparențele.

— Dar atunci o să știe toată lumea. Nu crezi?

— Bon, știe deja toată lumea.

Dădu din cap, acceptându-i corecția. Spuse umilă:

— Ce surpriză! Înseamnă că mă iluzionam.

— Hai cu noi în Berkeley și ia-o de la început. Într-un fel, asta o să fac și eu. E sfârșitul țigărilor rulate de mână, o să am o fabrică adevărată, precum cele de dinainte de război.

— Ca înainte de război, îl îngână ea. Și asta e bine?

— Da, spuse Gill. M-am săturat să le fac de mână. De ani întregi am tot încercat să mă eliberez. Stuart mi-a arătat cum. Cel puțin așa sper.

Își încrucișă degetele.

Ajunseră la fabrică, unde, în spate, muncitorii lui erau la treabă. Partea asta a vieții noastre o să se termine deci în curând, se gândi Bonny. Poate că sunt sentimentală de mă agăț așa de ea. Dar Andrew are dreptate, nu e un mod bun să produci mărfuri, e prea plictisitor, prea încet. Și se fac prea puține țigări. Cu o mașinărie adevărată, Andrew ar putea să acopere toată țara, numai să aibă mijloace de distribuție.

Printre muncitori, Stuart Meconchie inspecta un butoi cu tutun. Ori a obținut până acum rețeta lui Andrew, se gândi Bonny, ori nu-l interesează.

— Bună! îl salută ea. O să te descurci să-i vinzi țigările odată ce ies pe bandă? Ai aranjat asta deja?

— Da, spuse Meconchie. Am făcut planuri de distribuție masivă. Șeful meu, domnul Hardy…

— Nu-mi ține un discurs de agent, îl întrerupse ea. Te cred, dacă spui tu, eram doar curioasă.

Îl studie cu ochi critici.

— Andy vrea să mergem la Berkeley cu tine. Ce zici?

— Sigur, îi răspunse el evaziv.

— Aș putea fi recepționistă la birourile voastre centrale. Chiar în centrul orașului. Nu? întrebă Bonny și râse, dar nici Meconchie, nici Gill nu i se alăturară. E ceva sacru? întrebă ea. E ceva despre care nu trebuia să glumesc? Îmi cer iertare.

— E OK, spuse Meconchie. Suntem doar îngrijorați, mai sunt atâtea detalii de pus la punct.

— Poate o să merg, spuse Bonny. Poate o să-mi rezolv așa problemele financiare.

Acum fu rândul lui Meconchie să o analizeze.

— Ce probleme financiare ai tu? Pare un loc drăguț aici să-ți crești fiica. Și bărbatul tău e director…

— Te rog, spuse ea, nu vreau să aud o listă cu fericirile mele. Scutește-mă.

Ieși, se duse după Gill, care punea într-o cutie de metal țigări pentru focomel.

Lumea e atât de inocentă! se gândi ea. Chiar și acum, după tot ce ni s-a întâmplat. Gill vrea să mă vindece de… neliniștea mea. Stuart Meconchie nu-și poate imagina ce aș obține în altă parte, ce n-aș avea aici. Dar poate ei au dreptate și eu greșesc. Poate mi-am făcut viața prea complicată, poate e o mașinărie în Berkeley care o să mă salveze și pe mine. Poate că mi-aș automatiza problemele și aș scăpa de ele.

Într-un colț, Orion Stroud scria un discurs pentru Hoppy. Bonny zâmbi, gândindu-se la solemnitatea situației. O să fie Hoppy impresionat? Sau poate o să fie amuzat sau chiar disprețuitor? Nu, se gândi ea, o să-i placă – simt asta. E exact genul de manifestare după care tânjește. Recunoașterea – asta o să-i facă mare plăcere.

Oare Hoppy ne așteaptă? Și-a spălat fața, s-a ras, și-a pus un costum curat, ales special… ne așteaptă nerăbdător? O fi asta realizarea vieții lui, vârful?

Încercă să-și imagineze ce făcea focomelul. Hoppy omorâse un om cu câteva ore înainte și ea știa de la Edie că toată lumea îl bănuia că-l omorâse și pe Omul cu ochelarii. Exterminatorul orașului, își zise și o trecu un fior. Cine o să fie următorul? Și la fiecare o să primească o recompensă cu discurs?

Poate o să ne tot întoarcem să-l omagiem. O să mă duc în Berkeley, *vreau să plec cât mai departe de aici.*

Și cât mai repede. Azi, dacă se poate. Acum. Cu mâinile în buzunare, se întoarse repede să li se alăture lui Stuart Meconchie și lui Gill. Discutau și ea se apropie cât mai mult, ascultându-le vorbele cu atenție maximă.

Neîncrezător, doctorul Stockstill îi spuse focomelului:

— Ești sigur că mă aude? Sigur se transmite tocmai până la satelit?

Atinse butonul microfonului.

— Nu pot să te asigur sută la sută că aude, spuse Hoppy

strâmbându-se. Pot doar să te asigur că e un transmițător de 500 de wați. Nu e mult după standardele vechi, dar e destul ca să ajungă până la el. Mi-a reușit de câteva ori.

Rânji în felul său inteligent, alert și ochii cenușii i se iluminară.

— Dă-i drumul. Are vreo canapea acolo sus sau nu e nevoie?

Focomelul râse.

— Nu e nevoie, răspunse Stockstill.

Apăsă pe buton și spuse:

— Domnule Dangerfield, sunt un… un doctor din West Marin. Mă preocupă condiția dumneavoastră medicală. Bineînțeles. Toată lumea de aici e preocupată de asta. Eu, ăăă, mă gândeam că aș putea să vă ajut.

— Spune-i adevărul, zise Hoppy. Spune-i că ești psihanalist.

Precaut, Stockstill spuse în microfon:

— Pe vremuri am fost psihanalist și psihiatru. Bineînțeles, acum sunt doctor generalist. Mă auziți?

Ascultă difuzorul din colț, dar nu se auzea decât un bâzâit.

— Nu-mi răspunde, îi spuse descurajat lui Hoppy.

— E nevoie de ceva timp până se stabilește conexiunea, spuse Hoppy chicotind. Încearcă iar. Deci crezi că e totul în mintea lui. Ipohondrie. Ești sigur? Dar bineînțeles că presupui așa ceva, pentru că dacă n-ar fi, oricum n-ai avea ce să faci.

Doctorul Stockstill apăsă pe butonul microfonului și spuse:

— Domnule Dangerfield, aici e Stockstill, vă vorbesc din Marin County, California. Sunt doctor.

I se părea absolut inutil. De ce să continue? Dar, pe de altă parte…

— Spune-i de Bluthgeld, zise Hoppy deodată.

— OK, o să-i spun.

— Poți să-i spui numele meu. Spune-i că eu am făcut-o. Auzi, doctore? Așa o să sune când o să anunțe…

Focomelul își luă o expresie bizară, iar din gură, ca și înainte, îi ieși vocea lui Dangerfield.

— Păi, prietenii mei, am o veste bună, bună… cred că o să vă placă. Se pare că…

Focomelul se întrerupse, pentru că din difuzor se auzea un sunet slab.

— … Salutare, doctore! Sunt Walt Dangerfield.

Doctorul spuse imediat în microfon:

— Bun. Dangerfield, vreau să vorbim despre durerile tale. Ai o

pungă de hârtie acolo? O să încercăm puțină terapie cu dioxid de carbon. Vreau să iei punga și să sufli în ea. O tot umfli și inhalezi din ea până când inhalezi numai dioxid de carbon. Înțelegi? E doar o idee, dar are o bază solidă. Vezi tu, prea mult oxigen provoacă reacții ale diencefalului, care declanșează un cerc vicios în sistemul nervos autonom. Un simptom al unui sistem nervos autonom prea activ e o accelerare excesivă a circulației hranei prin sistemul digestiv și s-ar putea să suferi de asta. E, fundamental, un simptom de anxietate.

Focomelul dădu din cap, se întoarse și se îndepărtă.

— Îmi pare rău… spuse stinsă vocea din difuzor. Nu înțeleg, doctore, spui să respir într-o pungă de hârtie? Dar pot cu una de polietilenă? Nu m-aș putea asfixia?

Vocea, agresivă și nerezonabilă, continuă:

— Oare aș putea să sintetizez fenobarbital din ce am aici sus? Îți dau o listă de inventar și poate…

Se întrerupse. Când se auzi iar, vorbea despre altceva. Poate, se gândi Stockstill, omul avea mintea rătăcită.

— Izolarea în spațiu, îl întrerupse Stockstill, creează un fenomen pe care îl numim anxietate de izolare. Specific acestuia e o anxietate necontrolată, care are consecințe somatice.

Simțea, în timp ce vorbește, că n-o face cum trebuie. Că dăduse deja greș. Focomelul se retrăsese, prea scârbit să mai asculte.

— Domnule Dangerfield, ce vreau e să întrerup acest ciclu și trucul cu dioxidul de carbon ar putea să funcționeze. Și apoi, când se mai duce tensiunea, putem începe o formă de psihoterapie, inclusiv reamintirea unor traume uitate.

Crainicul rosti sec:

— Traumele mele nu sunt uitate, doctore, chiar în momentul ăsta le trăiesc. Sunt în jurul meu. E o formă de claustrofobie și o resimt foarte, foarte intens.

— Claustrofobia, spuse Stockstill, e o fobie legată de diencefal, e o disturbare a simțului spațiului. E conectată cu reacția panicată la prezența sau prezența imaginară a unui pericol. E o dorință reprimată de a fugi.

— Și unde aș putea să fug, doctore? Hai să fim realiști. Ce poate să facă psihanaliza pentru mine? Sunt un om bolnav, am nevoie de o operație, nu de porcăriile tale.

— Ești sigur? întrebă doctorul, simțindu-se stupid și ineficient.

Recunosc că asta o să ceară ceva timp, dar măcar am pus bazele contactului. Știi că sunt aici și încerc să te ajut și știu că asculți.

Asculți, nu? întrebă în gând.

— Așa că am realizat deja ceva împreună.

Așteptă. Nu se auzea nimic.

— Hei, Dangerfield? spuse în microfon.

Liniște.

Din spatele lui, focomelul spuse:

— Ori s-a deconectat el însuși, ori satelitul e acum prea departe. Crezi că-l ajuți?

— Nu știu, spuse Stockstill. Dar știu că merită să încerc.

— Dacă ai fi început cu un an în urmă…

— Dar nimeni nu știa.

L-am perceput pe Dangerfield toți cum percepem soarele, mereu acolo, își dădu seama Stockstill. Și în clipa asta, cum zice și Hoppy, e cam târziu.

— Poate ai mai mult noroc mâine după-amiază, spuse Hoppy cu un zâmbet vag, aproape un rânjet.

Și totuși Stockstill simți o tristețe adâncă în el. Îi părea rău lui Hoppy de eforturile lui inutile? Sau de omul din satelit? Era greu de zis.

— O să mai încerc, spuse Stockstill.

Se auzi o bătaie în ușă.

— E delegația oficială, spuse Hoppy.

Îi apăru un zâmbet larg, mulțumit, pe fața care părea să i se umfle, să se încălzească.

— Scuze, spuse și își deplasă focomobilul la ușă, trimise o extensie și o deschise.

Afară, agitați, erau Orion Stroud, Andrew Gill, Cas Stone, Bonny Keller și doamna Tallman.

— Harrington, spuse Stroud, avem ceva pentru tine, un mic cadou.

— Bine, spuse Hoppy și, întorcând capul spre doctor – ți-am zis? Mă apreciază.

Și apoi, către delegație:

— Intrați, vă așteptam.

Ținu ușa deschisă larg și cei din delegație intrară.

— Ce făceai? îl întrebă Bonny pe doctor, văzându-l lângă transmițător.

— Am încercat să-l contactez pe Dangerfield.
— Terapie?
— Da.
— Dar n-ai avut noroc.
— O să mai încercăm și mâine.
Orion Stroud, care își uitase pe moment discursul, îi spuse doctorului:
— Așa e, ai fost psihiatru.
— Ce mi-ați adus? întrebă Hoppy nerăbdător.
Se uită la Stroud, apoi la Gill. Văzu cutia cu țigări și lada cu coniac.
— Sunt pentru mine?
— Da, spuse Gill, ca omagiu.
Cutia și lada îi dispărură din mâini. Clipi când le văzu zburând spre focomel și aterizând lângă focomobil. Avid, Hoppy le desfăcu repede cu extensiile.
— Ăă… avem de făcut o declarație, spuse Stroud derutat. E OK să o fac acum, Hoppy?
Se uită la focomel cu teamă.
— Altceva? întrebă poruncitor Hoppy, după ce se uitase prin cutii. Ce mi-ați mai adus?
Nu știam că e așa copilăros, își zise Bonny. E doar un copilaș… ar fi trebuit să-i aducem mai multe și trebuia să le împachetăm festiv, cu funde și felicitări, cât mai colorat totul. *Trebuie să nu fie dezamăgit*, își dădu ea seama. Viețile noastre depind de asta, ca el să fie cât mai mulțumit.
— Nu mai e nimic? întrebă Hoppy vexat.
— Încă nu, spuse Stroud, dar o să fie.
Se uită scurt la ceilalți membri ai delegației.
— Cadoul tău *adevărat*, Hoppy, trebuie pregătit cu grijă. Aici e doar începutul.
— Înțeleg, spuse Hoppy, dar nu părea prea convins.
— Pe cuvânt, spuse Stroud. E adevărul adevărat, Hoppy.
— Nu fumez, spuse Hoppy, ridicând câteva țigări și strivindu-le, lăsând tutunul să curgă pe podea. Cauzează cancer.
— Păi, spuse Gill, e mai complicat. Acuma…
— Cred că asta este tot ce voiați să-mi dați, spuse Hoppy strâmbându-se.
— Nu, o să fie mai mult, spuse Stroud.
În cameră se făcu liniște, se auzea numai bâzâitul din difuzor.

Dintr-un colț, un tub al transmițătorului se ridică în aer, zbură și se izbi sonor de perete, împroșcându-i pe toți cu cioburi de sticlă.

— Mai mult, îi imită Hoppy vocea joasă, pompoasă a lui Stroud. O să fie mai mult.

15

Timp de 36 de ore, Walt Dangerfield zăcu pe patul lui într-o stare de semiconștiență, știind acum că boala lui nu era ulcerul. Era ceva la inimă și avea să-l omoare în curând. În ciuda a ceea ce spusese Stockstill, psihanalistul.

Transmițătorul continuase să difuzeze o bandă cu muzică ușoară de concert iar și iar. Sunetul coardelor relaxante îi umplură urechile cu o parodie de consolare și confort. Nu mai avea putere nici să se ridice și s-o oprească.

Psihanalistul ăla, se gândi amar. Respirații într-o pungă de hârtie… Parcă fusese un vis… vocea îndepărtată, atât de sigură pe sine. Atât de falsă în presupuneri.

Veneau mesaje din toată lumea, pe măsură ce satelitul dădea iar și iar ocol orbitei. Echipamentul lui de înregistrare le prindea și le reținea, dar asta era tot. Dangerfield nu mai putea să răspundă.

Cred că va trebui să le spun, își zise. Cred că a venit timpul, momentul pe care-l așteptam toți.

Se târî de-a bușilea până ajunse la microfon, la scaunul de pe care făcuse atâtea transmisii de șapte ani încoace. După ce rămase pe scaun o vreme, odihnindu-se, porni unul dintre multele aparate de înregistrat, ridică microfonul și începu un mesaj care urma să fie difuzat la nesfârșit în locul muzicii.

— Prietenii mei, vă vorbește Walt Dangerfield, vreau să vă mulțumesc pentru tot ce am trăit împreună, pentru comunicările noastre. Mă tem că mi-e imposibil să mai continui. Cu mare regret anunț că trebuie să transmit pentru ultima dată…

Vorbi mai departe, cu durere, alegându-și atent cuvintele, încercând să nu-i întristeze prea tare pe cei de jos. Dar le spuse adevărul totuși. Le spuse că pentru el e sfârșitul și că trebuie să găsească o altă metodă de comunicare fără el, și apoi închise microfonul și, obosit, dădu banda înapoi.

Banda era goală. Nu era nimic pe ea, deși vorbise un sfert de

oră.

Evident, echipamentul se stricase, dar era prea bolnav să vadă ce are. Porni iar microfonul, reglă butoanele și se pregăti să transmită mesajul în direct pentru zona deasupra căreia se afla. Oamenii de acolo aveau să distribuie din gură în gură mai departe mesajul lui. Nu se putea altfel.

— Prietenii mei, începu iar, aici e Walt Dangerfield. Am o veste proastă…

Și apoi își dădu seama că vorbește într-un microfon mort. Difuzorul de deasupra capului său era tăcut. Nu se transmitea nimic. Altfel și-ar fi auzit vocea.

Cum stătea acolo, încercând să descopere defecțiunea, observă altceva, mai ciudat și mai amenințător.

Sistemele din jurul său erau pornite – de ceva vreme, se părea. Aparatele de înregistrare ultrarapidă care nu fuseseră niciodată folosite – benzile se învârteau toate deodată, pentru prima oară în șapte ani. Văzu cum se opresc și se pornesc altele, la viteză mai mică.

Nu-nțeleg! *Ce se-ntâmplă*?

Evident, sistemele recepționau la viteză mare, înregistrau și acum și transmiteau înapoi, dar cine pusese toate în mișcare? El nu. Ecranele îi arătau că transmițătorul satelitului era în aer și chiar când își dădu seama că avea loc o transmisie, auzi cum difuzorul își revine la viață.

— Hai, haidi, hai, dihai… spuse o voce, vocea lui, chicotind. Aici e prietenul vostru vechi, Walt Dangerfield. Uitați de muzica aia de concert, promit că n-o să mai dau așa ceva.

Când am spus eu asta? se întrebă. Era șocat și confuz. Vocea lui suna atât de plină de viață, atât de veselă. Cum aș putea să am acum așa o voce? se întrebă. Așa eram cu mulți ani în urmă, când eram sănătos și când *ea* era vie.

— Bun… murmură vocea în continuare…mica indispoziție de care am suferit… evident, șoarecii au ajuns la provizii și știu că o să râdeți imaginându-vi-l pe Walt Dangerfield luptându-se cu șoarecii în cer, dar e adevărat. Oricum, o parte din provizii s-au alterat și n-am băgat de seamă… dar mi-au făcut un dezastru în intestine. Oricum…

Și se auzi pe el însuși chicotind.

— Sunt bine acum. Știu că o să vă bucurați să auziți asta, voi, toți de acolo de jos, care ați fost atât de buni să-mi transmiteți

mesaje de încurajare, pentru care vă și mulțumesc.

Ridicându-se de pe scaun, Walt Dangerfield se duse clătinându-se spre pat. Se așeză, închise ochii și se gândi iar la durerea din piept și la ce ar putea să însemne. *Angina pectoris*, se gândi, ar trebui să fie ca un pumn care apasă. Ce simt eu e mai mult ca o arsură. Dacă aș putea să mă uit încă o dată la informațiile medicale de pe microfilme... poate e ceva ce n-am citit. De exemplu, durerea e direct sub coșul pieptului, nu în stânga. Înseamnă asta oare ceva?

Sau poate că nu e nimic în neregulă cu mine, își zise, încercând să se ridice. Poate că Stockstill, psihiatrul ăla care voia să inhalez dioxid de carbon, avea dreptate. Poate e doar în mintea mea, de la anii de izolare.

Dar nu-i venea să creadă. Simțea că durerea e prea reală.

Și mai era ceva legat de boala lui care-l încurca. Se străduise să-i găsească un sens, dar nu reușise, așa că nu le spusese nimic doctorilor de jos. Acum era prea târziu, era prea slăbit să mai poată umbla la butoanele transmițătorului.

Durerea i se intensifica în momentul în care satelitul trecea pe deasupra Californiei nordice.

În miez de noapte, murmurul agitat al lui Bill Keller o trezi din somn pe soră-sa.

— Ce este? întrebă Edie somnoroasă, încercând să înțeleagă ce vrea el să-i spună. Se ridică în fund, frecându-și ochii, în timp ce murmurele se amplificau.

— Hoppy Harrington! strigă din adâncurile ei. A preluat satelitul! Hoppy a pus mâna pe satelitul lui Dangerfield!

O repeta întruna, agitat.

— De unde știi?

— Pentru că mi-a spus domnul Bluthgeld. E acum în adâncuri, dar încă vede ce se întâmplă. Nu poate să facă nimic și e furios. Dar știe tot ce se petrece. Îl urăște pe Hoppy fiindcă l-a omorât.

— Dar cum rămâne cu Dangerfield? E mort?

— Nu e în adâncuri, spuse fratele ei după o pauză lungă. Deci nu e mort.

— Cui ar trebui să-i spun? Despre Hoppy?

— Spune-i mamei, du-te acum, repede!

Coborând din pat, Edie se duse somnoroasă spre ușă și apoi pe hol, spre dormitorul părinților. Deschise ușa larg și strigă:

— Mama, trebuie să-ți spun ceva…

Dar amuți, pentru că mama nu era acolo. Numai o persoană dormea în pat, tatăl ei, singur. Mama, își dădu ea seama pe loc, a plecat și n-o să se mai întoarcă.

— Unde e? se lamentă Bill. Știu că nu e aici, n-o simt.

Edie închise încet ușa dormitorului. Ce să fac? se întrebă. Se mișca fără țintă, tremurând de la frigul nopții.

— Taci, îi spuse lui Bill și murmurele lui se auziră mai încet.

— Trebuie s-o găsești, spuse Bill.

— Nu pot, zise ea, știind că e inutil. Lasă-mă să mă gândesc ce-aș putea să fac, spuse și se întoarse în dormitor să-și ia halatul și papucii.

— Aveți o casă drăguță. Dar e ciudat să fiu în Berkeley după atâta timp, i se adresă Bonny Ellei Hardy.

Se simțea extrem de obosită.

— Cred că am nevoie de un somn bun.

Era două dimineața. Îi privi pe Andrew Gill și pe Stuart și spuse:

— Am ajuns foarte repede, nu? Anul trecut ne-ar fi luat cu cel puțin trei zile mai mult.

— Da, aprobă Gill cu un căscat.

Arăta și el obosit. Condusese în cea mai mare parte a drumului, veniseră cu trăsura lui.

— Cam pe la ora asta, doamna Keller, spuse domnul Hardy, ascultăm o transmisie târzie a satelitului.

— Aha! exclama ea, deși nu-i păsa, dar știind că era inevitabil, erau nevoiți să asculte din politețe măcar câteva minute. Aveți două transmisiuni pe zi aici?

— Da, spuse Hardy, și sincer considerăm că merită să stăm atât de târziu, deși în ultimele săptămâni…

Ea gesticulă, în semn de înțelegere.

— … cred că știm cu toții, continuă Hardy, Dangerfield e bolnav.

Tăcură pentru câteva clipe.

— Adevărul crud e că n-am reușit să-l prindem în ultimele zile, spuse Hardy, în afară de un program de muzică pe care l-a pus și care s-a auzit repetat la nesfârșit…

Se uită la fiecare dintre ei.

— De aia ne-am pus atâtea speranțe în transmisiunea asta

târzie.

Sunt atâtea de făcut mâine, dar are dreptate, își spuse Bonny. Trebuie să stăm treji pentru asta. Trebuie să aflăm ce se întâmplă pe satelit, e prea important pentru toată lumea. Se întristă. Walt Dangerfield, se gândi, mori acolo sus singur? Ești deja mort și noi nu știm încă?

O să se audă muzica aia o veșnicie? se întrebă. Până când o să cadă satelitul sau o să alunece în spațiu și o să fie atras de soare.

— O să-l deschid, spuse Hardy uitându-se la ceas.

Traversă camera până la aparatul de radio și îl porni apăsând grijuliu pe butoane.

— Îi ia ceva timp să se încălzească, își ceru scuze. Cred că e un tub prost. I-am rugat pe cei de la Asociația Reparatorilor din Berkeley să se uite la el, dar sunt prea ocupați. M-aș uita eu, dar…

Dădu din umeri.

— Ultima oară când am încercat să-l repar mai tare l-am stricat.

— O să-l sperii pe domnul Gill, spuse Stuart.

— Nu, spuse Gill, înțeleg, radiourile sunt specialitatea depanatorilor. Așa e și în West Marin.

— Stuart spune că ai locuit aici, îi spuse Hardy lui Bonny.

— Am lucrat în laboratorul de radiații pentru o vreme. Și apoi la Livermore, tot pentru Universitate. Bineînțeles… spune ea ezitând. S-a schimbat. N-aș mai ști să mă descurc pe aici. Când am venit acum, n-am recunoscut nimic, poate doar San Pablo Avenue. Toate prăvăliile sunt noi.

— Așa este, aprobă Dean Hardy.

Din radio se auzi bâzâitul static și el se apleacă atent, cu urechea aproape lipită.

— În general, prindem transmisiunea târzie la 640 khz. Scuzați-mă.

Se întoarse cu spatele la ei, preocupat de radio.

— Aprinde lampa, spuse Gill, să vedem când îl reglăm.

Bonny o aprinse, minunându-se că și în oraș erau dependenți de lampa primitivă cu grăsime. Presupusese că-și refăcuseră sistemul electric de mult, măcar parțial. Dar în unele privințe, își dădu ea seama, erau în urma celor din West Marin. Și în Bolinas…

— Ah… spuse Hardy, întrerupându-i gândurile…cred că l-am prins. Și nu e muzică.

Fața i se lumină.

— O, Doamne! exclamă Ella Hardy. Mă rog ca el să fie mai bine.

Își împreună mâinile anxioasă.

Din difuzor bubui o voce prietenoasă, informală, familiară:

— Salutare, oameni ai nopții! Cine credeți că a revenit și vă salută?

Dangerfield râse.

— Da, prieteni, sunt iar pe picioare și răsucesc butoanele astea vechi ca un maniac. Da, domnule!

Vocea îi era caldă și în jurul lui Bonny fețele din cameră se relaxară și zâmbiră, împărtășind plăcerea crainicului. Dădeau din cap, în semn de aprobare.

— Îl auziți? spuse Ella Hardy. Păi, e mult mai bine. Chiar e, poți să-ți dai seama. N-o spune doar așa, poți să simți diferența.

— Hai, haidi, hai, dihai… spuse Dangerfield. Bun, acum să vedem ce vești avem. Ați auzit de inamicul public numărul unu, de acel fost fizician pe care ni-l amintim cu toții atât de bine? Prietenul nostru, doctorul Bluthgeld, sau ar trebui să-i spun oare doctorul Bloodmoney[3]? Oricum, cred că știți până acum că dragul doctor Bloodmoney nu mai e cu noi. Da, nu mai e.

— Am auzit un zvon, spuse Hardy entuziasmat. Un negustor care a venit cu balonul din Marin County…

— Șșșt! spuse Ella Hardy.

— Da, da, da, spuse Dangerfield, cineva din nordul Californiei a avut grijă de doctor B. Pentru totdeauna. Și îi datorăm acelui cineva toată recunoștința noastră pentru că… ce ziceți de asta, oameni buni, acel cineva e puțin handicapat. Și totuși a reușit ceea ce nimeni altcineva n-a reușit.

Acum vocea lui Dangerfield era mai dură, deloc flexibilă. Era o nuanță nouă, n-o mai auziseră niciodată la el. Se priviră unii pe alții neliniștiți.

— Vorbesc aici despre Hoppy Harrington, prieteni. N-ați auzit de el? Ar trebui, fiindcă fără Hoppy niciunul dintre voi n-ați mai fi în viață.

Hardy, frecându-și bărbia și încruntându-se, o privi pe Ella întrebător.

---

[3] „Bani însângerați“, în lb. Engl., în orig. (n. red.).

— Acest Hoppy Harrington, continuă Dangerfield, l-a făcut bucăți pe doctorul B. De la vreo 8 kilometri distanță și nu i-a fost greu. Deloc. Credeți că e imposibil să prinzi un om de la așa o distanță? Sunt niște brațe fooooaaarte lungi alea, nu, oameni buni? Și puternice. Dar să vă spun ceva și mai remarcabil.

Vocea își luă un ton confidențial, aproape o șoaptă.

— Hoppy *n-are* brațe…

Și apoi Dangerfield tăcu.

— Andrew, el e, nu? murmură Bonny.

Răsucindu-se pe scaun spre ea, Gill spuse:

— Da, dragă, așa cred.

— Cine? întrebă Stuart Meconchie.

Vocea reveni, mai calmă, dar și mai întunecată. Avea ceva care te înfiora.

— A avut loc o tentativă de a-l răsplăti pe domnul Harrington. O tentativă ridicolă, câteva țigări și niște coniac prost, dacă poți numi asta o răsplată. Și câteva fraze goale livrate de un politician local ieftin. Asta a fost tot, atâta tot pentru un om care ne-a salvat. Cred că și-au zis…

— Ăsta nu-i Dangerfield, spuse Ella Hardy. Cine e? îi întrebă pe Gill și Bonny.

— E Hoppy, spuse Bonny și Gill o aprobă din cap.

— E acolo sus? întrebă Stuart. E în satelit?

— Nu știu, spuse Bonny, dar ce contează? Are controlul satelitului.

Și credeam că, dacă venim în Berkeley, o să scăpăm, își zise. Că ne îndepărtăm de Hoppy.

— Nu mă miră, spuse ea. Se pregătește de mult timp. Tot restul a fost antrenament pentru asta.

— Dar destul acum, declară vocea de la radio pe un ton mai relaxat, o să mai auziți despre omul care ne-a salvat pe toți, o să vă mai țin la curent din când în când… bătrânul Walt n-o să uite. Între timp, hai să ascultăm niște muzică. Ce ziceți de niște muzică autentică, la banjo cu cinci coarde? Muzică folk americană adevărată, *Out on Penny’s Farm*, cântată de Peter Seeger, cel mai mare cântăreț al genului.

După o scurtă pauză, din difuzor se auzi o orchestră simfonică.

Gânditoare, Bonny spuse:

— Hoppy n-a plănuit totul perfect. Sunt câteva circuite care-i

scapă de sub control.

Orchestra se opri abrupt. Liniște, apoi se auzi ceva la viteză prea mare, voci care chițăiau și întreruperi. În ciuda stării ei, Bonny zâmbi. În cele din urmă, se auzi sunetul unui banjo cu cinci coarde.

Vremuri grele-n țară,
eu m-am mutat la ferma lui Penny.

Era o voce folk de tenor care vibra odată cu banjoul. Lumea din cameră ascultă, supunându-se din obișnuință. Muzica se auzea de la radio și depinseseră de ea în ultimii șapte ani. Așa se învățaseră și reacția la ea devenise parte din corpurile lor fizice. Și totuși, Bonny simțea rușine și disperare în jur. Nimeni din cameră nu înțelesese pe deplin ce se întâmplase, ea însăși simțea o amorțeală a minţit și confuzie. Îl aveau iar pe Dangerfield, dar nu-l aveau cu adevărat. Aveau forma lui exterioară, aparența, dar era măcar atât? Era o apariție construită, ca o fantomă. Nu era vie. Făcea mișcările care trebuie, dar era goală și moartă. Avea ceva *conservat*, ca și cum frigul și singurătatea se combinaseră și creaseră o cochilie în jurul omului din satelit. O cochilie care prinsese substanța vie și o scuipase.

Omorârea, distrugerea înceată a lui Dangerfield, se gândi Bonny, era intenționată și nu venea din spațiu, venea de jos, din peisajul familiar. Dangerfield nu murise de la izolare, fusese atacat cu precizie tocmai din lumea pe care se străduia atât să o contacteze. Dacă s-ar fi rupt de noi mai demult, se gândi ea, ar fi fost în viață acum. Chiar în momentele când ne asculta, când ne recepta, era omorât și n-avea nicio idee.

Și nici acum n-are, își zise Bonny. Probabil îl derutează, dacă mai e capabil să perceapă ceva.

— E oribil! spuse Gill gâtuit.

— Oribil, dar inevitabil! fu Bonny de acord. Era prea vulnerabil acolo sus. Dacă n-o făcea Hoppy, o făcea altcineva, cândva.

— Ce să facem? întrebă Hardy. Dacă voi sunteți atât de siguri de asta, ar trebui…

— O, suntem siguri! spuse Bonny. N-am nicio îndoială! Crezi că ar trebui să mai facem o delegație și să-l contactăm iar pe Hoppy? Să-i cerem să se oprească? Mă-ntreb ce-o să zică.

Mă-ntreb, se gândi, cât de aproape o să ajungem de casa aia

mică înainte să fim zdrobiți. Poate că și acum suntem prea aproape, aici, în camera asta.

Pentru nimic în lume nu mă duc mai aproape. Ba cred că o să merg și mai departe. O să-l fac pe Andrew Gill să meargă cu mine și, dacă nu pe el, atunci pe Stuart, dacă nu pe Stuart, pe altcineva. O să tot merg, n-o să mă stabilesc nicăieri și poate o să scap de Hoppy. În clipa asta nu-mi pasă de alții, mi-e prea teamă. Nu-mi pasă decât de mine.

— Andy, vreau să plec.

— Din Berkeley?

— Da. Pe Coastă, spre Los Angeles. Știu că putem să ajungem și că o să fim în siguranță acolo. Sunt sigură.

— Nu pot, dragă, spuse Gill. Trebuie să mă întorc la West Marin, am afacerea mea, nu pot să renunț.

— Te mai întorci în West Marin? întrebă ea disprețuitoare.

— Da. De ce nu? Nu putem să renunțăm doar pentru că Hoppy a făcut ce-a făcut. Nu e rezonabil să așteptăm așa ceva de la noi. Nici măcar Hoppy nu ne cere așa ceva.

— Dar o să ceară, spuse ea. O să ceară totul, în timp. Știu asta, pot să prevăd.

— Atunci o să așteptăm, spuse Gill. Până atunci. Între timp, să ne facem treaba. Mă duc să mă culc, le zise lui Hardy și lui Meconchie, pentru că avem o grămadă de vorbit mâine.

Se ridică în picioare.

— Lucrurile o să se aranjeze. Nu trebuie să disperăm.

Îl bătu pe Stuart pe spate.

— Nu?

— M-am ascuns o dată sub trotuar, spuse Stuart, o să fac asta iar?

Îi privi pe fiecare în parte, așteptând un răspuns.

— Da, spuse Bonny.

— Atunci o s-o fac. Dacă am ieșit o dată de acolo, o să ies iar.

Se ridică și el în picioare.

— Gill, poți să stai la mine. Bonny, poți să stai cu domnul și doamna Hardy.

— Da, spuse Ella Hardy, avem destul spațiu și pentru dumneata, doamnă Keller. Până-ți găsim ceva permanent.

— Excelent! spuse Bonny automat. Minunat!

Își frecă ochii. O noapte bună de somn o să-mi ajute. Și apoi? O să vedem. Dacă, se gândi, mai suntem vii mâine.

Gill o trezi brusc din reverie:

— Bonny, îți vine greu să crezi asta despre Hoppy? Sau lesne? îl știi bine? îl înțelegi?

— Cred, spuse ea, că e foarte ambițios. Dar era de așteptat. Acum a ajuns mai departe decât oricare dintre noi. Are, cum zice el, brațe foarte lungi. A compensat frumos. N-ai cum să nu-l admiri.

— Da, recunoscu Gill, îl admir. Foarte mult.

— Dacă aș crede că asta îl satisface, nu mi-ar mai fi atât de frică.

— Mie mi-e milă de Dangerfield. Cum zace acolo, pasiv, bolnav și ascultă.

Ea dădu din cap, dar refuză să-și imagineze, n-ar fi suportat.

Grăbindu-se pe cărare în halat și papuci, Edie Keller se ducea spre casa lui Hoppy Harrington.

— Mai repede! spuse Bill dinăuntru. Ei mi-au zis că știe despre noi și că suntem în pericol. Dacă reușim să ne apropiem destul, aș putea să imit pe cineva mort, să-l sperii, pentru că-i e frică de morți. Domnul Blaine spune că pentru Hoppy morții sunt ca niște tați, mulți tați și…

— Taci! îi ordonă Edie. Lasă-mă să mă gândesc!

Se rătăcise în întuneric. Nu mai găsea cărarea spre pădurea de stejari și se opri, gâfâind, încercând să se orienteze după lumina chioară a lunii parțiale.

E la dreapta, se gândi. În josul dealului. Trebuie să nu cad, ar auzi zgomotul, aude la distanță aproape totul. Pas cu pas coborî ținându-și respirația.

— Am o imitație bună pregătită, mormăi Bill, care nu putea să tacă. Facem așa – când ajung lângă el, o să fac schimb cu cineva mort și n-o să-ți placă, pentru că e cumva moale, dar e numai pentru câteva minute, cât să-i vorbească direct din tine. E bine așa? Pentru că dacă aude…

— E bine, dar numai pentru o vreme.

— Știi ce zic ei? Zic: „Am primit o lecție teribilă pentru prostia noastră, e felul lui Dumnezeu de a ne deschide ochii.“ Și știi despre cine este vorba? Despre pastorul care ținea predici când Hoppy era copil și tatăl lui îl ducea în spate la biserică. O să-și amintească, deși au trecut mulți ani. A fost cel mai groaznic moment al vieții lui și știi de ce? Pentru că pastorul ăla îi făcea

pe toți din biserică să se uite la Hoppy și asta era greșit, iar tatăl lui Hoppy nici nu s-a mai întors după. Hoppy e așa cum e azi în mare parte din cauza pastorului. Așa că e înspăimântat de el și, dacă-i aude vocea iar…

— Taci! spuse Edie disperată.

Erau deasupra casei lui Hoppy, văzură luminile dedesubt.

— Te rog, Bill, te rog!

— Dar trebuie să-ți explic. Când…

Se opri. Înăuntrul ei nu mai era nimic. Era golită.

— Bill!

Plecase.

Înaintea ochilor ei, în lumina chioară a lunii, apăru ceva ce nu mai văzuse niciodată. Se ridică, se mișcă repede dintr-o parte în alta, cu părul lung și alb curgându-i în spate ca o coadă. Se ridică până ajunse drept înaintea feței ei. Avea ochi mici, morți și o gură deschisă, nu era nimic altceva decât un cap mic și rotund, ca o minge. Din gură îi ieși un scheunat și zbură în sus încă o dată, eliberat. Ea îl privi cum urcă și urcă, cum se ridică deasupra copacilor într-o mișcare ca de înot, înspre atmosfera necunoscută pentru el.

— Bill! spuse ea. Te-a scos din mine!

Și pleci, își dădu ea seama. Hoppy te trimite de-aici. Întoarce-te, spuse, dar nu mai conta, pentru că el nu putea să trăiască în afară. Știa asta. Doctorul Stockstill îi spusese. Nu putea fi născut și Hoppy îl auzise și-l făcuse să se nască, știind că o să moară.

N-o să-ți mai faci imitația, își dădu ea seama. Ți-am zis să taci și n-ai tăcut. Întinzându-și gâtul, văzu, sau i se păru că vede, mica vietate păroasă deasupra ei… și apoi dispăru.

Era singură.

De ce să mai continue? Se terminase. Se întoarse, urcă dealul, cu capul plecat, ochii închiși, intuindu-și drumul. Înapoi acasă, în pat. Resimți despărțirea de fratele ei. Dacă ai fi tăcut, nu te-ar fi auzit. Ți-am spus, ți-am spus!

Merse mai departe.

Plutind în atmosferă, Bill Keller văzu puțin, auzi puțin, simți copacii și animalele vii și simți că se mișcă printre ei. Simți presiunea pe el, simți cum îl ridică, dar își aminti imitația și o spuse. Vocea îi ieși slabă în aerul rece. Apoi o auzi și se bucură.

— Am primit o lecție teribilă pentru prostia noastră, spuse și își auzi cu deliciu vocea în urechi.

Presiunea dispăru. Urcă brusc, înotând, apoi plonjă. Se tot duse în jos până când, chiar înainte să atingă pământul, alunecă într-o parte și, ghidat de prezența vie din el, se opri deasupra antenei și a casei lui Hoppy Harrington.

— Asta e lecția Domnului! strigă cu vocea lui subțire și mică. E clar că trebuie să oprim testele nucleare la mare altitudine. Vreau să-i scrieți toți președintelui Johnson!

Nu știa cine e președintele Johnson. O persoană vie, poate. Se uită în jur după el, dar nu-l văzu. Văzu animalele în pădurile de stejari, văzu o pasăre care bătea din aripi fără sunet, cu un cioc uriaș, fixându-l cu ochi mari. Scheună speriat și pasărea tăcută, cu aripi întunecate, îi apăru înainte.

Pasărea scoase un țipăt teribil, de lăcomie și dorință de ucidere.

— Voi toți, strigă Bill și zbură în aerul întunecat și rece, trebuie să scrieți scrisori de protest!

Ochii lucitori ai păsării îl urmau, în timp ce pluteau deasupra copacilor, în lumina lunii.

Bufnița îl ajunse. Și îl înghiți într-o clipă.

16

Era iar înăuntru. Nu mai vedea și nu mai auzea. Avusese o perioadă de grație foarte scurtă și se terminase.

Bufnița, huhuind, zbură mai departe.

Bill Keller îi spuse:

— Mă auzi?

Poate că mă aude, poate că nu. Era doar o bufniță, n-avea rațiune ca Edie. Nu era același lucru. Pot să trăiesc în tine? o întrebă, ascuns aici, unde nu știe nimeni... tu ai zborurile tale. Alături de el, în bufniță, erau cadavre de șoareci și ceva ce se zbătea, destul de mare cât să încerce să trăiască.

Mai jos, îi spuse bufniței. Văzu prin ochii bufniței stejarii. Văzu clar, ca și cum totul ar fi fost luminat. Milioane de obiecte individuale zăceau imobile, apoi văzu unul care se mișcă – era viu și bufnița se năpusti asupra lui. Chestia mișcătoare continuă, fără să suspecteze nimic, fără să audă ce se apropia.

O clipă mai târziu fu înghițită. Bufnița zbură mai departe.

Bun, se gândi. Și o să mai fie? Asta durează toată noaptea, iar și iar, și mai sunt și îmbăierea când plouă, și somnurile lungi,

adânci. Sunt cea mai bună parte? Sunt.

— Fergesson nu-i lasă pe angajații lui să bea, e împotriva religiei lui, nu? Hoppy, de unde e lumina? E Dumnezeu? Știi, ca în Biblie. Adică, e adevărat?

Bufnița huhui.

— Hoppy, data trecută ai spus că era beznă. Așa e? Fără niciun fel de lumină?

O mie de morți din el cerură atenție. Îi ascultă, repetă ce spuneau, făcu o selecție.

— Ciudat împuțit, ascultă! Stai aici! Suntem sub nivelul străzii. Cretinule, stai unde ești, unde ești, unde ești! Mă duc sus să-i aduc pe oameni. Aici jos. Faceți-le loc!

Speriată, bufnița dădu mai tare din aripi. Se ridică mai sus, încercând să scape de el. Dar el continuă, sortând și ascultând.

— Stai aici jos! repetă.

Luminile casei lui Hoppy apărură iar. Bufnița făcuse un cerc, se întorsese, incapabilă să plece. El o făcuse să stea. O adusese tot mai aproape de Hoppy.

— Cretinule, stai unde ești!

Bufnița zbură mai jos, huhuind, dorindu-și să plece. Era prinsă și o știa. Bufnița îl ura.

— Președintele trebuie să ne asculte, înainte să fie prea târziu.

Cu un efort furios bufnița își performă tehnica ei obișnuită. Îl scuipă afară și el căzu spre pământ, încercând să prindă curenții de aer. Se prăbuși în humă, printre plante. Se rostogoli, chițăind, până găsi o gropiță în care să se odihnească.

Eliberată, bufnița zbură în văzduh.

— Să fie martoră compasiunea omului, spuse din groapă, cu vocea predicatorului. Noi am făcut asta. Vedem acum rezultatele nebuniei omului.

Fără ochii bufniței vedea neclar. Dispăruse lumina și-i mai rămăseseră numai câteva forme. Erau niște copaci.

Văzu și forma casei lui Hoppy proiectată pe fundalul întunecat al cerului. Nu era departe.

— Lasă-mă să intru, spuse Bill, mișcându-și gura.

Se rostogoli în groapă, se zbătu până stârni frunzele.

— Vreau să intru.

Un animal, auzindu-l, se mută mai departe, prudent.

— Înăuntru, înăuntru, înăuntru. Nu pot să stau afară mult. O

să mor. Edie, unde ești?

N-o simțea în preajmă. Simțea numai prezența focomelului în casă.

Pe cât putu, se rostogoli spre ea.

Dimineața devreme, doctorul Stockstill veni la casa lui Hoppy Harrington să facă o a patra încercare de a-l trata pe Walt Dangerfield. Transmițătorul era pornit și unele lumini erau aprinse. Bătu la ușă.

Ușa se deschise și în mijlocul focomobilului era Hoppy Harrington. Hoppy îl privi într-un mod ciudat, prudent, defensiv.

— Vreau să mai încerc o dată, spuse Stockstill, știind că e inutil, dar dorindu-și oricum să continue. E OK?

— Da, domnule, spuse Hoppy. E OK.

— Dangerfield e încă viu?

— Da, domnule. Aș ști dacă moare.

Hoppy se dădu la o parte să-i facă loc.

— Trebuie să fie încă acolo sus.

— Ce s-a întâmplat? Ai stat treaz toată noaptea?

— Da, spuse Hoppy. Am învățat să manevrez niște lucruri.

Mișcă focomobilul, încruntându-se.

— E dificil, spuse preocupat.

— Cred că ideea terapiei cu dioxid de carbon a fost o greșeală, acum, că mă gândesc mai bine, spuse Stockstill, așezându-se la microfon. De data asta o să încerc asocierea liberă cu el, dacă reușesc să-l conving.

Focomelul continuă să-și plimbe mobilul. Se izbi de un capăt al mesei.

— A fost o greșeală, spuse Hoppy. Scuze. N-am vrut.

— Pari diferit, îi spuse Stockstill.

— Sunt la fel. Sunt Bill Keller, spuse focomelul. Nu Hoppy Harrington.

Cu extensia dreaptă arătă înspre ceva.

— Ăla e Hoppy. El e, de acum înainte.

Într-un colț zăcea un obiect de câțiva centimetri, ca un boț de aluat. Avea gura deschisă, ca un vid închegat. Avea ceva uman și Stockstill se duse să-l ridice.

— Asta eram eu, spuse focomelul. Dar azi-noapte am ajuns destul de aproape de el și am făcut schimbul. S-a luptat mult, dar îi era teamă și am câștigat. Am făcut o imitație după alta.

Cea a pastorului l-a terminat.

Stockstill, ținând în mână homunculul, nu spuse nimic.

— Știi cum să manevrezi transmițătorul? întrebă focomelul deodată foarte implicat. Pentru că eu nu știu. Am încercat, dar nu pot. Am reușit doar să schimb luminile. Se aprind și se stâng. Am exersat toată noaptea.

Ca demonstrație, își rulă mobilul până la perete, de unde trimise o extensie și mișcă întrerupătorul.

După un timp, Stockstill spuse, privind forma moartă, micuță, pe care o ținea în mână:

— Știam că nu poate să supraviețuiască.

— A supraviețuit o vreme. Cam o oră. E destul de mult, nu? O parte din timpul ăla a stat într-o bufniță. Nu știu dacă asta se pune.

— Mai bine să încerc să-l contactez pe Dangerfield, spuse Stockstill. Ar putea muri oricând.

— Da, spuse focomelul, dând din cap. Vrei să iau eu aia?

Întinse extensia și doctorul îi dădu homunculul.

— Bufnița m-a înghițit, spuse foca. Nu mi-a plăcut, dar avea ochi buni. Mi-a plăcut când i-am folosit ochii.

— Da, spuse Stockstill gânditor. Bufnițele au ochi incredibil de buni. Cred că a fost o experiență deosebită.

Chestia aia pe care o ținea în mână nu i se părea reală. Și totuși, nu era atât de ciudat, foca îl mutase pe Bill numai câțiva centimetri și atât fusese de ajuns. Și nici nu se compara cu ce-i făcuse lui Bluthgeld. Evident, foca pierduse, pentru că Bill, eliberat de trupul soră-sii, se amestecase cu o creatură, pe urmă cu alta. Și în cele din urmă cu focomelul, îl înlocuise chiar în corpul lui.

Fusese un schimb dezechilibrat. Hoppy Harrington primise varianta pierzătoare. Trupul pe care-l luase supraviețuise numai câteva minute.

— Știai, spuse Bill Keller, vorbind cu hopuri, ca și cum încă i-ar fi fost greu să controleze noul trup, că Hoppy a ajuns în satelit pentru o vreme? Toți erau incitați de asta, m-au trezit noaptea să-mi spună și eu am trezit-o pe Edie. Așa am ajuns aici, adaugă cu o expresie încordată, dar de copil cuminte.

— Și ce o să faci de acum înainte?

— Trebuie să mă obișnuiesc cu trupul, e greoi. Simt gravitația... Sunt obișnuit doar să plutesc. Știi ce? Extensiile

astea sunt grozave. Deja pot să fac atâtea.

Extensiile țâșniră și atinseră un tablou de pe perete și se întinseră spre transmițător.

— Trebuie s-o găsesc pe Edie. Vreau să-i spun că sunt bine. Probabil crede că am murit.

Pornind microfonul, Stockstill spuse:

— Walter Dangerfield, sunt doctorul Stockstill din West Marin. Mă auzi? Dacă da, răspunde-mi. Aș vrea să încercăm iar terapia de zilele trecute.

Făcu o pauză, apoi repetă ce a spus.

— Trebuie să încerci de mai multe ori, spuse focomelul privindu-l. O să fie greu pentru că e foarte slăbit. Nu cred că se poate ridica în picioare și nici n-a înțeles ce s-a întâmplat când l-a înlocuit Hoppy.

Stockstill încuviință, apăsă butonul microfonului și încercă iar.

— Pot să plec? întrebă Bill Keller. Pot s-o caut pe Edie?

— Da, spuse Stockstill, masându-și fruntea. Ai grijă… s-ar putea să nu mai poți face schimbul.

— Nu vreau să-l mai fac. E bine așa, e prima dată când nu sunt decât eu. Adică, sunt singur. Nu sunt doar o parte din altcineva. Am mai făcut o dată o schimbare, dar în ceva orb, m-a păcălit Edie. Acum e diferit.

Fața mică zâmbi.

— Ai grijă!

— Da, domnule, spuse focomelul respectuos, o să încerc. Am avut ghinion cu bufnița, dar n-a fost vina mea, n-am vrut să fiu înghițit, a fost ideea bufniței.

Dar asta a fost a ta, se gândi Stockstill. E diferit, înțeleg. Și important.

— Walt, spuse în microfon, sunt doctorul Stockstill. Încerc să dau de tine. Cred că pot să te ajut să treci prin ce treci, dacă faci ce-ți spun. Hai să ne jucăm cu niște asociații libere azi, să ajungem la rădăcina tensiunilor tale. Oricum, n-are ce să strice.

Din difuzor se auzea numai bâzâitul.

E fără speranță? se întrebă. Merită să mai încerc?

Apăsă încă o dată pe buton.

— Walter, cel care ți-a uzurpat autoritatea în satelit e mort acum, nu mai trebuie să-ți faci griji în privința lui. Când o să te simți mai înzdrăvenit, o să-ți dau mai multe detalii. OK? Ești de acord?

Ascultă iar. Se auzea numai bâzâitul.

Foca, rulând prin cameră în mobilul său, ca o gânganie uriașă, spuse:

— Pot să merg la școală, acum, că sunt liber?

— Da, murmură Stockstill.

— Dar știu deja multe, am ascultat când mergea Edie la școală. Nu trebuie să repet anii, pot să merg mai departe odată cu ea. Nu crezi?

Stockstill încuviință.

— Mă-ntreb ce-o să zică mama.

— Ce?

Apoi își dădu seama la cine se referă.

— A plecat. Bonny a plecat cu Gill și cu Meconchie.

— Știu că a plecat, dar n-o să se întoarcă?

— E posibil să nu. Bonny e o femeie fără astâmpăr. Nu poți să te bazezi pe asta.

Ar fi și mai bine dacă n-ar ști, își zise. Ar fi extrem de dificil pentru ea. Nici măcar nu știe că exiști. Numai eu și Edie știm. Și Hoppy. Și bufnița.

— O las baltă, o să încerc în altă zi să dau de Dangerfield.

— Cred că te deranjez.

Stockstill negă.

— Îmi pare rău, spuse Bill. Încercam să exersez și nu știam că vii. N-am vrut să te supăr. S-a întâmplat foarte repede, m-am rostogolit până aici și am intrat pe sub ușă, înainte ca Hoppy să înțeleagă ce se întâmplă și, când a înțeles, era prea târziu, eram deja foarte aproape.

Văzând expresia de pe fața doctorului, se opri.

— E doar... că n-am mai întâlnit așa ceva, spuse Stockstill. Știam că exiști. Dar cam atât.

— Nu știai că puteam să fac schimbul, spuse Bill mândru.

— Nu.

— Încearcă să vorbești cu Dangerfield, nu te lăsa bătut, știu că e acolo sus. Nu-ți spun de unde știu, să nu te supăr și mai tare.

— Mulțumesc.

Apăsă iar butonul microfonului. Foca deschise ușa și ieși afară, pe cărare. Mobilul se opri și focomelul se uită înapoi, indecis.

— Mai bine du-te să-ți găsești sora, spuse Stockstill. Sunt

sigur că o să se bucure.

Se uită după Bill, dar acesta nu mai era și nu se mai vedea nici mobilul.

— Walt Dangerfield, spuse în microfon, o să stau aici până îmi răspunzi, dacă nu, o să presupun că ești mort. Nu spun că n-ai o suferință reală, dar cred că o parte din ea e din cauza situației psihologice, care nu e așa de bună în multe privințe. Nu crezi? Și după ce ai pățit ce-ai pățit, să vezi cum ți s-a luat controlul transmisiilor…

Din difuzor se auzi o voce îndepărtată, laconică:

— OK, Stockstill, hai să facem asociațiile alea libere. Măcar ca să-ți demonstrez că am o boală serioasă, somatică.

Doctorul răsuflă ușurat:

— Era și timpul! M-ai auzit până acum?

— Da, prietene. Mă-ntrebam cât mai ai de gând să insiști. Evident, la nesfârșit. Sunteți perseverenți voi, ăștia, măcar atât.

Lăsându-se pe spate, Stockstill își aprinse tremurând o țigară Gold Label și spuse:

— Ai putea să te întinzi și să te faci comod?

— Dar sunt întins. Sunt întins de cinci zile.

— Și încearcă să devii cât mai pasiv.

— Ca o balenă, spuse Dangerfield, doar să mă las dus de curenți, nu? Bun, și acum să mă gândesc la pornirile incestuoase din copilărie? Să vedem… Cred că o văd pe mama, se piaptănă la oglindă. E foarte drăguță. A, nu, scuze. E un film cu Norma Shearer, pe ea o vedeam. E la televizor.

Râse stins.

— Mama ta semăna cu Norma Shearer?

Stockstill își scosese o hârtie și un creion și nota.

— Mai mult cu Betty Grable. Dacă o mai ții minte. Dar poate că nu ești destul de bătrân s-o ții minte. Eu sunt. Am mii de ani… Te îmbătrânește să stai aici singur.

— Vorbește mai departe. Orice îți vine în minte. Nu forța, lasă-te dus de val.

— În loc să citesc din clasici, mai bine aș face asocieri legate de traumele învățării la oliță, nu? Mă întreb dacă umanitatea ar fi interesată de asta. Mie personal mi se pare fascinant.

Stockstill râse fără să vrea.

— Ești uman, spuse Dangerfield încântat. E bine. E în favoarea ta.

Râse cu râsul său obișnuit.

— Avem ceva în comun – amândurora ni se pare că facem acum ceva foarte comic.

— Vreau să te ajut, spuse Stockstill iritat.

— A, pe dracu'! răspunse vocea îndepărtată, stinsă. Eu sunt cel care te-ajută, doctore. Și tu știi asta undeva în inconștientul tău. Ai nevoie să simți iar că faci ceva care merită, nu? Când ai avut prima dată sentimentul ăsta? Stai întins și lasă-mă să fac eu restul.

Chicoti.

— Îți dai seama, bineînțeles, că înregistrez totul. O să pun discuția noastră prostească în fiecare seară deasupra New Yorkului, le plac chestiile astea intelectuale.

— Te rog, hai să continuăm.

— Hai, haidi, hai, dihai… cum să nu. Pot să vorbesc de fata pe care am iubit-o în clasa a cincea? Atunci au început cu adevărat fanteziile mele incestuoase.

Tăcu puțin, apoi spuse meditativ:

— Știi, nu m-am gândit la Myra de ani buni. De 20 de ani.

— Ai scos-o cumva la un dans?

— În clasa a cincea? strigă Dangerfield. Ești nebun? Nu, normal. Dar am sărutat-o.

Vocea i se relaxase mai mult decât în alte dăți.

— N-am uitat niciodată sărutul, murmură.

Pentru o clipă se auzi un bâzâit.

— … și pe urmă, spunea Dangerfield, când Stockstill îl auzi iar, Arnold Klein m-a pocnit în cap și eu l-am împins, cum și merita. Mă urmărești? Mă întreb câți dintre ascultătorii mei aud asta. Văd lumini aprinse, încearcă să mă contacteze pe diverse frecvențe. Stai, doctore. Trebuie să răspund măcar câtorva dintre ei. Cine știe, poate sunt și niște psihanaliști, poate mai buni.

Și adăugă, ca și cum ar fi vorbit în secret:

— Și la tarife mai mici.

Se făcu liniște. Apoi Dangerfield reveni.

— Erau doar unii care-mi spuneau că am făcut bine să-l bruschez pe Arnold Klein, spuse vesel. Până acum, sunt patru la unu care cred asta. Să continui?

— Te rog, spuse Stockstill luând notițe.

— Păi, spuse Dangerfield, pe urmă a fost Jenny Linhart. În

clasa a șasea.

Satelitul se apropiase, se auzea tare și clar. Sau poate că echipamentul lui Hoppy Harrington era foarte bun. Doctorul Stockstill se lăsă pe spate în scaun, își fumă țigara și ascultă, în timp ce vocea crescu și bubui cu ecou în cameră.

De câte ori, se gândi, o fi stat Hoppy aici ascultând satelitul. Clocindu-și planurile, pregătindu-se pentru marea zi. Și acum s-a sfârșit. Oare Bill Keller a luat chestia aia uscată cu el? Sau e pe aici pe undeva?

Stockstill nu se uită în jur. Era atent la vocea care se auzea acum cu atâta forță, și nu la ce se petrecea în jurul lui prin încăpere.

Bonny Keller se trezi confuză într-un pat străin, dar moale, într-o cameră necunoscută. O învăluia o lumină difuză, galbenă și deasupra ei se aplecă un bărbat pe care-l știa bine și-și întinse mâinile. Era Andrew Gill și o clipă își imagină, își dădu voie să-și imagineze, că totul se întâmpla acum șapte ani, de Ziua Alertei.

— Bună! murmură, trăgându-l spre ea. Oprește-te! spuse apoi. Mă strivești și ești nebărbierit. Ce se întâmplă?

Se ridică și-l împinse.

— Ușor, spuse Gill.

Dădu pătura la o parte, o luă în brațe și o duse spre ușă.

— Unde mergem? întrebă ea. În Los Angeles? Mă duci în brațe până acolo?

— O să ascultăm pe cineva.

Împinse ușa cu umărul și o duse în holul mic, cu tavan jos.

— Pe cine? Hei, nu sunt îmbrăcată.

Avea pe ea numai lenjeria intimă. Văzu înainte livingul familiei Hardy și acolo, lângă radio, iluminați de bucurie, parcă întineriți, erau Stuart Meconchie, cei doi Hardy și câțiva angajați ai lui Hardy.

Din difuzor se auzi vocea din seara trecută, dar era aceeași voce? Andrew Gill se așeză cu ea în poală.

— ... și apoi Jenny Linhart mi-a spus că semăn cu un pudel mare. Cred că era din cauza felului în care mă tundea soră-mea. Chiar arătam ca un pudel mare. Nu era o insultă. Era o observație, demonstra că mă vedea. E mai bine decât să nu fii văzut deloc, nu?

Dangerfield tăcu apoi, ca și cum aștepta un răspuns.

— Cu cine vorbește? întrebă ea, încă adormită – și își dădu seama ce înseamnă.

— E viu, spuse. Și Hoppy nu mai e. La dracu'! Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă?

Se ridică din poala lui Andrew, tremurând. Aerul dimineții era rece.

— Nu știm ce s-a întâmplat, spuse Ella Hardy. Se pare că a revenit în timpul nopții. Nu opriserăm radioul, așa că l-am auzit. Nu e momentul obișnuit în care ne transmite.

— Se pare că vorbește cu un doctor, spuse domnul Hardy. Poate un psihiatru care-l tratează.

— Doamne, spuse Bonny, nu e posibil! E psihanalizat!

Dar, se gândi ea, *unde s-a dus Hoppy*? *S-a dat bătut*? Oare efortul de a se întinde atât de departe a fost prea mult pentru el? Avea și el limitele lui, ca orice altă ființă? Se întoarse repede în cameră să-și ia hainele. Nimeni nu observă, erau toți atenți la radio.

Cum e asta, se gândi ea, în timp ce se îmbrăca, să creadă că o practică voodoo ca asta l-ar ajuta. Era prea comic. Tremura de frig și bucurie în timp ce-și încheia nasturii de la bluză. Dangerfield pe o canapea acolo sus în satelit, trăncănind despre copilăria lui… O, Doamne! își spuse și alergă înapoi în living.

Se întâlni cu Andrew în hol.

— S-a dus, nu se mai aude.

— De ce?

Se opri din râs, era îngrozită.

— Am avut noroc că am prins măcar atât. Cred că e bine.

— O, mi-e teamă, spuse ea. Dacă nu e?

— Dar este.

Își puse palmele mari pe umerii ei.

— L-ai auzit și tu. Ai auzit calitatea vocii lui.

— Psihanalistul ăla, spuse ea, merită o medalie.

— Da, spuse el grav. E un erou, ai dreptate.

Tăcu, încă atingând-o, dar rămânând la distanță.

— Îmi cer scuze că am dat buzna și te-am scos din pat. Dar știam că ai vrea să auzi.

— Da.

— Încă vrei să mergi mai departe? Până în Los Angeles?

— Păi, spuse ea, tu ai de făcut afaceri aici. Am putea sta o vreme. Și să vedem dacă el o să fie bine.

Încă se mai temea de Hoppy.

— Niciodată nu suntem siguri și asta face din viață o mare problemă, nu? Să recunoaștem, e muritor, trebuie să moară și el într-o zi. Ca noi toți.

Se uită la ea.

— Dar nu acum, spuse ea. Dacă s-ar putea mai târziu, peste câțiva ani – cred că peste câțiva ani aș suporta mai ușor.

Îl prinse de brațe, se întinse și-l sărută. Timpul, se gândi ea. Dragostea pe care am avut-o unii pentru alții în trecut. Dragostea pe care o avem acum pentru Dangerfield și în viitor. Păcat că e o dragoste neputincioasă. Păcat că nu poate să-l repare, să-l facă nou – sentimentul ăsta pe care-l avem unii pentru alții și pentru el.

— Mai ții minte Ziua Alertei? întrebă Andrew.

— O, da, cum să nu!

— Și ce crezi?

— Mi-am dat seama că te iubesc.

Se îndepărtă de lângă el repede, roșind.

— Veștile bune… murmură ea. Sunt emoționată, scuză-mă, o să-mi treacă.

— Dar ai spus-o cu sinceritate.

— Da.

— Încep și eu să îmbătrânesc.

— Toți îmbătrânim. Îmi trosnesc oasele când mă ridic din pat… Poate că ai observat mai devreme.

— Nu, spuse el. Câtă vreme dinții îți rămân unde sunt, așa cum sunt…

O privi neliniștit.

— Nu știu exact ce să-ți spun, Bonny. Simt că o să facem o afacere bună aici. Cel puțin așa sper. Crezi că e ceva oneros să vin aici să cumpăr o mașinărie pentru fabrica mea? E… comercial?

— E adorabil, spuse ea.

Doamna Hardy apăru în hol și spuse:

— L-am mai prins un minut și vorbea în continuare despre copilăria lui. Cred că n-o să-l mai auzim până la patru, când e transmisia lui obișnuită. Ce ziceți de un mic dejun? Avem trei ouă de împărțit, soțul meu a reușit să le cumpere de la un precupeț săptămâna trecută.

— Ouă, spuse Gill. De care? De găină?

— Sunt mari și cafenii, spuse doamna Hardy. Cred că da, dar nu putem ști sigur până nu le spargem.

— Sună minunat, zise Bonny.

Îi era foarte foame.

— Dar cred că ar trebui să vi le plătim. Deja ne-ați dat prea mult, un loc și cina de aseară.

Era ceva neobișnuit și nu se aștepta să fie așa în metropolă.

— Suntem parteneri de afaceri, spuse doamna Hardy, tot ce avem împărțim, nu?

— Dar eu n-am nimic de oferit.

Își simți adevărul vorbelor și își prinse capul în mâini. Eu numai iau, se gândi. Nu dau.

Dar ceilalți nu păreau să fie de acord. Luând-o de mână, doamna Hardy o duse înspre bucătărie.

— Poți să ne ajuți la gătit, îi spuse. Avem și cartofi, poți să-i cureți. Le dăm angajaților micul-dejun. Mâncăm toți împreună, e și mai ieftin, iar ei n-au bucătărie, Stuart și ceilalți. Trebuie să avem grijă de ei.

Sunteți oameni buni, se gândi Bonny. Așa e deci metropola – de așa ceva ne-am ascuns în toți anii ăștia. Am auzit poveștile de groază, că sunteți numai ruine și prădători, infractori și oportuniști, scursurile orașului… și am fugit de asta înainte de război. Ne fusese frică să trăim aici dinainte de Alertă.

Când intrară în bucătărie, îl auziră pe Stuart spunându-i lui Dean Hardy:

— … și în afară că știa să cânte la fluier, șobolanul ăsta…

Se opri când o văzu.

— Ziceam și eu o anecdotă despre viață, își ceru el scuze, dar poate te-ar șoca. E vorba de un animal inteligent și multora subiectul li se pare neplăcut.

— Nu te opri, zise Bonny, spune-mi despre șobolanul care cânta la fluier.

— S-ar putea să obțin două astfel de animale inteligente combinate, spuse Stuart și puse la încălzit apa pentru surogatul de cafea.

Umblă la oală și apoi, satisfăcut și cu mâinile în buzunare, se lipi de soba cu lemne.

— Iar veteranul a zis că lucrează la un sistem primitiv de contabilitate. Dar nu-mi sună bine.

Se încruntă.

— Mie da, spuse Bonny.

— Ne-ar fi de folos un șobolan din ăla aici, spuse domnul Hardy. O să avem nevoie de un contabil bun când o să ne extindem afacerea.

Afară, pe San Pablo Avenue, treceau trăsuri. Bonny auzi sunetul copitelor. Auzi agitația și se duse la geam să vadă. Erau și biciclete, și un camion mamut de lemne. Și pietoni, majoritatea.

De sub o colibă din scânduri apăru un animal și traversă precaut, după care dispăru sub prispa unei clădiri de la capătul străzii. Apăru iar după un moment, de data asta urmat de alt animal, amândoi cu picioarele scurte și îndesați, probabil mutații de buldog. Al doilea animal ducea neîndemânatic după el o platformă ca o sanie. Platforma, plină de obiecte valoroase, în principal hrană, alunecă, poticnindu-se pe pavajul neregulat în urma celor două animale care se grăbeau să se ascundă.

De la fereastră, Bonny continuă să se uite atentă, dar cele două animăluțe nu se mai văzură. Se pregătea să plece de la geam, când văzu deodată altceva mișcându-se spre primele sale activități ale zilei. O carcasă rotundă, metalică, stropită cu culori înnoroiate și acoperită de frunze și crengi, se opri, își ridică două antene subțiri care tremurau în soarele dimineții.

Ce naiba e aia? se întrebă Bonny. Și apoi își dădu seama că vede o capcană homeostatică în acțiune.

Noroc bun! îi ură ea.

Capcana, după ce se opri și căută în toate direcțiile, ezită și apoi o luă încet după cele două animale. Dispăru după o casă din apropiere, solemnă, demnă, mult prea înceată în vânătoarea ei. Bonny zâmbi.

Începuseră afacerile zilei. În jurul ei, orașul se trezea, se întorcea încă o dată la viața sa obișnuită.